

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DHONIELLE
CLAYTON

NIC
STONE

ANGIE
THOMAS

NICOLA
YOON

ELEKTRİK KEŞİNTİSİ

ASHLEY
WOODFOLK

TIFFANY D.
JACKSON

Bir sıcak hava dalgası New York'u kasıp kavuruyordu.

Elektrik kesintisiyle Manhattan birden karanlığa gömülürken şaşırtıcı gerçekler gün ışığına çıkacak, arkadaşlıklar aşka dönüşecek ve bir anda her şey mümkün görünmeye başlayacaktı.

Brooklyn'deki partiye yetişmek isteyen eski sevgililerin önünde beraber geçirecekleri saatler vardı. Bir fotoğrafın peşine düşen iki kızı bambaşka bir sır bekliyordu. Metroda mahsur kalan gençler ve kütüphanedeki sıkı dostlar duygularıyla yüzleşmek zorunda kalacaklardı. İki yabancının kimlik ve aşk konusunda tartışmaları, New York'a okul gezisiyle gelmiş üç liselinin aşk üçgeni kadar kaçınılmazdı.

"Tüm güvensizlikleri, hataları ve duygularıyla gençlerin aşkları çok heyecan verici. Genç yetişkinler için yazılmış olsa da, *Elektrik Kesintisi* her yaştan okurun seveceği bir kitap." —**NPR**

Çeviren: Hande Helvacı

www.yabanciyayinlari.com

YABANCI

9 786258 387902

© /yabanciyayinlari

www.ithakiyayingrubu.com

DHONIELLE CLAYTON
TIFFANY D. JACKSON
NIC STONE

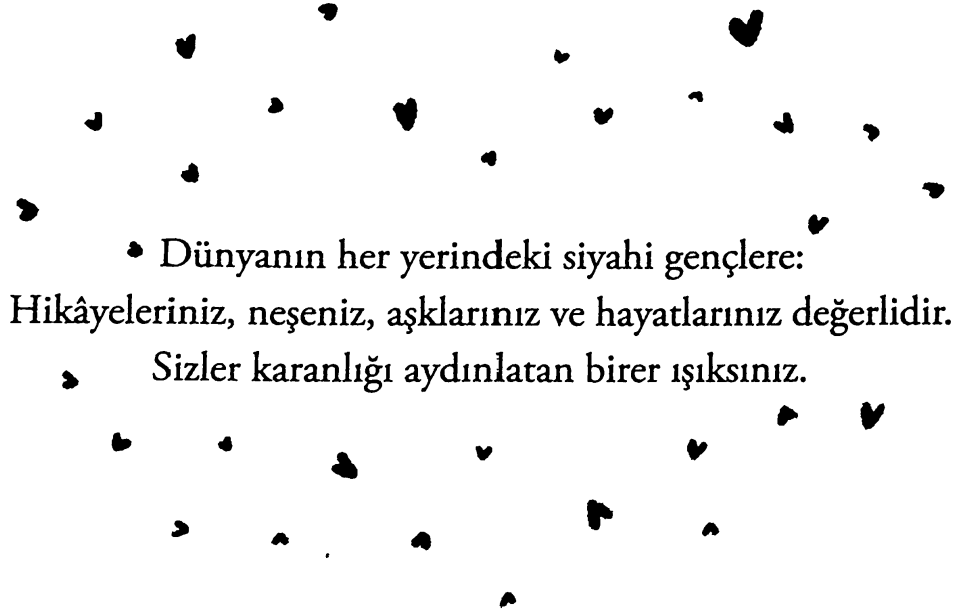
ELEKTRİK
KESİNTİSİ

ANGIE THOMAS
ASHLEY WOODFOLK
NICOLA YOON

Çeviren
Hande Helvacı

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

• Dünyanın her yerindeki siyahi gençlere:
Hikâyeleriniz, neşeniz, aşklarınız ve hayatlarınız değerlidir.
Sizler karanlığı aydınlatan birer ışıksınız.

Uzun Yürüyüş

Birinci Perde

Tiffany D. Jackson

Harlem, 17:12

KALP KRİZİ geçirtebilecek türden bir gündü. Felaketlerin eksik olmadığı türden. Milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirde sıcaklıkla paralel seyreden gerginlikler, insanlara saçma sapan şeyler yaptırırdı. Bu gibi günlerde beni hayatta dışarıda göremezdiniz. Odamda klimanın yanı başında kıvrılır, buzlu çay ve hindili sandviç eşliğinde filmler seyrederdim. O yüzden cehennem gibi sıcak platformda beklerken, tren kapıları açılıp yüzüme yapış yapış hava vurduğunda yeni iş konusunda ikilemde kalmadım değil.

Metro istasyonundan çıktığımda sokakların hıncahınc dolu olduğunu görünce afalladım, Apollo Sahnesi'nin tabelası cayır cayır yanan güneşin altında ışıldıyordu. Eğer bu manzara benim film setim olsaydı, çekime bugünlük paydos verir ya da gece çekimlerine geçiş yapardım. Tren rötarları yüzünden tam on dakika geciktiğimden, 125. Cadde'den aşağı doğru koşarken asfalt spor ayakkabılarımın tabanlarını eritiyordu. MTTM* için dakik olmak pek umursanacak bir şey değildi, sıcak hava dalgasında bile. Geç kalacağım belli olmuştu. Yani aslında tam vaktinde orada olacaktım fakat bunun gecikmekten bir farkı yoktu! Babam daima şöyle derdi: *Erkenciysen dakiksin demektir, dakiksen geç kalmışsındır.* İşte bu yüzden okuldayken teneffüslerde hiç kori-

* Metropolitan Toplu Taşıma Müdürlüğü -çn

dorlarda takılmazdım, ikinci zil çalmadan dakikalar öncesinde sırasındaki yerini ilk alan hep ben olurdum. Sanırım tüm öğretmenlerin beni sevmesinin nedeni buydu. Onlara saygı duyduğumun bir göstergesiydi. Hatta Bay Bishop’a bile, ki hiç kimse beden eğitimi dersinden benim kadar nefret edemezdi.

Asansörle dördüncü kata çıkana dek elbisem sıırılsıklam oldu. Hayatımda hiç bu kadar terlememiştim. Ne var ki pazar-tesi günü başlayacak eğitim öncesinde evraklarımı bırakmam gerektiği söylenmişti.

Evet, İK oryantasyon eğitimi. Bildiğiniz ciddi bir iş için. Sizin kız Apollo grup genel merkezinin yeni ofis asistanı oldu. Beni iş ilanından haberdar eden kişi rehber öğretmenimdi. Michael Jackson, Mariah Carey ve Stevie Wonder gibi müzik dünyasının büyük yıldızlarının kariyerlerine önayak olmakla nam salmış, New York’un en meşhur siyahi sahnesinde çalışmak, elit ünlülerle takılmamı sağlayacaktı. Büyük bir yönetmen olduğumda benim için iyi bir deneyim olacaktı.

Maaşı: Altı hafta için 3.500\$.

Elbette ta Harlem’deydi, Brooklyn’de bir tren değiştirerek bir saat kadar sürüyordu. Fakat yaz boyunca Bed-Stuy’la birbirimizden epey uzak olacaktık.

Artık o taraflarda takılmak istemiyordum. Malum... olup bitenlerden sonra. “Biz” önce o ve ben, ardından da yalnızca “ben” olduğundan bu yana.

Kabul e-postasında saat beş çeyrekte orada olmamız gerektiği yazıyordu ve çalışma arkadaşlarımla ilk kez tanışacağımdan dolayı –mezuniyet fonları sağ olsun– satın aldığım yeni sarı-mavi, kısa yazlık elbisemi giymiştim. Aslında ne var, biliyor musunuz? Okul başlamadan önce eskisini ardımda bırakarak gardırobumu yeni hayatıma yakışır şekilde baştan aşağı yenileyecektim. Hatta kendimi Tammi yerine “Tam” diye tanıtmaya bile başlayabilirdim. *Kim nereden bilecekti?* Kimsenin benimle birlikte Clark Atlanta’ya geldiği yoktu ne de olsa. Orada... tek başıma olacaktım.

* Clark Atlanta Üniversitesi –çn

Böyle olmaması gerekiyordu, diye düşündüm resepsiyona doğru ilerlerken. “Bizim” başka planlarımız vardı. Sözler vermiştik. Ancak artık *biz* diye bir şey yoktu ve artık hayatımı onsuz yaşamayı öğrenmemin vakti gelmişti.

“Selam tatlım.” İhtiyar siyahi kadın ısıldıyordu, kaşlarından boncuk boncuk ter damlıyordu. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

Omuzlarımı geriye doğru atıp zihnime üşüşen düşünceleri uzaklaştırdım. “Merhaba, adım Tam Wright. Yeni stajyerim, evraklarımı bırakmaya gelmiştim.”

“Pekâlâ. İmza için Maureen buralarda mı bir bakayım. Off, amma sıcak, değil mi?”

Penceresiz ofis bölümü âdeta buharla doluymuş gibi görünüyordu. Terden nemli kıyafetleriyle masaları başında oturan adam ve kadınlara göz attım. “İı, evet.”

Kadın masanın üzerinden bir dosya almak için arkasını döndü. “Duyduğuma göre öğlen saatlerinde 38 dereceyi görmüş ve o zamandan bu yana inmemiş.”

Örgülerimi tepemde yüksek bir topuz yapıp yüzümü yelledim.

“Burası hep böyle sıcak mıdır?” Sakin kalmaya gayret ediyordum ancak bütün bir yaz boyunca beni serin tutacak birkaç elbise ve gömleğimi düşünmeye başlamıştım bile. Mükemmel görünmeliydim. Her şey mükemmel olmalıydı.

Kadın bana içtenlikle gülümsedi. “Kusura bakma, hayatım, sistem tüm gün arızalıydı. Sanırım bir...”

“Öfffff! Kahretsin. Kusura bakmayın geciktim!” Arkamdan gelen sesle kaskatı kesildim, bu fırın gibi sıcak ofiste bile tüylerim diken diken oluverdi. Gözlerimi yumdum ve dua etmeye koyuldum.

N’olur o olmasın. N’olur, Tanrım. Lütfen. O olmasın.

“Selam tatlım. Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu kadın.

Sert adımları sanki bir katilin yaklaşan ayak sesleri gibi geliyordu kulağa. Daima ya ayağına büyük gelen ya da bağcıklarını bağlamamakta inat ettiği, tabanları yeri döven, her bir uzun adımında âdeta yere bir beşlik çakan spor ayakkabılar giyerdi.

“Hey! Nasılsınız? Ben Kareem...” Sesi ilk önce canlılığını yitirip ardından bağırışa dönüştü. “Tammi?”

Kahretsın.

Nihayet gözlerimi açtım ve ona doğru döndüm. O kahverengi teni. O güzel gözleri. Onu görmediğimden değildi. Komşuyduk ve Yukarı Batı Yakası'ndaki Stacey Abrams Hazırlık Okulu'nda beraber okumuştuk. Ne var ki son dört aydır ona hiç bu denli yakın durmamıştım – kokusunu alacak denli yakın ve keşke bu kadar muhteşem kokmasaydı.

“Burada ne işin var?” diye sordum. Kelimeler ağzımdan epey agresif bir edayla çıkmıştı ama sebeplerim vardı.

Gözlerini devirdi, sanki bir hayaletmişim gibi resepsiyoniste döndü. “Kusura bakmayın. Oryantasyon için bazı evraklarımı bırakmaya gelmiştim.”

Oryantasyon derken? Yoo, yoo, yoo... Aynı işyerinde çalışamayız. Hayatta olmaz!

“Bir dakika, ikiniz birden evrak bırakmaya mı geldiniz?” diye sordu kadın.

“Hayır,” dedik bir ağızdan ve birbirimize ters ters baktık.

“Yani, evet,” dedik aynı anda, yeniden.

Yerin dibine girmiş vaziyette, aramızdaki mesafeyi açmak için birkaç adım ilerledim ve boğazımı temizledim.

“Demek istediğim, evraklarımla gelen benim. Onun burada ne işi var bilmiyorum.”

Kareem sırttı. “Ben de aynı sebepten buradayım anlaşılan.”

Resepsiyonist bir ona bir bana baktı ve hızlıca elindeki dosyayı açıp belgelere göz attı. Ben göz ucuyla Kareem'e bakarken kadının bilgisayar ekranına geri döndü, pürdikkat bir şeyler okuyordu. Kareem en sevdiği kot pantolonu giymişti (bu sıcakta bile), siyah bir polo yaka tişört ve yeni bir çift Jordan spor ayakkabı. Muhtemelen onun aldırtdıklarıydı. Eskimiş Converse'lerini ve süper kahramanlı tişört koleksiyonunu özlemiş olabilirdim.

Kes şunu, Tammi! Bu mankafanın hiçbir tarafını özlediğin yok.

“İl, sizi bir saniye bekleteceğim,” dedi resepsiyonist titrek bir sesle. “Şöyle otursanıza. Maureen’le görüşüp hemen geliyorum.”

Uzulca bekleme salonuna doğru ilerlerken Kareem’le birbirimize şüpheli bakışlar atıyorduk. Umarım Maureen bir an evvel gelip beni çağırır... ve onu da burada bırakırdı.

Ben giriş kapısının bir ucunda otururken Kareem de diğer ucunda oturuyor, eli ayağı durmuyordu.

Bütün şirinliğini takın, Tammi.

Hızla bir ön kamera kontrolü yapıp o cehennem sıcaklığında yürürken saçımın başımın dağılmadığından emin olmak istedim. Onu istediğim falan yoktu ancak beni berbat bir hâlde görmesini de istemezdim.

“Oha,” diye mırıldandı Kareem kendi kendine, gözlerini bir şeye dikmişti ve bakışlarını takip ettim.

“Oha,” dedim. Bekleme salonunun duvarları, eski Apollo konser posterleriyle bezeliydi. James Brown, Ray Charles, Ella Fitzgerald, Billie Holiday: Büyükanne ve büyükbabamın büyürken dinledikleri insanlar. Öncesinde bunların hiçbiri gözüme çarpmamıştı ve işte o an kafama dank etti: Bu efsanelerin yürüdüğü koridorlardaydım. Bu düşüncenin yarattığı o hoş his, odanın diğer ucundaki pisliği unutturacaktı bana az daha. TV ve film stüdyolarındayken de böyle mi hissedecektim acaba?

Kareem hâlâ yerinde duramıyordu, üstündeki ceplerini karıştırıyordu. Telaşlandığında ya da geciktiğinde yaptığı bir şeydi bu, yani hemen hemen hep. Eğer onun için telefonuna pek çok alarm kurmamış *olsaydım* okula asla yetişemezdi. Acaba o alarmlar hâlâ duruyor mudur diye merak ettim.

Kareem alnına şaplak attı, mırıldanarak saydırıyordu. Bir şey unutmuş olmalıydı...

Kes şunu! Onu düşünmeyi kes. Onun seni düşündüğü yok.

Hem burada ne işi vardı? Bana bu pozisyondan bahseden rehber öğretmenimiz Bay Taylor’dı fakat yalnızca tek bir açık pozisyon olduğunu, onun da medya ve iletişim bölümü okumak isteyen tek bir öğrenci için olduğunu söylemişti. Kareem, “tomar

tomar paralarını saymayı” öğrenebilmek için sıkıcı muhasebe bölümünde okumak istediğini söylemişti. Ah, doğru ya! Olay paraydı; gözü 3.500 dolardaydı.

Eh, şansına küssündü, ideal aday bendim. Hatta başvurumla birlikte film reel’imi bile göndermiştim (her şeyi telefonumla çekip düzenlemiştim). Bu iş benimdi! Ayrıca... bu işe ihtiyacım da vardı. Hollywood Şöhretler Kaldırımı’na yaklaşmamı sağlayacak bir adım daha olacaktı. Annem ve babamın planımı hâlâ yüzde yüz destekledikleri söylenemezdi. Bir tek Kareem destekliyordu. Ama artık... muhtemelen umurunda bile değildi. O yüzden bu fırsatı elimden almasına izin vermeyecektim. Hızlı koşarsa Brooklyn’e giden A hattı trenine yetişebilirdi pekâlâ.

Ona göz ucuyla bakıp durmayayım diye odaklanmak için bir şeyler bulmaya yeltenerek hışımın cep telefonumu çıkardım. Pek değiştiği söylenemezdi. Hâlâ sırık gibiydi; bacakları ve kolları sıska ve o güzel gözleri ve dolgun dudakları yerindeydi. Birazcık daha esmerleşmişti. Sahile gitmiş olabilirdi... O kızla. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Birlikte yürüyüp Far Rockaway’e gittiklerini gözümde canlandırabiliyordum; kız daracık bir biki-ni giymiş, o ise üstsüz...

“Hey, şarj aletin yanında mı?”

Benimle konuştuğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

“Ne?” dedim öksürerek.

“Şarj aleti,” dedi tane tane, sanki İngilizce bilmiyormuşum gibi. “Telefonumu şarj etmeyi unutmuşum ve şarjım yüzde beş filan.”

Kulaklarıma inanamayarak gözlerimi kırıştırdım. “Bana... bana diyeceğin tek şey bu mu?”

Kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

Her zamanki gibi dünyadan bihaberdi.

“Aylardır toplansan benimle ancak iki kelime etmişsindir ve ağzından çıkan ilk kelimeler benden bir şey istemek için.”

İlk başta yalnızca afallamış görünüyordu. Fakat ardından gözlerini kıstı ve sandalyesinde arkasına yaslanıp dişlerini gıcırdattı.

“Unut gitsin,” diye çıkıştı kollarını kavuşturarak. “Ne diye sordum bilmem. Sen bir tek kendini düşünürsün.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Hiç,” diye homurdandı.

Başımı kaldırıp resepsiyoniste baktım, masasına dönmüş, bizi dinlemiyor gibi yaparak bakışlarını kaçırıyordu. Telefonunu DJ hoparlörü olarak kullanmıyor olsaydı sürekli şarjı bitmezdi. Yanımda şarj aletim olsaydı bile ona vermezdim. Dünya üzerinde kalan son çocuk olsaydı bile. Sonsuza dek böyle küçük hesaplar peşinde koşacaktım işte.

Sandalyesine daha da yaslanarak tekrar dişlerini gıcırdattı. “Tanrım, sanki yirmi dolar istemişim gibi davranıyorsun. Cimri.”

“Bitti mi? Yoksa kokuşuk nefesinle atıp tutmaya devam mı edeceksin?”

Kareem gözlerini kıstı, öldürmeye hazırlanıyordu sanki.

“Merhaba!”

Resepsiyonun etrafından dolanarak bize doğru ilerleyen kadının tekdüze sesini işitir işitmez ikimiz birden ayağa fırladık.

“Selam! Ben Maureen. Sen Tammi Wright olmalısın. Ve sen de Kareem Murphy?”

“Evet,” dedik aynı anda ve ikimizin birden aynı anda çıkardığı sese bayıldığımdan dolayı kendimden nefret ettim.

Aklından çıkar, kızım! “Biz” diye bir şey yok. Biz gitti, öldü. Sonsuza dek.

Maureen her ikimizle de tokalaşıp ardından iç geçirdi. “Şey, bunu söylemeyi hiç istemezdim fakat keşke daha iyi şartlarda tanışıyor olsaydık.”

“Nasıl yani?” diye sorduk ikimiz birden ve sızlanmamı bastırdım.

“Bu, epey utanç verici bir durum. Yazı işleriyle ilgili ufak bir karışıklık olmuş. Görünüşe göre ikinize birden staj kabul mektubu gönderilmiş. Ancak ne yazık ki yalnızca tek bir kişinin stajını karşılayacak bütçemiz var.”

Midem kasılıyor, çenem geriliyordu.

Kareem kollarını kavuşturdu, kaşları derin bir "V" şeklini aldı. "Yani bu ne anlama geliyor?"

Maureen gözle görülür şekilde yutkundu. "Yalnızca biriniz işe girdi."

Kareem'le birbirimize baktık, derken *klik*, oda birdenbire karanlığa gömüldü.

Pat diye.

Tam da özlediğim o güzelim kahverengi gözlerine dalıp gitmişken... her şey ansızın yok olup gitti. EKRANIN KARAR-MASI, YAVAŞ YAVAŞ BAŞKA BİR SAHNEYE GEÇMEK ya da BAŞKA BİR SAHNEYE GERİ DÖNMEK gibi yumuşak bir geçiş değildi. Film pat diye sona erdi.

Gölgelerin içinden sesler yükselirken şaşkınlıkla sendeledim.

"N'oluyo be!"

"Neler oluyor?"

"Herkes sakın olsun!"

Yükselen panikle birlikte ayak ve gıcırdayan sandalye sesleri duyuluyordu. Belki de birisi kazara bir ışık düğmesine basmıştı fakat öyle olsa şimdiye dek çoktan düğmeye yeniden basardı. Ters giden bir şeyler vardı. Kareem neredeydi?

"Hey! N'oluyor?" diye haykırdım, ellerimi önümde sağa sola sallıyordum, gözlerim karanlığa alışmaya çalışıyordu. Derken bir şey sertçe bana tosladı ve cıyaktım.

"Tammi?" Keşmekeşe karışan sesi uzaktan geliyormuş gibiydi.

"Kareem," diye geri haykırmak istedim fakat ismi boğazımda takılı kaldı sanki.

Cep telefonlarının flaşları yandı, yer yer yanan spot ışıklarına benziyordu. Ardından bir başka *klik* sesi daha duyuldu. Işıklar yandı fakat önceden olduğu gibi parlak değildi. Yaklaşık her üç metrede bir acil durum ışıkları yanıyordu, ofisin büyük kısmı hâlâ karanlığa gömülüydü. Bekleme salonunun karşı tarafında Kareem hızla arkasına döndüğü anda göz göze geldik ve tam olarak emin olamasam da hemen hemen rahatlamış görüldüğüne yemin

edebilirdim. Ofis kapıları açıldı; tuğla cepheli bir binaya nazır birkaç dar pencereden içeriye soluk gün ışığı süzülüyordu.

Beş dakika boyunca yürümeye çalışarak debelenmesinin ardından Maureen, "Millet, binayı boşaltıyoruz!" diye bağırdı.

"Emin misiniz?" diye sordu resepsiyonist.

"Malum, eski bina. Jeneratör daha ne kadar dayanır meçhul. Herkes dışarı! Telefonlarınızın el fenerlerini kullanın ve merdivenlerden inin."

Kalabalığın peşi sıra kapıdan çıkıp parlak kırmızı bir çıkış işaretine doğru koridor boyunca ilerlerken Kareem'le çıtımız çıkmıyordu.

Merdiven boşluğunda daha da fazla insan vardı, bütün bina aynı istikâmette ilerliyordu. Kalbim küt küt çarpmaya başladı.

Belki de bir çeşit yangın tatbikatıdır ya da birileri öğle yemeklerini yakmıştır.

Dışarıda sokaklar tüm binalardan akın akın çıkan insanlarla tıklım tıklım doluydu. Herkes kaldırımlara yayılmış toplu bir şaşkınlıkla telefon ekranlarına bakıyordu. Sıcak, rutubet, panik dolu sesler ve göz kamaştırıcı güneşin karmaşasında soluğum kesiliyordu. Bir şeyler oluyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum metro istasyonunun köşesinde dikilen bir adama. "Yoksa... saldırı altında falan mıyız?"

Bu soruyu sormak bile kusma isteği uyandırıyordu.

"Bir tür elektrik kesintisiymiş," dedi adam telefonunun ekranını kaydırıp okurken. "Bütün şehri etkilemiş."

"Ne? Bütün şehri mi?" diye sordu Kareem. Hâlâ arkamda olduğunu fark etmemiştim bile.

Telefonumu çıkarıp annemi aradım. İkinci çalışta açtı.

"İyi misin?" diye sordu ve arka fonda abimle kız kardeşimin tartıştığını işitebiliyordum.

"Evet. İyiyim. Bu tarafta elektrikler kesildi."

"Evet, burada da. Neredesin?"

"Apollo'nun önündeyim... Kareem'le."

Annem hayret dolu bir ses çıkardı. "Yani... yanında mı?"

“Evet. İı, sonra anlatırım.”

“Vay canına. Peki. Bir an önce eve gel.”

“Olur. Görüşürüz.”

“Dikkatli gel, Tammi.”

Babama mesaj atıp iyi olduğumu haber verdim. Muhtemelen tur otobüsü şu an bir yerlerde trafiğe takılı kalmıştı. Ve küçük erkek kardeşim Tremaine’in nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen bir yerlerde fotoğraf çekiyordu. En azından başının çaresine bakabileceğinden emindim. Gitgide daha fazla insan sokaklara akın ediyordu. Ailem güvendeydi, peki ben güvende miydim? Herkes ne olup bittiğinden ya da elektriklerin neden kesildiğinden bihaber gibiydi. Şehir saldırı altında olabiliirdi ve belki de kimsenin ruhu bile duymamıştı!

“Hey,” dedi Kareem. Yanı başımda dikiliyor olduğunu az daha unutuyordum. “İı, telefonunu bir alabilir miyim?”

“Neden?” diye çıktım.

“Benimkinin şarjı bitti bitecek ve annemi aramam gerekiyor.”

Telefonu eline tutuşturdum. “Al.”

Başını iki yana salladı ve bir numarayı aradı. Numarayı tuşlamasına hiç de gerek yoktu. Annesi hâlâ rehberimde kayıtlıydı.

“Yok, anne. Benim,” dedi. “Evet. Evet, uzun hikâye. Neyse, orada elektrik var mı? Öyle mi? Kahretsin, burada da. Tamam, yoldayım. Evet, biliyorum, bakacağım. Tamam mı? Görüşürüz.”

Telefonu kapatıp bana uzattı. “Bedava dakikalarına kıydığın için sağ ol.”

Tam soktuğu lafı ağzına tıkmak isterken kalabalıkta Maureen’i gördüm.

“Aa, hey! Bayan Maureen!” Maureen kaldırımında dikilirken biz de kalabalığı yara yara ona doğru ilerliyorduk.

“Çocuklar, üzgünüm, şu an iyi bir zaman değil; sayım yapıyorum,” dedi bize bakmadan. “İkiniz eve gitseniz iyi olur. Kesintinin ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Pazartesi geri gelin, olur mu?”

“Ama,” diye söze girdim, “işe kimin alındığını söylemediniz. Hangimiz geri gelsin?”

“Şu an gerçekten iyi bir zaman değil,” dedi telaşla. “Üzgünüm ama şu anda herkesin burada olduğundan emin olmam gerekiyor. Protokol gereği. Elektrikler gelir gelmez ikinize de haber vereceğim, tamam mı? Eve giderken dikkatli olun!”

Onu durdurma fırsatı bulamadan hızla yürüyüp uzaklaştı.

“Buna inanamıyorum,” dedim ellerimi havaya kaldırarak. “Bütün bir hafta sonu beklemek zorunda mı kalacağız yani?”

“Düşünmemiz gereken daha ciddi sorunlar var bence,” dedi Kareem elini uzatarak. “Telefonunu versene bir daha.”

“Şimdi neden gerekiyor?”

“Hey, burada acil bir durum var ve sen *böyle* huysuzluk mu ediyorsun?”

“Öff! İy! Bütün şarjımı bitirme ama.”

Aramadan önce bir telefon numarasına bakmak için telefonuna göz attı. “Hey, Twig,* n’aber, dostum? Yok... arkadaşımın telefonundan arıyorum. Şarjım tamamen bitti, T.”

Twig, mahalleden bir komşumuzdu. Uzun, ince ve dal gibi sıskaıydı. Neden onu arıyordu ki? Şarj ömrünü yiyecek denli önemli olan neydi?

“Evet, elektrikler bütün kahrolası şehirde kesik. Çılgınca,” dedi. “Peki bu akşam n’apıyoruz? Ya? Ciddi misin? Peki, tamamdır. Görüşürüz.”

Telefonumu geri verdi ve cüzdanını karıştırdı. “Yanında ne kadar var?”

“Niye?”

Oflayıp puflayarak ilerideki metro istasyonunu işaret etti. “Çünkü eğer elektrik yoksa metro seferleri de iptal demek. Taksiye binmemiz lazım.”

Kahretsin, haklıydı. Trenler de çalışmayacaktı ve karanlıkta o tünellerde mahsur kalmak istemediğim kesindi.

Cüzdanındaki nakit parayı sayıyordu. “Bende yirmi var. Sende?”

“Yanımda yalnızca beş dolar var.”

* (İng.) İnce dal -çn

“Bizi eve götürmeye yetmez,” dedi. “Trafik lambaları da çalışmadığına göre bu meblağla on blok öteye gidebilirsek şanslıyız.”

“Şey, caddenin karşı tarafında bir banka var,” diye önerdim. “Bankamatik kartımı kullanabilirim.”

“Elektrik yoksa ATM’ler de çalışmaz.”

“Hay ben böyle işe,” diye söylendim. “N’apacağız peki?”

Ona neden sordum bilmem. Muhtemelen etrafta başka hiç kimse olmadığından ve göğsümde yükselmekte olan paniğe karşın sakın kalmaya çabaladığımdan olsa gerekti.

Sokak tabelasına baktı ve derin bir soluk aldı. “Pekâlâ. Hadi yola koyulalım.”

Yürüyüp gitmeye başladı ve ben de peşine takıldım.

“Nereye gidiyorsun?”

“Eve. Başka nereye olacak?”

“İyi de nasıl?”

Omuz silkti. “Yürüyerek.”

“Yürüyerek! Ta buradan?”

“Daha iyi bir fikrin mi var?”

“Deli gibi uzak! Günlerini alır.”

Ters ters baktı. “Amma abarttın. Bronx’tayız sanki.”

Sokak tabelasına baktım. 125. Cadde’den Brooklyn’e mi yürümek istiyordu yani? Bronx’ta olmaktan farklıydı sanki.

“Yoo,” dedim olmaz dercesine elimi sallayarak. “Sana güle güle o zaman.”

“Nasıl yani? Benimle geliyorsun.”

“Yaa tabii! Ne demezsin!”

“Bak, bu şeyin ne kadar süreceğini bilmiyoruz fakat bekleyip de öğrenmeye niyetim yok. Saat beş buçuğu geçiyor. Karanlık bastırdıktan sonra buralarda olmak istemiyorum. Paran yok, araç çağırma uygulamaları şu anda kilittir ve benim de cep telefonum yok. O yüzden eve varana kadar birbirimizden ayrılmamız gerekiyor. Sonrasında yine benden nefret etmeye veya yaptığın her neyse ona işte, devam edebilirsin.”

Hey, hiç ondan nefret ettiğimi söylemedim ki! Yani, yüksek sesle.

Etrafa bakıp seçeneklerimi gözden geçirdim. Belki de ke-sinti o kadar uzun sürmeyecekti. Yalnızca birkaç dakika daha sürerdi, taş çatlasa iki saat daha. Fakat ya Kareem haklıydıysa? Ya elektriklerin gelmesi bütün gece sürerse ve burada mahsur kalırsak?

“Frederick Douglass’tan Batı Central Park’a gideceğiz,” dedi.

MTTM çalışanları metro girişine şerit çektiler. Aşağıda ka-ranlıkta kaç kişinin mahsur kalmış olabileceğini merak ettim. Sı-çanlarla birlikte... Düşüncesi bile ellerimi tir tir titretmeye yetti. Ancak daha beter sorunlar vardı. Onlardan biri de bilhassa kur-tulmaya can attığım bir sorundu.

“Geliyor musun, gelmiyor musun?” diye çıkıştı Kareem.

Batmakta olan güneşe bakıp iç geçirdim ve ona doğru ilerle-dim.

Düşen Maskeler

Nic Stone

Bir metro vagonu, 17:26

TREMAINE WRIGHT'IN kapalı alanlardan pek hazzettiği söylenemezdi. *Benim*, yani Jacorey "JJ" Harding Jr.'ın, bu gerçeği bilmemin tek nedeni, altı sene önce altıncı sınıftayken bir grup ahmak arkadaşımın Tremaine'i erkekler soyunma odasına dek kovalayıp onu temizlik malzemelerinin bulunduğu ufacık dolaba tıkmış olmalarıydı.

Çocukcağz orada mahsur kalmıştı ve dolabın kapısına vurup, "Çıkarın beni, dostum! Hiç de komik değil!" diye haykırıyordu. Onu içeride tutmak için kapıya abanan mankafalardan birisi olmasam da üstünkörü söylediğim, "Hadi ama, millet. Çocuğu çıkarın," cümlesinin beni ciddiye alacakları denli gaza getirici olmadığını biliyordum... Pek gurur duyduğum bir an olduğu söylenemezdi ama işte...

Ders zili çalmış ve hepimiz birden topuklamıştık.

Tremaine beklediğim gibi bir sonraki dersimize birkaç dakika geç gelmiş olsaydı telaşlanmama da gerek kalmayacaktı. *Ciddi bir zarar yoksa sorun da yoktur*, diye düşünmüştü küçük (aptal) kafam.

Ne var ki Tremaine gelmemişti.

Dakikalar akıp geçti. Tremaine'in sırası boş kalmaya devam etti. Ve benden *başka* herhangi birinin çocuğun gecikmesinin

düpedüz bir yokluğa dönüştüğünü fark edip etmediğini merak ederek kafam karışmış vaziyette sınıfta etrafıma bakındığımı hatırlıyordum. İşte o an endişelenmeye başlamıştım. Ya başına bir şey geldiyse? Ya, daha da beteri (en azından on iki yaş zihniyetine göre), grubu ispiyonlayıp beni de suçlu ilan ettiyse? Muhtemelen çocuğa *gerçek anlamda* yardımcı olmadığımından dolayı vicdan azabı çekiyordum fakat ciddi ciddi sarsıldığım kesindi. Saç diplerimin boncuk boncuk terlediğini ve çok geçmeden de koltuk altlarımı kokutacak şekilde şıp şıp terlediğimi hissedebiliyordum. Ya başım belaya girerse? Öyle bir durumda, babam basketbol oynamama izin vermezdi. Ders yılının başında bunu net olarak söylemişti.

Dersi yarıladığımızda artık dayanamaz hâle gelmiştim. Tuvalete gitmek için izin istedim. Gerisin geri soyunma odasına *koşmamak* için kendimi zor tutuyordum. O malzeme dolabına giden yolda tuvalet bölmeleri ve duşların yanından yürüyüp geçmek, yemin ederim gencecik hayatımın en uzun, en korkunç on beş saniyesi filandı. Kapının diğer ucunda çıt çıkmıyordu. Ki bu da korku filmlerine bayılan benim gibi biri için (1) çocuğun gitmiş olduğu ve muhtemelen tam o esnada bizi ispiyonladığı ya da (2) çocuğun gitmiş olduğu ve bir daha da geri gelmeyeceği mânâsına geliyordu... yani ölmüştü. Miadını doldurmuş mu denirdi? Ya da işte her ne deniyorduysa.

Kapıyı çekip açtığımda çığlık atan *ben* olmuşum ve onu devasa tuvalet kâğıdı rulolarından oluşan bir yığınının ve içi canavar sümüşü rengindeki suyla ağzına kadar dolu şu büyük, sarı tekerli paspas kovalarından birinin arasında otururken buldum.

İşin en çılgınca yanı ne miydi? Tremaine başını kaldırıp da bakmamıştı bile. Sanki *öbür dünyaya* veya o tip bir şeye bakıyormuş gibi dümdüz karşıya bakıyordu.

"İııı... Tremaine?" Çömeldim ve elimi omzuna koydum. "Tremaine!" Onu sarstım. Birdenbire kendine geldi ve bana doğru döndü.

Derken, *tam* o anda çığlığı bastı. Ve tuvalet kâğıtlarından olu-

şan kuleyi deviriverdi. Ardından deliler gibi soluk alıp vererek orada öylece oturdu.

Omzumun üzerinden göz attım. Korkmuştum. "Hey, iyi misin, dostum?" Bu iyiye işaretti, çocuk yaşıyordu fakat derste olmamız gerekirken *burada* yakalanmamız hoş olmazdı. "İı... Bu dolaptan çıkmamız gerekiyor..."

Bana tuhaf bir şekilde bakıyordu... Sanki ambale olmuş fakat aynı zamanda biraz hüznülmüş de üstüne bir parça şaşkınmış gibi? Tarif etmesi güçtü.

Başıyla onayladı. "Kapalı alanlardan hiç hoşlanmıyorum," dedi. Öyle dümdüz bir sesle.

"İyi işte. Hadi buradan çıkalım o zaman." Ayağa kalktım ve elimi uzattım. Elimi tuttu. Ayağa kalktı.

Yere saçılan tuvalet kâğıdı rulolarına bakındı. "Acaba, topla--"

"Yok, yok," dedim. "Bizim yaptığımızdan haberleri olmaz. Hadi gidelim."

Başıyla onayladı ve soyunma odasından usulca çıktık fakat spor salonundaki orta saha çizgisinden geçer geçmez, "Şey... bundan kimseye bahsetmesek olur mu?" dedi.

"Ha?"

"Yani... bu *klostrofobi* olayından. Arkadaşlarının benimle uğraşmayı sevdiklerini biliyorum ama bana karşı kullanacakları ekstra bir şey olmamasını yeğlerim."

"Haa." Hakkı vardı. "Evet, elbette." Ve ardından, daha fazla müdahale etmememden kaynaklanan suçluluk duygusu beni ele geçirmeye başladı. Boğazımı gıdıklıyordu. "Ben... onları durdurmadığım için üzgünüm." (Bir yandan ben de bu söylediğimden kimselere bahsetmemesini umuyordum. Rezildim.)

"Onlara beni rahat bırakmalarını söylediğini duydum," dedi. Ki bu da beni dehşete düşürmüştü, size o kadarını söyleyeyim.

"Aa."

"Daha fazla gayret edebilir miydin? Evet." O an bana baktı. "Ama en azından beni kurtarmak için geri geldin." Ve gülümsedi. Yemin ederim diş tellerinin hepsini görebiliyordum. Mavi

ve yeşillerdi. Hızla bakışlarımı çevirdim çünkü bana bakıp öyle sırtması yüzümü kızartmıştı.

Huzursuz ediciydi fakat nedenini tam olarak kendim de anlayamamıştım.

“O hareketine minnettarım,” dedi.

“Önemli değil, dostum. Lafı olmaz. Ben, şey... Eğer seninle bir daha uğraşacak olurlarsa daha baskın çıkmaya çalışacağım.”

“İyi olur,” dedi.

Ve olay öyle sona erdi. Tremaine’in geç kâğıdı alması gerektiği için sekreterliğin önünde ayrıldık ve ben de dersten çıkmak için kullandığım izin kâğıdıyla sınıfa devam ettim.

Nihayet sınıfa girdiğinde ikimiz de hiç istifimizi bozmadık.

Ona verdiğim sözü tuttum ve arkadaşlarıma onu rahat bırakmalarını söyledim. Onlar da beni dinlediler. Ancak Tremaine ve bana gelince... O olaydan bu yana geçen yaklaşık altı sene içinde tek kelime bile etmedik (en azından *onun* bildiği kadarıyla).

Tek kelime.

Peki ya şimdi? Bu kapkaranlık trende? Tremaine Wright görebildiğim tek şeydi.

★ ★ ★

Tüm ışıklar söneli ve tren duralı yaklaşık dört dakikayı geçti. Brooklyn’e giden A hattı trenindeydik. Ben her zamanki durağımdan bindim – 145. Cadde’den, resmen apartmanımızdan üç blok ötedeydi. Derken, 125. Cadde durağında kapılar kayarak açıldı ve Tremaine bindi.

İlk düşüncem, *Okullar kapanmışken Tremaine Wright bu civarda ne halt ediyor?* oldu. Ancak sonra yanından hiç ayırmadığı fotoğraf makinesini görünce, herhalde fotoğraf falan çekiyordur diye düşündüm. Çocuk sekizinci sınıftan bu yana yıllık komitesindeydi. Yanında daima bir tür fotoğraf makinesi taşırdı.

Bulunduğumuz vagon doluydu ama tıka basa değil – tüm koltuklar doluydu ve ayakta dikilen birkaç kişi vardı: bebek arabalı bir kadın; bisikletli, hipster görünümlü, sakallı bir adam; taş

çatlasa on üç yaşlarında olan, bale kıyafetleri giymiş üçlü bir kız grubu; birbirlerine ne denli yakın dikildiklerinden yola çıkarak bir çift olduklarına *kanaat getirdiğim* iki çocuk.

Ancak tren balık istifi gibi olmasa da elektrikler birdenbire kesildiğinde aynı anda herkesin verdiği o *Aaa!* tepkisini duyduğumda, sanki evrendeki bütün hava emilip çekiliyormuş gibi hissetmeme neden olacak kadar insan vardı içeride.

Saniyeler içinde diyafondan kondüktörün “mekanik aksaklıklar” yaşandığını bildiren bıkkın sesi cızırdadı.

Tutulan nefesler hızla toplu bir oflayıp puflamaya dönüştü. Homurdanmaya. Sızlanmaya. Dişlerini gıcırdatmaya.

Ve derken cep telefonu ışıkları yanmaya başladı.

İlk başta epey ürkütücüydü fakat birkaç dakika geçtikten sonra gözlerim karanlığa alışır alışmaz biraz olsun rahatladım. Hatta Tremaine’in oturduğu yöne bakacak denli rahatladım.

Yanında oturan iki kişi ve koridorun karşı tarafında oturan üç kişi de cep telefonlarının ışıklarını yaktılar, o yüzden Tremaine karanlıkta kaldığı hâlde onu gayet net görebiliyordum. Trene ilk bindiğinde *beni görüp görmediğine* kafa yormamaya çabaladım – yani tabii ki düşünebildiğim *tek* şey buydu– fakat şimdi başını şu **BİR ŞEY GÖRÜRSENİZ, HABER VERİN*** yazan posterlerden birine yaslamıştı. Ve gözleri kapalıydı.

Aşırı rahat görüldüğünü bile söyleyebilirdim fakat her birkaç saniyede bir –ve evet, gözüme çarpmasına yetecek denli uzun süre izliyordum– sanki ısıklık çalacakmış gibi dudaklarını kıpırdatıyordu. Sonra dudakları tekrar kapanıyordu.

İnip kalktığını anlayabilir miyim diye göğsüne bakıyordum ve bakarken içime, kendim de dahil hiç kimsenin bulamayacağı kadar derinlerde bir yere gömmüş olduğum bir âna geri döndüm:

Her şey benimle başladı. Geçen sene. Yıldız takımında oynayan tek lise ikinci sınıf öğrencisiydim, göğsümde görünmez bir

* 11 Eylül saldırıları sonrasında, ABD Ulusal Güvenlik Bakanlığı tarafından terörle mücadelede halkı herhangi bir şüpheli eylem fark etmeleri durumunda ihbar etmeye teşvik etme amaçlı kullanılan slogan. –çn

S' gibi taşıdığım bir gururdu âdeta. Burnumdan *kıl* aldırmiyordum. Ta ki dördüncü yarıda hafiiiiiiif bir turnike yaparken blok yiyip sağ ayak bileğimi feci şekilde burkana dek. Bayağı ciddi bir burkulmaydı. Hayatımda canım hiç bu denli yanmamıştı.

Yerde oturup gözlerimi sımsıkı yummuş, dizimi göğsüme doğru çekmiştim. Ödüm bokuma karışmıştı ancak renk vermeye çabalıyordum çünkü çalıştığım tüm basketbol koçlarına göre, *Erkek adamlar asla korkularını belli etmez diler*. Eğitimci gayet sakin sakin konuşuyordu: "Burnundan nefes alıp ver... *Hıhı*, işte böyle. Şimdi de dudaklarını büz ve ağzından nefes ver. İşte oldu." Ardından eğitimci kadının söylemesiyle, balon misali sönen egomu da *alıp* soyunma odasına gidebileyim diye son sınıftan birkaç çocuk yanıma gelip ayağa kalkmama yardımcı oldu. Ayağa kalktığımda kalabalığa bakmış bulundum. Ve tahmin edin kimle göz göze geldim?

Tremaine Wright.

Tribünde dikiliyordu, saha zemininden birkaç sıra üstteydi. Elinde kocaman bir fotoğraf makinesi vardı. Gözlerini dikmiş öylece bana bakıyordu. Hem de... endişeyle.

Trenin diyafonu cızırdadı: "Pekâlâ, millet, yönetimden gelen bilgiye göre şehir genelinde elektrik kesintisi yaşanıyor. Hiçbir sinyal çekmediğinden dolayı yapabileceğimiz pek bir şey yok. O yüzden yerinizden kalkmayın, herhangi bir gelişme olursa sizleri derhal haberdar edeceğim."

Bir posta daha mırıltılar yükseldi. Homurtular. Diş gıcırdatmalar.

Herkes kıpırdanarak yerlerine yerleşiyordu.

Tremaine haricinde. Çocuğun göğsü artık ciddi şekilde inip kalkıyordu. Derin soluklar alıp verdiğini tahmin ediyordum.

Ve bacağı delice sallanıyordu. Call of Duty oynarken acayip heyecanlı bir raunttaki oyun konsolunu andırıyordu. Bir bacağın o denli hızla *sallanabileceğini* bilmezdim açıkçası.

Bakışlarım ayağına kaydı –gayriihtiyari olduğunu hatırlat-

* Superman'ın S'si. –çn

mak isterim– ve bembeyaz Jordan Retro 11'lerini görünce (*öylesine* gıcır gıcırlardı ki, bu kapkaranlık trende parıldıyorlardı resmen) bakışlarımı çevirdim.

Hızlı bir bakış: İki çocuk artık başları tam anlamıyla birbirine değer vaziyette yere oturmuş, ikisinden birinin telefonunda bir şeye bakıyorlardı (çift olmalıydılar). Dansçı çocuk üçlüsü birbirlerine sokulmuş, etrafa ebeveynlerinin burada olmasını dileyen ifadelerle bakıyorlardı. Bisikletli adam kafa lambası zimbirtısını açmış ve tavana doğrultmuştu. Bu fikir aklına geldiği için kendisiyle epey gurur duyuyor gibiydi.

Bebek arabasındaki bebek trenin diğer ucunda ağlamaya başladı ve başımı o tarafa doğru çevirdim (başka hiç kimse çevirmezse de – #NewYork). Anne, el feneri yukarı doğru bakacak şekilde cep telefonunu bebek arabasının tepesine koymuştu, o yüzden ufaklığın üzerine doğru eğilip onu kucağına aldığını görebiliyordum. Derken birdenbire kadın memelerinden birini çıkardı ve çocuğu emzirmeye başladı.

Bu manzara karşısında gülümsedim. Bu trende hiç değilse içimizden *birinin* midesi guruldamayacaktı. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, örtünmediği için bu anneye gıpta ettim. Evet, etraf acayip derecede karanlıktı ve hiç kimsenin *gerçek anlamda* hiçbir şey görebildiği yoktu fakat yine de. Şahsen bir annenin erkek –ya da kız ya da *onlar**– bebeklerini emzirirken örtünmek *zorunda* olmadığını düşünüyordum.

Bu düşüncemi dile getireceğimden değildi tabii.

Başımı iki yana salladım.

Elektrikler tam da kesilecek *zamanı* bulmuştu. Bir süre daha Tremaine'le bu kahrolası teneke kutunun içinde mahsur kalacak olmam yetmezmiş gibi, bu gecenin yeni bir başlangıç olması gerekiyordu. Basketbol sezonunun bitişi zor geliyordu –bir an için modum düştü– fakat bu kardeşiniz yaz eğitim kampının ilk haftası boyunca resmen ortalığı *yakmıştı*.

Takım arkadaşlarım beni gaza getirip duruyorlardı. Kendimi

* Cinsiyet belirtmeyen *them/they* (onlar) zamiri kullanılmaktadır. –çn

yenilenmiş hissediyordum. Ve dahası, Langston'ın kuzeni –ismi Kayla'ydı ve Güney'de bir yerlerden kuzenini ziyarete geliyordu– Lang'le bir fotoğrafımı görmüş ve görünüşe göre benden hoşlanmıştı. Normal şartlarda, takım arkadaşlarımdan birinin aile fertleriyle belli bir iletişim seviyesinden öteye gitme *düşüncesine* sıcak bakmazdım (yani koridorda görünce selam vermek gibi). Oysa kızın benden hoşlandığını söyleyen Lang'in kendisi olmuştu. Ve kız muhteşemdi.

Yani...

Bu akşam Brooklyn'deki partiye gelip kızla takılır mıyım diye DM attığını görünce olur dedim. Lang'e geleceğimi ve kıyafetini seçmesine yardımcı olacağımı falan söyledim ve eğer yola yeterince erken çıkarsam büyükbabama da uğrayabileceğimi düşündüm (Harlem'de yaşamak gibisi yoktu – *ilgimi* çeken her şey şehrin ta diğer ucunda olup bitiyordu). Bu trende olmamın nedeni de buydu: yeni sezon, yeni kız arkadaş, yeni bir başlangıç. Yeni bir ben.

Şey... *diğer* herkesin bildiklerine göre, *Eski* ben. Basketbolcu ben: JJ "Jump-Jump" Harding. (Ve teknik olarak "JJ" "Jacorey Jr.'ın" kısaltması olsa da gayet uyuyordu, öyle değil mi?)

Artık basketbol hayatıma çok da *sıcak bakmadığımı* birilerine söylemeye dilim varır mıydı? Basketbolun bir zamanlar hayatımın ışığı/yaşama nedenim/tek heyecanımdı artık... öylesine bir *şey* olduğunu? Hatta belki de birazcık baydığını?

Kadınların bebeklerini bunaltıcı örtüler örtmeden emzirebilmeleri gerektiğini düşündüğümü söyler söylemez onu da söyleyebilirdim.

Bunalmaktan söz açılmışken, yalnızca bana da öyle geliyor olabilirdi fakat bu vagon hafiften hamam gibi olmaya başlamıştı.

Bu kez derin bir soluk alan *ben* oldum. Yine göz ucuyla Tremaine'e baktım. Gözleri hâlâ kapalıydı ve bilinçli olarak çılgın gibi soluk alıp vermeye devam ediyordu, ne var ki artık iki bacağı birden sallanıyordu. Âdeta hızla vurulan bir çift davul

* (İng.) Zıp zıp –çn

bageti gibiydiler. Yanına gitmek, iyi olup olmadığını sormak istiyordum fakat birkaç ay önce olup bitenlerden sonra... sahiden de bilemiyordum.

Tahminimce benimle aynı partiye gidiyordu. Ne de olsa DJ, ablasının eski sevgilisiydi ve duyduğuma göre Tremaine, çocuğun web sitesi için tüm “canlı” fotoğrafları çekiyor ve bu işten hayli iyi para kazanıyordu. (Yani, *yoksa* neden elinde fotoğraf makinesiyle ablasının eski sevgilisinin peşi sıra dolaşındı ki?)

Gözlerimi yumup arkamdaki metro haritasına başımı yaslamadan önce göz ucuyla tekrar o bembeyaz J’lerine baktım. Açıkçası daha bu öğlen saçlarımı kestirmişken bu yaptığım kendime büyük bir hakaretti. *Kendi* cep telefonumun el fenerini havaya kaldırıp başıma doğrultarak insanlara en azından berberimin marifetlerini göstermemek için kendimi zor tutuyordum.

Tremaine’in göğsü gözümün önüne geldi ve soluk alıp verişlerimi az önce onunkinde gördüğüm ritme uydurmaya çalıştım.

Burundan al. Ağızdan ver.

Ayakkabıları aklımdan çıkmıyordu.

Bir noktada, her şeyi içime atmayı bırakmalıydım.

★ ★ ★

On iki dakika geçti.

Önceden yalan söyledim.

Hani şu “tek kelime etmedik” olayı vardı ya?

Evet... doğru değildi. Hem de hiç.

Hep öyle olmasını dilemiştim fakat madem dürüst olacağım –ve genellikle yapacağım onca şeyle bastırdığım düşüncelerle bu kapkaranlık trende baş başa kaldığımdan dolayı tamamen dürüst *olmaktan* başka çarem yoktu– ortaokul soyunma odamızdaki o günün üzerinden geçen onca yıldan bu yana, “tek kelime etmemek” imkânsız bir hâl almıştı.

Ve bu durumdan nefret ediyordum. Durum, bunun “ne anlama geldiğini” bilmemden, hem de başından beri bilmemden kaynaklanmıyordu yalnızca (gerçi bunu kendim de dahil olmak

üzere herhangi birine itiraf etmek henüz aşabildiğim bir konu değildi) fakat aynı zamanda çocuğun *farkında olan* tek kişi olmamdan da kaynaklanıyordu. O çocuk istediği herkesi kolayca elde edebilirdi. Yani... küçük kız kardeşim Jordy'nin deyimiyile, *cinsiyet spektrumundaki* herkesi.

Kesin konuşamıyordum çünkü kendime, ona bunu teyit edecek kadar yaklaşma izni vermemiştim ancak sanırım aynı boydaydık. Her ikimiz de bir doksan civarındaydık. Hatta benden birkaç santim daha uzun bile olabilirdi.

Sıska da değildi hani. İşin çılgın yanı da buydu. Takım arkadaşlarımdan yarısı kadar yapılydı. Beni gıcık eden şeylerden biri buydu açıkçası. Kimsenin dile getirdiği yoktu fakat hepimizin bildiği üzere insanlar ben ve Tremaine gibi çocukların –uzun, “atletik” görünümlü, belli bir ırk grubundan olan çocukların (gözlerimi şu an fena hâlde deviriyordum)– sporcu olmalarını bekliyordu. Basketbol oynamalarını. Muhtelif “spor toplarını” (küçük kız kardeşimden bir başka deyiş) atıp tutmaya müsait ellerinin olmasını. Kahretsin, babam ilk kez elime basketbol topu tutuşturduğunda dört yaşındaydım.

Gel gelelim Tremaine tüm bu *beklentiler* konusunda hep öylesine rahattı ki. Bir keresinde okul koridorunda olduğumu ve dangalak takım arkadaşlarımdan birinin, “Senin boyunda bir adamın bir kaya yerine bir kamera tutuyor olması trajik,” dediğine kulak misafiri olduğumu hatırlıyordum (seçtiğim sporun turuncu-siyah, küre şeklindeki merkezine atıfta bulunmuştu).

Çocuğun yüzüne yumruğu indirme isteğim karşısında gafil avlanmışım, oysaki Tremaine yalnızca gülümsemiş, “Birimizin gelecekteki posterinin karesini yakalaması gerekiyor, dostum,” demişti.

Geri zekâlı takım arkadaşım verecek bir karşılık bile bulamamıştı. Ağzı bir karış açık vaziyette orada öylece dikilip doğaüstü bir olaya tanık olmuşçasına bakmıştı.

Bu olay *haftalarca* aklımdan çıkmamıştı.

Bilemiyordum. Bir yanım Tremaine gibi... kendimden emin olmak istiyordu. *Kendiyle* barışık ya da nasıl adlandırmak isterseniz. Eyaletteki liseli en iyi on basketbolcudan biri olup sürekli bunların hiçbiri gerçek değilmiş gibi hissetmek çılgınca geliyordu. Sanki her an birileri *gerçek* kimliğimi öğrenecekmiş gibi. Ardından da bunun neden bir sorun teşkil edeceğini düşünüp kızıyordum kendi kendime.

Ama Tremaine öyle miydi? İnsanlar, onun hakkında *pek çok* çılgınca şey atıp tutuyordu –hem oyun kurucunun *hem de* kız arkadaşının “bekâretini bozduğuna” dair söylentiler dolaşıyordu– ne var ki o, bu söylentilerden hiç rahatsız olmuşa benze-miyordu. Onun işi gücü fotoğraf makinesiydi. Çocuk her daim acayip temizdi (yani gardırobu jilet gibiydi) ve havalıydı. Sürekli bir şeyleri çekiyordu.

Genellikle.

Şimdiyse, göğsü öncesine nazaran biraz daha hızla inip kalkı-yordu ve kendimi tam bir aptal gibi hissetsem de endişelenmeye başlıyordum.

Kalkıp yanına gidip iyi mi diye kontrol etme dürtüsü gitgide artıyordu...

Halbuki çocukla yıllardır *doğru düzgün* iletişimimiz olmamış-tı. Elektrik kesintisinde, kapkaranlık bir trende kalkıp yanına giderek sanki arkadaş falanmışız gibi *alakadar* davranmak tuhaf kaçmaz mıydı?

Çocuk bana bön bön bakardı herhalde.

Öyle değil mi?

Evet, Jordy’nin deyimiyle, “müttefikliğimi” hiçe sayıp altıncı sınıfta ona yardım etmeye gitmişim. Ve evet, *eğer* hâlâ klostrofobi olayından mustaripse, bu kutu kadar metro vagonunda mahsur kaldığı için şu anda içten içe kafayı sıyrıyor olması muhtemeldi.

Fakat ya yanılıyorsam?

Ya ortaokuldan bu yana tek kelime etmediğimden dolayı bana kızgınsa?

Ya yanlış bir düşünceye kapılırsa?

Day-Glo bembeyaz spor ayakkabıları takıldı gözüme yine.
Ya aklımdan geçenleri *doğru* anlarsa?

★ ★ ★

Aradan on sekiz dakika geçti.

İnsanlar huzursuzlanıyordu.

Erkek çift kesinlikle *bildiğimiz* çiftti. Adamlardan biri gözle-
rini yuman diğerine sarılmıştı. Langston'ın babalarının bizim
maçlarda sanki dünyanın en normal şeyymişçesine el ele diz
dize oturup oğullarına tezahürat yapmalarını anımsattı bana.
Ki... zaten öyleydi de, değil mi? Benim ebeveynlerim de bizim
maçlara geliyor ve el ele diz dize oturuyorlardı. Lang'inkiler
niye oturamamıştı ki?

Bu olayda neden bu denli zorlanıyordum?

Her neyse, bisikletli hipster çocuk artık iki tekerli atının üze-
rinde oturmuştu, sanki kapılar açılır açılmaz buradan fırlayıp
gitmeye hazırmışçasına ayakları pedalların üstündeydi.

Balerin kızlar birbirlerine sokulmuşlardı.

Bebekse (karımca) arabasında kendinden geçmişti fakat an-
nesi oldukça bitkin düşmüş görünüyor, sanki duracak olursa her
an *gözyaşlarına boğulacakmış* gibi bebek arabasını bir ileri bir geri
sallıyordu.

Tremaine'e gelince... Şey, bakışlarımı ayaklarından yukarıya
çeviremiyordum.

Keşke tünelde telefon çekiyor olsaydı. Küçük kız kardeşime
dair bir başka şey daha: Benim hakkımda başka kimselerin bil-
mediği şeyleri bilirdi. Hem de sezgisel olarak. Yorumlarını ne
doğrulamış ne de inkâr etmiştim ancak son zamanlarda hakkım-
da bazı *fikirleri* olduğuna dair birtakım imalarda bulunuyordu.
Mesela martta, bana "okul balosu" hakkındaki planlarımı sorup
durmuştu:

O: "Ee, n'apıcaksın, abicim?"

Ben: "Ne demek istiyorsun, hangi kızı baloya götüreceğimi
mi soruyorsun?"

O: (omuz silkerek) “Ya da çocuğu. Yirmi birinci yüzyıla gireli yirmi sene oluyor ne de olsa.”

Nisanda, ikimizin birden mutfak masasında ödev yaptığı nadir zamanlardan birinde rahat bir tavırla bana yanaşıp: “Biliyor musun, JJ?” demişti, ona çok yakışan Malcolm X’vari gözlüklerinin üzerinden bana bakarak. “Eve sevgilini getireceğin günü iple çekiyorum.” (On dört yaşındaki hangi çocuk bu şekilde konuşurdu ki?)

“Jordy, sen neden bahsediyorsun?” demiştim.

“Yalnızca birine muhteşem bir romantik partner olacağını düşünüyorum.”

“Yani bir kız arkadaş bulmamı mı istiyorsun?”

Omuz silkmmişti. (Bu kız ve şu omuz silkmeleri!) “Ya da bir erkek arkadaş. İkisi de olur. Annemlerin de çok sevineceklerinden eminim. O yüzden o kayık kadar ayaklarını diremeyi kessen iyi edersin.”

Sezonun sonuna doğru modumun düştüğünü fark eden ve bunu dile getiren ilk kişi de o olmuştu: “Sen bu aralar bir *efkârlısın*, Jacorey Jr.,” demişti bir sabah kahvaltıda. “Bir şeyler olup bittiğini biliyorum. Bence açıl... gitsin.”

“Ne yapayım?”

“İÇİNİ DÖK. İÇİNİ DÖK gitsin. *Canımı sıkan* her neyse yani?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum, dostum.”

Gel gör ki biliyordum. Neden bahsettiğini. Elbette.

Bunu bilecek hâli yoktu tabii fakat şu anda gözlerim kapalı vaziyetteyken bile Tremaine’in spor ayakkabılarını görebiliyordum. Çünkü hafızama kazınmışlardı.

Gitgide metal, devasa bir tabutun içindeymişiz gibi –vagonların şekli biraz *öyleydi*, değil mi– hissetmeme neden olan bu yerde dakikalar akıp giderken şu anda Jordy’yi aramayı diliyordum. Keşke o zamanlar ona *söyleseydim*.

Çünkü haklıydı. Bir şey olmuştu.

★ ★ ★

Yirmi iki dakika geçti.

Yine yalan söyledim. Hani şu “yıllardır Tremaine’le doğru düzgün iletişimde olmadığımız” hususunda.

Bir kez daha göz ucuyla erkek çifte baktım. Artık iyiden iyiye birbirlerine sokulmuşlardı, ikisinin de gözleri kapalıydı.

Ben de gözlerimi yeniden yumdum.

Her şey ocakta başlamıştı. İçim kararıyordu. Hem de nedensiz yere. Ortada ciddi bir durum falan yoktu. Her kış bir parça modum düşerdi – bunu da bir tek Jordy bilirdi. Basketbol koçları *korkuyu belli etme* olayı konusunda ne düşünüyorlarsa “keyifsiz olma” konusunda da aynı şeyi düşünüyorlardı. Hiç şüpheniz olmasın.

Neyse, berbat ötesi bir maç geçirmiştim: Birkaç hatalı top sürme, gereksiz bir 24 saniye içinde şut çekme ihlali, sahada takılıp düşerek dudağımı patlatmış, tek bir sayı bile kazanamamış, devre arasına dek tam dört kez faul yapmışım.

Kendimde değildim kısacası.

Öyle ki Koç beni oyundan çıkarmıştı.

Daha önce hiç başıma gelmemişti bu. Muhtemelen kulağa epey dramatik geliyor olsa da tüm acıyan gözlere ve “Takma, JJ. Bir sonraki maçta oyundasın,” pohpohlamalarına karşın, kendimi gitgide daha da dibe vuruyormuş gibi hissediyordum. Sanki ayak-bileklerime-ağırlıklar-bağlanmış-da-suya-atılmışım gibi bir dibe vuruş hissiydi.

Eve geldiğimde dosdoğru odama gidip kapımı kilitledim. Genellikle kafamı boşaltmak istediğim zamanlarda ihtiyaç duyduğum ııı... *içerikleri* aramak üzere internete girdim. Genellikle aradığım şeylerden daha farklı bir şeye rastladım. (Şimdi bu olaylar silsilesini düşündüğümde, yeniden erkek çifte bakma dürtüsüne karşı koyamıyordum. Çünkü... Bilirsiniz işte.)

Bulduğum şeyden nefret etmemiştim, sorun da buydu zaten. Fakat aynı zamanda da yarıda kesilmişti. Babam tarafından. Kapıyı tıkatıp iyi olup olmadığımı sormaya geldiğini söylemişti. Babam hiçbir şey görmemiş olsa da tabletimi bir hafta boyunca elime alamayacak kadar utanmışım.

Şimdi bir kez daha erkek çifte *bakıyordum*.

Tüm bu olup bitenlerin en çılgınca yanı ise Jordy'nin haklı olduğundan emin olmamdı: Ebeveynlerimiz –babam dahil olmak üzere– benim... kimden hoşlandığım konusunda sorun çıkarmazdı. O ve annem, kahrolası bir drag gösterisinde tanışmışlardı. Annemin üniversiteden en yakın arkadaşı programa çıkıyormuş, babamsa kulübün fedaisiymiş. Bu arkadaşlarıyla hiç tanışma fırsatım olmadı çünkü adam ben doğmadan önce Atlanta'ya taşınmıştı fakat anladığım kadarıyla annemle babamın arasını yapan *oymuş*.

Ama işte yine de... Öğrenilmesi korkusunu üzerimden atamıyordum. Benim gibi bir çocuğun bir şeylere bakarken yakalandığı ve spor nedeniyle sürekli takıldığı arkadaşlarının birdenbire onunla pek takılmak istemediklerine dair hikâyeleri duymuşluğum vardı.

O yüzden ben de maçlarda dalıp gitmelere devam ettim. Çünkü şu... rüyaları görmeye başlamıştım. Kendimi. Ve benim gibi bireyleri. Benim gibi bireylerle *birlikte* kendimi.

Erkeklerle yani.

İleri saralım: Şubat. O zamana dek şehirde erkeklerden hoşlanan erkekler için düzenlenen çeşitli etkinlikleri duyuran bir site bulmuş ve üye olmuşum bile (farklı bir isimle tabii ki). Etkinliklerden herhangi birine gitmeye hiç niyetim olmadan siteye şöyle bir göz atıyor ve sonrasında tarayıcı geçmişimi siliyordum fakat bir gün ekranda on sekizinci yaş günümün ertesi günü düzenlenecek olan bir etkinlik beliriverdi. Bir maskeli parti.

Oturumu kapadım.

Derken, doğum günüm geldi çattı ve takım arkadaşlarım bana *sıkı* bir parti düzenlediler. Pivot oyuncumuzun babasının şehir dışında bir gece kulübü vardı ve bu kardeşiniz için hiçbir masraftan kaçınmadılar. İnanılmaz bir DJ, dört bir yanda birbirinden güzel kızlar. İçlerinde başka okula giden Shelley diye bir kız vardı ve benden çok hoşlanmıştı. Dans ederek beni köşeye çekip boynumu öpmeye başladı.

Ve ben de karşılık verdim –objektif olarak konuşmak gerekirse, acayip iyi öpüşüyordu– ve kız biraz daha ileri gidince ben de devam ettim. Ancak bir gece kulübündeydik. O yüzden illaki bir noktada durmak zorundaydık.

İşin tuhaf yanı... bu durum işime gelmişti. Bir yere kadar ilerleyebilecek oluşumuz. Shelley bana numarasını verip onu aramamı söyledi. “Bana gelebilirsin ve kaldığımız yerden devam edebiliriz,” dedi. Takım arkadaşlarım coştular tabii. “Kanka, Bed-Stuy Hazırlık Okulu’nun en güzel kızını kaptın!”

Ne var ki o numarayı asla aramayacağımı biliyordum. O yüzden kızın numarasını sildim.

Ertesi geceyse silindir çantamın içinde bir smokinle metroda buldum kendimi.

Bir de maskeyle.

★ ★ ★

Yirmi yedi dakikadır trendeydik.

Yolun karşısındaki, maskeli parti etkinliğine iliştirilen adresteki binaya vardığımda saat 22:29’du. Gölgelemin içinde gizlenebileceğim kuytu bir köşesi vardı.

Üstümü Herald Meydanı’ndaki tuvalette değiştirmiştım fakat içimde smokin olduğunu kimse göremesin diye büyükçe bir mont giyiyordum. Bina acayip derecede tekinsiz görünüyordu. Bowery’de, giriş katında bir Çin lokantası olan beş katlı, tuğla bir binaydı. Davetiyede içeri girip tezgâhın ardındaki kişiye parolanın söylenmesi gerektiği ve beni yönlendirecekleri yazıyordu.

Kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum.

Ya bir tür tuzaksa? Bir tarikat kabul töreninin ortasına mı yürüyordum acaba? Cinayete mi kurban gitmek üzereydim? Ebeveynlerim –takım arkadaşlarımdan birinin evine gittiğimi sanıyorlardı– beni bu konuda ikaz etmişlerdi fakat yine de, resmen Harlem’deki sıcacık ve konforlu evimin diğer ucundaki tekinsiz bir binanın karşı sokağında dikiliyordum. Beni ne tür korkunç bir kaderin beklediğini bir tek Tanrı biliyordu.

Derken sol tarafımdan restorana doğru ilerlemekte olan bir çocuk gördüm.

Onun da üzerinde bir mont vardı ve iyice alnına çektiği bir şapka takıyordu. Gel gör ki o yürüyüşü –ve spor ayakkabıları– nerede olsam tanırdım.

Kapıya vardığı gibi şapkasını çıkardı ve maskesini takmadan önce bir an için Tremaine Wright'ın yüzünü gördüm. Ardından içeri girdi ve restoranın geniş vitrininden tezgâhın ardındaki kadına eliyle selam verdiğini, kadının da ona başıyla selam verip gülümsediğini ve Tremaine'in tuvaletlere giden karanlık bir koridoru andıran bir yere doğru ilerlemesini seyrettim.

Sokağın karşı tarafından hızla koştum.

Tıpkı Tremaine gibi mekâna girmeden önce maskemi taktım. İçerideki herkes bütün yüzü örten Black Panther maskeleri takmıştı. Hiç kimse tanınma ihtimalini riske atmamıştı.

Ve parolaya da ihtiyacım olmadı. “Koridorun sonunda, soldaki kapı,” dedi kadın her ne yapıyorduyorsa başını kaldırıp bakmadan.

Ben de dediğini yaptım. O noktada geri dönmeyecek denli merakım kabarmıştı. Söylenen kapıdan girip merdivenlerden indim. Ve daha önce hiç görmediğim bir manzarayla karşılaştım: Renk renk, desen desen smokinler giymiş, çeşit çeşit maskeler takmış erkekler.

Jordy'nin deyimiyile, beni aynı anda türlü türlü “hisler” vurmuştu. Bir parça korku da vardı, evet. Tanınmaya hâlâ niyetim yoktu. Ancak aynı zamanda bir çeşit yalnız-olmama duygusu da hâkimdi. Tam anlamıyla *aidiyet* de denemezdi. Hâlâ duygularımı anlamaya çalışıyor(d)um. Ne var ki o odaya adım attığımda –bangır bangır çalan müzik ve sohbet eden erkekler ve herkesin acayip derecede havalı görünüyor olması– kulağa klişe geliyor olsa da, içimde sahiden de bir şeyleri harekete geçirmişti.

Gecenin göze çarpan ilk komik şeyi şuydu: Mekânda maske *takmayan* tek kişi DJ'di. Ve onu tanıyordum. Gerçek adını bilmiyordum fakat herkes ona “Twig” diye hitap ederdi (yeşil kadın

ve konuşan rakunla birlikte evreni boydan boya gezen çete hakkındaki şu süper kahraman film serisindeki ağaç karakterini pek severdi”).

Biliyordum çünkü geçen gece de benim doğum günü partimde DJ'lik yapmıştı.

Maskemi çıkarmayacağım kesindi.

Gerçi kimsenin maskesini çıkarmaya niyeti olmadığı izlenimine kapılmıştım. Oda'nın dört bir yanında farklı farklı maskeler vardı. Kimisi yalnızca gözleri örtüyordu, kimisiyse bütün yüzü. Mavi şal desenli bir smokin giymiş, kadife ve tüylü bir yarım yüz maskesi takan bir çocuk vardı. Tepeden tırnağa simsiyah giyinmiş bir çocuk *Operadaki Hayalet*'ten fırlamışa benzeyen bir maske takıyordu. Kırmızılar içindeki bir başka çocuksa saray soytarısı tarzında bir parça takıyordu.

Her tarafta, dört bir yanımda bana benzer insanlar yüzlerini örterek giyinip kuşanmışlardı.

Kimisi derin sohbetlere dalmıştı. Kiminin elinde içkiler vardı. Birkaçıysa telefonlarına bakarken epey acınası görünüyordu.

Aslında ortam lise partilerinde gördüklerimden farksızdı.

Gerçi ben de epey acınası duruyordum bence. “İlk kez mi geliyorsun,” dedi birisi sağ tarafımdan. Döndüğümde camgöbeği renginde, saten görünümlü bir kıyafet giymiş, tavus kuşu tüyle-riyle bezeli bir maske takmış birini gördüm.

Çocuk giyim işini oldukça abartmıştı.

“İuu... öyle denilebilir,” diye yanıt verdim.

“Tarzını beğendim,” diye devam etti çocuk, beni baştan aşağı süzerek. “Oldukça klasik. Masken de mükemmel. Tadında abartılmış. Ne istediğini bilen bir adama benziyorsun.”

Çocuk sırtıp çarpık dişlerini gözler önüne serdi.

Gitme vaktim gelmişti.

“Teşekkürler,” dedim. “İyi eğlenceler.” Sonra arkamı dönüp yürümeye koyuldum ama çocuk birdenbire kolumu kavradı.

* Marvel'ın *Galaksinin Koruyucuları* adlı çizgi romanından uyarlanan aynı adlı filme gönderme yapılmaktadır. -çrı

“Ay, utanıp sıkılma ayaklarına yatma şimdi,” dedi bana doğru eğilerek. Sıcak nefesi kulağıma vurdu. “Hepimiz aynı amaçla buradayız...”

Tam yumruğu indirip çocuğu o tavus kuşu kıcının üstüne oturtacakken başka bir ses duydum ve bir el omzuma dokundu. “Aa, buradaymışsın,” dedi biri. “Ben de her yerde seni arıyordum.”

“İı....” Fakat iki çocuğu *birden* nasıl haklayacağımı hesaplamaya ve o kahrolası partiden bir şekilde tanınmadan tüymenin bir yolunu bulmaya fırsat bulamadan birdenbire aşağıya bakmış bulundum. Ve bir çift bembeyaz Jordan 1 gördüm.

Donup kaldım.

“Özür dilerim,” dedi Israrcı Tavus Kuşu, Tremaine’i de aynen beni süzdüğü gibi süzerek. “Sevgilisi olduğunu bilmiyordum.”

Tremaine ben olduğumu biliyor muydu? Smokini kömür grisiydi bu arada ve ceketinin klapası yoktu. Ceketini inanılmaz derecede temizdi ve kaşlarıyla burnunun arasını örten, yalın siyah bir maskesi vardı. Babamın bayıldığı şu Zorro filmlerinin yıldızı olan, kılıç çeken adamı anımsatmıştı bana. Tepeden tırnağa görünüşü midemin tuhaf bir şekilde kasılmasına neden olmuştu.

“Sorun yok, dostum,” dedi Tremaine. “Şahane bir kostüm bu arada. Hadi, bebeğim.” Ve elimi tutup beni çekerek uzaklaştırdı.

Ona uymak dışında başka hiçbir şey yapamayacak denli dilim tutulmuştu.

(*Bebeğim derken?*)

Odanın arka tarafındaki boş, uzun bir masaya vardığımızda elimi bıraktı. “Çok ama çok üzgünüm,” dedi başını iki yana sallayarak. “En azından isimlerini öğrenmeden önce insanların elini tutmam genellikle fakat o çocuk sapığın önde gidenidir ve *belli ki* sen de buralarda yenisin. Ben Tremaine.”

Böylece teyitlenmiş oldu.

Onu elinde fotoğraf makinesi olmadan görmek bir garipti. Ayrıca gerçek adını kullanmasından dolayı afallamıştım.

Boğazım düğümlendi. *Nasıl* oluyordu da bu konuda bu denli rahat olabiliyordu? Acaba *ben de* bu raddeye gelebilecek miydim?

Bana doğru eğildi. "Peki ya sen?"

"Aa... m... Ben Tobias."

Gülmesini veya bana meydan okumasını bekledim. Bal gibi kim olduğumu bildiğini ima eden bir işaret vermesini.

Fakat öyle olmadı.

"T ve T!" dedi parmağıyla kendi göğsüne ve ardından da beni işaret ederek. "İyiymiş!"

Bu, beni güldürmüştü. Eh, birazcık da rahatlatmıştı... Fakat çocuğun yüzüne (maskesine) baka baka yalan söylemenin verdiği suçluluk duygusunun ağır yükünü omuzlarımda hissettiğimi göz önünde bulundurursak, istediğim kadar da rahatlayamamıştım.

Şimdi düşününce biraz içim burkuldu açıkçası.

"Ee, bana kendinden bahsetsene, Tobias."

Adımı o şekilde üstüne basa basa söylemesi beni bir parça işkillendirmişti fakat bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. "Ne bilmek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Herhangi bir hobin var mı?"

"Ha, o kolay: Basketbol."

Ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuşum.

Arkadaş hiç vakit kaybetmedi. "Ah. Sporcusun demek."

Güldüm gene. "Neden öyle dedin?"

"Buralara fazla sporcu gelmez." Odaya göz gezdirdi ve ben de bakışlarını takip ettim. "Tahminimce sen de spor etkinliklerinde bu odadakilere benzer tiplerle pek sık karşılaşmıyorsundur. Burada olmak senin için acayip derecede rahatsız edici mi?"

"İl... Ve doğruyu söylemeye karar vermiştim. "Evet, biraz öyle. Aramızda kalsın, buraya geldiğimi öğrenecek olurlarsa takım arkadaşlarımda durumu pek hoş karşılayacaklarından emin değilim." Kelimeler dudaklarımdan dökülene dek söylediklerimin kulağa ne kadar leş geldiğini fark etmemiştim. Ne var ki nasıl geri alacağımı bilemiyordum. "Şey... buraya sık sık geliyor musun?" diye sordum, konuyu değiştirmeye yeltenerek.

"Sık geldiğim söylenemez. Burada her hafta bu tip etkinlikler

düzenleniyor ama benim daha üçüncü gelişim. İnsan gözlemlemek için ilginç bir yer.”

“İnsan gözlemlemek?”

“Evet. Fotoğrafçılıkla yakından ilgileniyorum ve yanımda makinem olmadığı zamanlarda bile insanları incelemeye bayılırım.”

“Kaç yaşındasın, sormamın bir sakıncası yoksa?” dedim o an, doğruyu söyleyip söylemeyeceğini görmek istiyordum.

“Aralıkta on yediye bastım.” Bana doğru eğildi. “Kimseye söyleme ama DJ’yi tanıyorum diye beni içeri alıyorlar. Pek çok etkinliğini ben çektim. Teknik olarak on sekiz yaşında olmak gerekiyor. Ve kendini başkası gibi tanıtan insanlara karşı kesinlikle dikkatli olmalısın.”

Bunu söylerken doğrudan gözlerimin içine baktı ve yemin ederim ki kalbim duracak gibi oldu.

Fakat ardından devam etti. “Peki... sen kaç yaşındasın?”

“Ben... on dokuz. Üniversite birinci sınıftayım. Yani... şu sıralar ikinci sınıf.”

“Doğru mu söylüyorsun?” Ve göz kırptı.

Eğer o mekândan ışınlanmak mümkün olsaydı? Bir saniye bile durmazdım.

Galiba sessizliğim beni ele veriyordu çünkü ardından, “Yalnızca takılıyordum. Hangi bölümdesin?” dedi.

“İı... Makine mühendisliği. Ama bölümümü değiştirmeyi düşünüyorum.”

(Acayip derecede saçmaladığının farkındaydım. Çocuğun hâlâ neden benimle konuşmaya devam ettiğini aklım almıyordu.)

“Hem de zeki bir sporcu! Çifte darbe.” Ve derken, okul koridorlarında kızların içinin gitmesine ve ağızları bir karış açık vaziyette bakmalarına neden olan o meşhur gülüşüyle gülümse-di. Yalan yoktu: Bana bakıp gülümsediğinde, kızların üzerinde yarattığı o etkiyi anlamıştım.

O andan sonrasını, gecenin büyük kısmını hayal meyal hatırlıyordum. Birkaç dakika içinde, günün birinde olacağımı düşündüğüm hayalimdeki hâlîm gibi bir şeye dönüşüvermişim:

Öğrenci birliği, okul içi basketbol ve Alpha Phi Alpha kardeşlik birliği üyeliği içeren hareketli bir kampüs hayatı olan, New York Şehir Üniversitesi'nde biseksüel olduğunu açıklamış bir ikinci sınıf öğrencisiydim.

Hem Tremaine'le muhabbet de akıp gidiyordu. Öyle ki, muhabbet ilerledikçe *gerçek* hayatımdan bir şeyler de muhabbete karışıyordu. *Bazı* kızları çekici bulurken erkeklerden de kesinkes hoşlandığımdan dolayı kafamın karman çorman olduğundan bahsettim ona. (Bunun üzerine şöyle dedi, "Aynen. Ama sakın kimsenin seni duygularının yanlış olduğuna inandırmasına izin verme. *İnsanları* çekici bulduğumu fark ettiğimde ilkokul ikinci sınıftaydım. Seni belli bir kalıba sokamadıklarında bazı insanların nasıl da deliye döndüklerine inanamazsın.")

Ona Jordy'nden bahsettim. ("Kız kardeşin harika birine benziyor. Aile desteği gibisi yoktur.")

Ona koçlarımdan bahsettim. ("Toksik maskülenlik 101, dostum.")

Ve ona herhangi bir şeyden *tam anlamıyla* emin olamamanın üstümde yarattığı stresten bahsettim. ("Aramıza hoş geldin. Ve bu çılgın partiden bahsetmiyorum.")

Tremaine Wright'ın yanında *öylesine* rahatlamıştım ki biriyle çıkıp çıkmadığımı sorduğunda, canım Tobias şöyle yanıt verdi: "Şey, şuradaki Tavus Kuşu'na dediklerine bakılırsa seninle çıkıyorum."

Bunun üzerine kahkahayı basıp muhabbet etmeye devam ettik.

Biraz daha ailelerden bahsettik: Ailede en sevdiği kişi ablası Tammi'ydi fakat tur otobüsü şoförü babası Sean da ikinci sırada geliyordu. Ebeveynlerimin nasıl tanıştıklarından bahsettim ve o da bana kendininkilerden bahsetti: Annesi Camille, Virginialı bir fotoğrafçılık stajyeriymiş. Şehirde kaybolmuş ve bir tur otobüsüne binmeye karar vermiş. Çok geçmeden Flatiron Binası'na yaklaşmışlar ve fotoğrafçılık ofisi de hemen sokağın karşısındaymış... o yüzden annesi şoförün yanına gitmiş ve inmek istediğini

söylemiş fakat molasız bir turmuş, o yüzden şoför olmaz demiş. Annesi üstelemiş ve adam nihayet dönüp ona baktığında güzelliğinden öylesine dikkati dağılmış ki önlerindeki taksiye arkadan toslamış. “İşteki üçüncü günüymüş ayrıca,” dedi Tremaine. “Ânında kovulmuş tabii.”

Yeme içmeden bahsettik: Tremaine yarı Jamaikalıydı fakat ramene ve Kore mutfağının et yemeklerine bayılıyordu. Ona büyükbabamın aslen Georgialı olduğunu söyleyip Güney mutfağına duyduğum dillere destan aşktan bahsettim.

Arkadaşlardan bahsettik: Pek çok kişinin onunla “ilgilendiğini” bildiğini fakat hiçbir zaman can ciğer dostlar edinemediğini, bilhassa da erkek arkadaşları olmadığını itiraf etti. Üniversiteye gider gitmez bu durumun değişeceğini umduğundan bahsetti. Yakın arkadaşlarım *olsa* da –çoğunluğu takım arkadaşlarımdı– heteroseksüel olmayışına nasıl tepki göstereceklerini kestiremediğimden endişe ettiğimden bahsettim. “Erkek spor dünyasının epey homofobik olduğunu duymuştum,” diye yanıt verdi.

Ona kendiyle çok barışık göründüğünü ve benim o noktaya gelip gelemeyeceğimden emin olmadığımı söyledim. Eskiden hep böyle olmadığı ve zaman zaman kesinlikle özgüven sıkıntısı çektiği konusunda *beni* rahatlatmış. “Fakat mesele şu ki,” dedi, “eğer *kendimi* olduğum gibi sevip benimseyemeyeceksem başkasından bunu nasıl bekleyebilirim ki?”

Hakkı vardı elbette.

Derken bir de baktım ki, saatine göz atıp eve giriş saatini geçirmemek için gitmesi gerektiğini söyledi.

Ve ona dışarıya kadar eşlik edemeyeceğimi biliyordum. Fazla riskliydi.

O yüzden hoş bir sohbet olduğunu (*kendimi* ne sanıyordum yahu?) ve yeniden karşılaşmayı umduğumu söyledim.

Gözlerini kıstı ve *belli belirsiz* bir an için ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı fakat gözümü dikmiş onu seyrediyormuşum gibi görünmeme fırsat bırakmadan hemen yüz ifadesi değişti. “Evet, dostum, aynen,” dedi. “Görüşürüz.”

Ne var ki çocuk tam gitmek üzere arkasını dönmüştü ki hâlâ akıl sır erdiremediğim bir şey yaptım. "Hey, Tremaine," dedim. Ve koluna doğru uzandım. Bana doğru döndüğünde maskemin alt kısmını kaldırdım, aramızdaki mesafeyi kapadım... ve öylece dudağından öpüverdim.

Birbirimizden uzaklaştığımızda (aradan bir süre geçtikten sonra) yalnızca, "Oldu o zaman," dedi.

Bana seksen üç dakikaymış gibi gelen, ancak muhtemelen yalnızca tuhaf birkaç saniye geçti aradan. "İı... Bir an önce gitmen gerekiyor, ha?" dedim bu yoğun sessizliği bozmak için. Ayrıca muhtemelen aynı anda pek çok farklı duyguyu bir arada yaşadığımdan dolayıydı: cüretim karşısındaki şokum; onu öpmek için izin istememiş olmamdan kaynaklanan suçluluk duygusu (ebeveynlerime dair şunu *söyleyebilirdim*: Rıza olayını çok ciddiye alırlardı), birbirimizden ayrılacak olmanın verdiği hüznün, dudaklarımızın buluşmasından duyduğum heyecan, duyduğum bu heyecanın benim için teyit ettiği şeyden duyduğum korku. Tremaine'i öperken hissettiklerim, geçen gece güzeller güzeli Shelley'yle öpüşürken hissettiklerimden *fersah fersah* farklıydı.

Bu seferki aklımı başımdan almıştı.

"Evet..." dedi. "Gitsem iyi..."

Trende yüksek bir *gümbürtü* koptu ve toplu bir şaşkınlık nidası yükseldi. Ansızın gözlerimi açtım.

"Aman Tanrım, o iyi mi?"

Yere yığılanın ne olduğunu anlayamadan önce duyduğum kelimeleri idrak ettim fakat beynim nihayet Tremaine'in boş koltuğu ve trenin leş gibi zemininde yatan bedene bağlı duran bembeyaz spor ayakkabılar arasındaki bağlantıyı kurduğunda gayriihtiyari koltuğumdan fırladım ve kendimi onun yanına çömelmiş vaziyette buldum.

"Hey, Tremaine!" omzunu sarstım. İçimde yükselen panik-

ten avuçlarım yapış yapış olmuş ve koltukaltlarım terden su kesmişti... Tıpkı altıncı sınıftaki gibi.

O gün bugündür başı deritte olan bir çocuk gördüğümde yardım etme konusunda birkaç şey öğrenmiş olduğumu sanırdınız, değil mi? Ama nerede.

“Tremaine!” Bir kez daha sarstım. “Dostum, iyi misin?”

Ne kadar da aptalca bir soruydu.

Ancak Tremaine inliyordu.

Bana kalırsa bu iyiye işaretti.

“Tremaine, benim, JJ,” dedim onu sırtüstü çevirmek için atılarak.

“Seni buradan çıkaracağım, dostum fakat beni duyup duymadığına dair bir işaret vererek bana birazcık yardımcı olabilirsen çok sevinirim.”

Tekrar inledi.

Bacaklarını esnetip ardından gene başucuna gittim. Filmlerde insanların yaptığını gördüğüm gibi yüzünü yellemeye başladım.

Ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim yoktu bu arada.

Ne var ki işe yaramışa benziyordu. Başını usulca sağa doğru çevirdi, ardından sola. Ve başını sağa sola çevirmeyi bıraktığında gözlerini açtı.

Kalbim step dansı filan yapıyordu sanki.

“Şükürler olsun,” dedim. Resmen kendimi aşarak. “Hey, kıpırdayabiliyor musun? Seni ayağa kaldırıp bu trenden çıkarmak istiyorum fakat eğer seni taşımam gerekecekse, ona göre bir hâl çaresi düşün-”

“JJ?” dedi sersem ve şaşkın vaziyette. (Ve bunu duymanın üzerimde yarattığı etkilerle olan aşk/nefret ilişkim tarif edilemezdi. Ağzına bakmaktan kaçınmalıydım.)

“Evet, dostum. Benim.”

“N’oldu? Neredeyiz?” Gözleri yine kayıp gitti.

“Hayır, dostum. Uyanık kalmalısın. Metrodayız. Elektrikler kesildi ve otuz dakikadır filan bir tünelde mahsur kaldık.”

“Kapalı alanlardan nefret ederim,” dedi.

“Bildiğim kadarıyla öyle, evet. Fakat asıl bilmem *gereken* yürüyüp yürüyemeyeceğin. Kapıyı açıp sonra da ayağa kalkmana yardım edeceğim ve bana söylersin, anlaştık mı?”

“Hıhııı,” dedi. Yani, *mırıldandı*.

Göz açıp kapayıncaya dek anahtarlarımı cebimden çıkardım ve yanımdaki katlanır mini-çakı anahtarlık zımbırtımdaki minnacık bıçağı vagonun ana kapılarının tepesindeki paneli açmak için kullandım (çok şükür boyum oraya kolayca yetişecek denli uzundu). Bahse girerim metroya binip inerken çoğu insan fark etmiyordur bile fakat küçükken babam bana zorla acil bir durum ânında *tüm* toplu taşıma araçlarından nasıl dışarı çıkacağımı öğretmişti.

Aleti yanımda taşımaya zorlayan da oydu.

Kompartımanın içine girdiğimde, iki kırmızı kolu kaldırdım –kapıların kilidinin *klik* diye açılma sesi kulağa âdeta müzik gibi– ve kapıları itip açmak için tüm ağırlığımla abandım.

Ardından sıra Tremaine’e geldi.

“Pekâlâ, seni doğrultmak için omuzlarından yukarı doğru çekeceğim, sonrasında kollarımı seninkilerin altına sokup seni ayağa kaldırmak için kollarımla belini saracağım, tamam mı?”

Bu defa yanıt vermesini beklemedim.

Onu ayağa kaldırır kaldırmaz –dipnot: Çocuk *ağırdı*– o, ayakları üzerinde tutunmaya yeltendi, ben de onu belinden tutuyordum. Tekrar sordum: “Yürüyeblecek misin?”

Başını omzuma bıraktı. (Afallayıp kaldım.) “Evet. Yardımla.”

“Hiç merak etme,” dedim. “Bu tünelden çıkmak için tek sıra hâlinde yürümemiz gerektiğinden oldukça eminim fakat sırtıma dayanabilirsin.”

Onu tamamen bırakmadan sağına geçtim ve ön tarafına geçmeden önce kolunu omzuma doğru çektim. Birisi gelip *ikimizin* birden sırt çantalarını bana uzattı ve her nasıl olduysa her ikisini birden önüme almayı başardım – Tanrı’ya şükür ağır *değillerdi*. Derken, Tremaine tüm ağırlığını bana verdi ve açılan kapılara doğru ilerledik.

Saniyeler içinde trenden çıktık. Kimi insanların peşimiz sıra geldiklerini biliyordum fakat ben, *bizi* açık havaya çıkarmaya odaklandım.

Net bilgi: Trenin *dışındayken* metro tünelleri mi? Acayip ür-kütücüydü. Ortaokuldaki korku filmi dönemimden pişmanlık duyduğum kesindi. Cep telefonunun küçük, dandik el feneri güçbela yardımcı oluyordu.

Acaaaaayip derecede yavaş yürüyorduk, sanki bir ömür gibi geliyordu; bedeninin ön kısmını tamamen sırtıma bırakmıştı (ki bu da oldukça *ağırdı*). Sağ elimle ışığı tutabileyim diye sol elimle sağ kolunu göğsümün üzerinde tutuyordum. Tren daha 96. Cadde durağının yakınındaydı.

O yüzden bana verdiği ağırlığına ve *onu* yerin dibindeki bu kahrolası delikten çıkarma görevinin bende olduğu gerçeğine odaklanmak için elimden geleni yapıyordum ve bu tuhaf bir şekilde sihirli bir değnek değmiş gibi, ayaklarımın yola devam etmesini sağlıyordu.

Çok geçmeden önümüz açılmaya başladı ve bu yüzden epey rahatladım.

Hemen hemen durağa yaklaşmak üzereyken, “Artık daha kolay yürüyebilirim sanırım,” dedi Tremaine. Üstümdeki ağırlığı bir nebze azaldı, ardından da kolunu tamamen üzerimden çekti.

“Emin misin?”

“Evet. Benim de bir yardımım dokunsun. Çantayı ben alayım.”

“Yok, dostum, rahat ol. Ben hallederim.”

“JJ Harding tam bir centilmen çıktı, ha?” Yüzündeki ifadeyi göremiyordum fakat bu işime geliyordu çünkü o da benimkini göremiyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, hangi yöne doğru ilerlediğimize aldırmamıştım fakat platforma vardığımız anda –ki ciddi anlamda trenden bile daha karanlıktı– birdenbire tüm pilim bitiverdi sanki. “Hey, biraz soluklansak olur mu?”

Tremaine daha yanıt bile veremedi duvara doğru ilerledim

ve bardağın kenarından akan bir damla misali yere doğru kaydım. Muhtemelen oturulacak en temiz zemin sayılmazdı –bil-hassa yeni kot pantolonumu giymişken– fakat şu anda istesem de yeniden ayağa kalkmaya mecalim yoktu.

Birinin yanıma oturduğunu hissettim. Hem de bayaaaağı dibimde.

“İyi misin, dostum?” Tremaine’in sesi karanlıkta alçak fakat kalındı. Diğer insanların platforma çıktıklarını işitebiliyordum –bir çıkış bulma konusu konuşuluyordu durmadan– halbuki Tremaine’in benimkine değen çıplak kolu, bıraksalar burada öylece... oturabilirmişim gibi hissettiriyordu.

“İtiraf etmem gerekirse, daha iyi hissettiğim olmuştu.”

Kahkaha attı. Daha on beş dakika öncesine dek, onun bana neler hissettirdiğini kabullenmeye hazır değildim ama ya şimdi? Bana bu denli yakınken – ve güvendedeyken?

İnanılmaz bir histi. Etrafın karanlık olmasına çok seviniyordum çünkü muhtemelen sürekli göz ucuyla ağzına bakıp durmaya çalışacaktım.

“O konuda kesinlikle seni anlıyorum,” dedi. “Tren durduğunda... Eh, işlerin hızla sarpa saracağını biliyordum diyelim. Bütün bu kapalı alan olayı hiç benlik değil. Hareket hâlinde olduğumuz müddetçe trende olmak beni o kadar rahatsız etmiyor. Fakat birdenbire durması? Hem de bir *tünelde*? Klostrofobim *tavan* yaptı.”

“Altıncı sınıftaki gibi mi?” diye sordum.

“Evet, aynen.”

“Ben ııı...” Sahiden bunu söylemek üzere miydim? “Birazcık zorlandığının farkındaydım. Daha erken müdahale etmediğim için üzgünüm.”

“Yani, geçmiş *vukuatlarını* düşünecek olursak...” Ve bunu söylerken omzunu omzuma vurdu usulca. Heyecandan midem 360 derece dönerek basılan bir smaç misali ağzıma geldi.

Boğazımı temizledim. “İyi misin peki?” diye sordum.

“Ah, bilirsin işte... Yabancılarla tıka basa dolu bir metroda bildiğin bayıldım.”

“Hiçbirinin seni görememiş olması iyi bir şey sanırım.”

Yeniden kahkahayı bastı.

Artık bünyem kaldırmıyordu.

“Biliyor musun, sana söylemeliyim,” dedi. “Kahramanlıklarına rağmen –her ne kadar çekimser olmuş olsalar da– Black Panther masken olmadan çok daha iyi görünüyorsun.”

Konuşmak şöyle dursun soluk bile alamıyordum.

“O gece seni Herald Meydanı’nda gördüm. Tuvaletten smokinle çıkıyordun –acayip şıktın bu arada– ve uzaktan seni takip ettim. F hattında seninle aynı trene bindim, trenin diğer ucundaydım yalnızca. Benimle aynı yere gidiyor olabileceğini düşündüm –öyle olmasını diliyordum açıkçası– ancak imkân yokmuş gibi geldi. Jump-Jump Harding, eşcinsel erkekler için düzenlenen bir maskeli partiye mi gidecekti?”

Yalana lüzum yoktu: Bana anlatmakta olduğu her şeye rağmen, lakabımı söylemesi beni gülümsetti. Ayrıca söylediği o “diliyordum” kısmı da gözümden kaçmamıştı.

“2. Caddede trenden indiğinde resmen ağzım açık kaldı. Sen caddenin karşı tarafında, partinin gerçekleştiği binaya girene dek peşinden ayrılmadım. Ve ne yapacağını görmek için birkaç dakika bekledikten sonra, içten içe peşim sıra gelmeni dileyerek içeriye girdim.”

“Ve geldim de.”

“Evet.”

Artık derin bir soluk aldım. Açıkçası rahatlamıştım... fakat doğrusunu söylemek gerekirse, aynı zamanda kızmıştım da. “Yani başından beri kim olduğumu gayet iyi biliyordun.”

“Elbette biliyordum. Ve açık konuşacağım, JJ,” dedi, “sana epey kızmıştım. Seni de söylemeye teşvik etmek için sana gerçek adımlı söyledim. Fakat sen söylemedin.”

İmdat. Bütün kızgınlığım uçup gitti.

“Haftalarca –HAFTALARCA, JJ!– kendimle mücadele ettim. Altıncı sınıftaki o soyunma odası olayından bile çok önce senden hoşlanıyordum. Seninle muhabbet etmek ve hayatına dair daha

fazla şey öğrenmek çok hoşuma gitmişti. Farkında değildin fakat bir ara kız kardeşinin gerçek adını söyledin.”

“Hadi ya.”

“Aynen. Aslında sen *sendin*... ama değilmişsin gibi yapıyordun. Ve bu konuda ne yapacağımı bilemedim. Bilhassa kim olduğumu bile bile. Ve o öpücüğe gelince...”

“O öpücük.” Kelimeler istem dışı çıkıverdi ağzımdan.

“Evet,” dedi. “Yanlış anlama sakın: Hoşuma gitti. Ki anlamışsındır zaten: Seni itip uzaklaştırdığım söylenemezdi.”

Etrafın karanlık oluşuna öylesine sevinliyordum ki çünkü söyledikleri karşısında resim ödevinden A alan kahrolası bir anaokulu öğrencisi gibi sırtıyordum.

“Fakat öte yandan da, o ânın *tadını çıkardığım* için kendimden nefret ettim, JJ. Başından beri yüzüme baka baka yalan söyledin ve üstüne üstlük iznim olmadan beni öptün. Şaşırtıcıydı.”

“Üzgünüm, Tremaine,” dedim. “Çok ama çok ama çok üzgünüm, dostum.”

Tek kelime etmedi ve ben de başka bir şey söylemedim, o yüzden orada öylece oturuyorduk. Telefonuma göz attım ve kırk dakikadır telefonun el fenerini kullanmama rağmen şarjımın pek de azalmadığını görünce şaşırdım.

Bunun bir çeşit işaret olup olmadığını merak ettim.

“Hey, neden hiçbir şey söylemedin peki?” diye sordum Tremaine’e o zaman.

“Aslına bakarsan, emin değilim,” dedi. “Kendime haftalardır aynı soruyu soruyorum. Neden yüzüne vurmadım? Hâlâ da bir yanıt bulabilmiş değilim. Sanırım... şey, kendi başına kalmaya ve kendini anlamaya ihtiyaç duyduğunu düşündüm. Fakat söylemeden edemeyeceğim: Ebeveynlerin hakkında anlattıklarından yola çıkarak, kız kardeşin bu konuda muhtemelen destekleyici olacakları konusunda haklı bence.”

Başımla onayladım. “Biliyor musun, bu konuyu o tünelden yürüyüp çıkarken düşündüm de, T. Mesele ebeveynlerimin benim kimden hoşlandığıma karşı çıkıp çıkmayacakları değil. Me-

sele daha çok basketbolla ilgili. Eşcinsel olduğunu açıklayan yalnızca tek bir NBA oyuncusu var.”

“Jason Collins,” dedi.

Etkilendim doğrusu. “Aynen. Ve evet, bu konuda gayet destek gördü falan. Ancak üzerinden birkaç sene geçti ve başka hiç kimse açılmadı. Mesele şu ki spor camiasında bu konu bir...” Ve duraksadım, kullanmam gereken kelime aklıma gelmiyordu.

“Tabu,” dedi.

Evet sanırım artık İdeal Partner listemdeki “cümlelerimi tamamlıyor” maddesinin yanına tik atabilirdim.

“Evet. Ve ebeveynlerim benim... yönelimimi –sanıyorum ki doğru kelime bu– sorun etmeyecekken basketbolu bırakmamı pek hoş karşılamayacaklardır. Onlara göre –ve son zamanlarda bana göre de– bu, üniversite masraflarımı karşılamamın tek yolu. Ve artık basketbol oynamak *isteyip* istemediğimden emin olmasam bile *açılmam* muhtemelen takım arkadaşlarım ve koçlarımla *aramı açacaktır*, ki bu da şüphesiz tüm kariyerimi mahvedecektir. Hepsinin destek verme *ayağına yatacaklarından* şüphem yok – hiç kimse homofobik olarak yaftalanmak istemez. Ancak bu derin bir mevzu, dostum.”

Yanımda iç geçirdiğini işittim.

Yaşadığım ikilem etrafımızı saran karanlıkta yankılanırken birkaç dakika sessizliğe büründük. Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Gerçi şunu söylemeden edemeyecektim: Yüreğimdeki yük biraz olsun hafiflemişti. Bir *başkasının* sırrıma ortak olması ve anlayışla karşılaşması... yardımcı olmuştu.

Küçük adımlarla olacaktı sanırım.

“Brooklyn’de Kareem’in DJ’lik yaptığı şu partiye mi gidiyordun?” dedim laf olsun diye.

“Evet. Fotoğraf çekeceğim.”

“Tahmin ettim. Ben de öyle.”

“Hiç şaşırmadım.” Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

“Peki m... oraya nasıl gideceğiz?”

Başını kaldırıp durak tabelasına baktı. “Yani, parkın *yakınlarındayız*...” Bana doğru döndü. “Bisikletle gidelim? Birkaç kiralık bisiklet bulabiliriz bence. Evet, oraya vardığımızda terden sıırıslıklam olmuş olacağız ama... en azından gitmiş olacağız. Var mısın?”

“Aynen, varım,” dedim. “Aslında kulağa eğlenceli geliyor.”

“Hey, JJ?”

Bu iki harf onun dudaklarından dökülürken çıkan sesi ne denli sevdiğim çılgıncaydı. “Evet, Tremaine?”

“Bana bir daha o şekilde yalan söylemeyeceğine söz verir misin?”

Derinden yaralanmışım. “Evet, dostum. Tekrar özür dilerim.”

“Seni affediyorum. Bu seferlik.”

Güldüm. Harika bir histi. “Saygı duyuyorum.”

“Doğrusunu istersen –ve bunu bana karşı kullanmasan iyi edersin– sana *ciddi anlamda* kızgın kalabileceğimi sanmıyorum.”

“Biliyor musun, sanırım ben de senden hoşlanıyordum, altıncı sınıftaki o günden bu yana,” diye itiraf ettim nihayet. “Gerçi, her ne kadar inkâr etmiş olsam da.”

Şimdi kahkahayı basan o oldu. “Bunu duyduğuma sevindim, dostum.”

Yeniden sessizliğe büründük, ne var ki artık karanlık sınırlarımı bozmaya başlamıştı.

“Sence elektrikler yakın zamanda gelir mi?” diye sordum.

Hemen yanıt vermedi, ben de üstelemedim. Öylece... otu-yorduk. Bizi neyin beklediğine ya da bundan sonra ne yapacağımıza dair en ufak bir fikrim yoktu.

Gel gelelim çok da umurumda olmadığını fark ettim. Şu an için önemi yoktu.

Artık yanıt vereceğinden ümidi kesmişken konuştu: “Bilmiyorum. Fakat umarım gelir.”

O an birdenbire aklıma geldi: “Karanlık klostrofobini tetikliyor mu? Yapabileceğim bir şey var mı?”

Yine güldü. “Yok, onunla hiç ilgisi yok,” dedi bana doğru sokularak. Yemin ederim eğer *erimek* gerçek anlamda kullanılan bir kavram olsaydı, bu zeminde insan yerine bir lapa birikintisi oluverirdim.

Devam etti: “Açıkçası şu anda hiç mi hiç korkmuyorum. Seni maskesiz görmeyi iple çekiyorum yalnızca.”

Uzun Yürüyüş

İkinci Perde

Tiffany D. Jackson

Central Park, 18:05

KAREEM'LE BİRLİKTE Broadway'den aşağı doğru ilerliyoruz. Rutubetten güçbela soluk alabiliyorduk ve sanki güneşin yüzeyinde yürüyüşe çıkmışız gibiydi. Ya da Kareem kahrolası bir hız koşucusu gibi yürüdüğü ve ben de ona yetişmek için peşi sıra koştuğum için de bana öyle geliyor olabilirdi. Central Park'ın tepesine vardığımızda terden sıırılsıklam olmuştum.

"Of," diye söylendim. "Neden deli gibi hızlı yürüyorsun?"

Dişlerini gıcırdattı. "Sen neden o kadar yavaş yürüyorsun? Bazılarımızın yetişmesi gereken yerler var!"

"Hah. Seni cidden süt dökmüş kediye çevirmiş, ha?"

"Ne dedin sen?" Birdenbire arkasına döndü ve pat diye tam göğsünün ortasına tosladım. Kas mı yapmıştı o? Ne ara olmuştu bu? Kolları şişmiş. Ve hatta birazcık sakalları bile çıkmış.

Elbisemin kenarlarını gergin gergin çekiştirerek düzledim ve yanından geçip gittim. "Hiç."

O geride kaldı, bu çılgınca planına uyup uymama konusunda düşünüp taşınıyor gibiydi. Geçtiğimiz yarım saattir ben de aynı şeyi düşünüp taşınyordum.

Şehir merkezinde beş parasız mahsur kalamazdım ve onun da dünyayla tek bağlantısı ben olduğumdan, beni ve telefonumu

bırakmaya hiç niyeti yoktu. Hoşumuza gitsin gitmesin, şu anda birbirimize muhtaçtık.

Bana yetiştii, temposunu bir nebze azalttı ve birkaç dakika boyunca sessizlik içinde, NYC'deki en büyük parkı çevreleyen Batı Central Park'tan aşağı doğru yürüdük. Manhattan'ın göbeğindeki parkta çayırlar, ormanlar, çeşmeler, göller, bahçeler, oyun parkları, restoranlar, bir hayvanat bahçesi ve hatta bir kale bile vardı. Ayrıca gösteriş meraklısı zenginler ve onların insanın ayak bileklerini ısırarak köpekleriyle tıka basa doluydu. (Brooklyn'deki Prospect Park'ı'nı yeğlerdim).

Babam çıkış kapısını bulamadıklarından dolayı güpegündüz parkta saatlerce kaybolan turistler hakkındaki hikâyeleri bize anlatırken hep kahkahayı basardı. Umarım güneş batmadan önce oradan çıkmayı başarırlardı.

"Seni ilgilendirdiğinden değil hani," diye lafa girdi Kareem. "Ama bu gece Twig'in sokak partisinde DJ'lik yapacağım."

Sokak partisi mi? Bundan haberim yoktu. Sanırım artık birinin "kız arkadaşı" olmadığınızda olan başka bir şey daha: Komşunuzun her yıl düzenlediği sokak partisi gibi şeylere davet edilememek. Hemen hemen herkes o partide olacaktı.

"Elektrikler kesikken nasıl parti düzenleyecekler?" diye sordum.

"Yedek jeneratör getireceğini söyledi."

Başımı iki yana salladım. "Hiç mantıklı değil."

"Mantık aramana gerek yok. Twig, bana bu parti için sekiz yüz dolar ödeyecek ve bu paraya ihtiyacım var. Fakat oraya gitmez ve çalmazsam beş kuruş ödemeyecek."

Omuz silktim. "Şey, seni bekleyen bunca parti varken o staja pek de ihtiyacın yoktur belki de."

Kıkırdadı. "İyi denemeydi. Ama her kuruş önemli. Sonbaharda üniversiteye gitmeye çalışan bir tek sen değilsin."

Kalbim paramparça oldu fakat muhtemelen bu trafik keşmekeşinde kırılma sesini duyamamıştı, o yüzden hiç istifimi bozmadım. Üniversiteye beraber gidecektik güya. Planımız hep

buydu. Şimdiyse yeni planları vardı. Hakkında hiçbir şey bilmediğim planlar. Keşke sosyal medyada takipten çıkmasaymışım. O zaman hangi üniversiteye gittiğinden haberim olurdu. Ama sormak da istemiyordum çünkü o zaman umurumda olduğunu düşünürdü ve kesinlikle umurumda bile değildi.

"Ah," diye mırıldandım sesimdeki kırgınlığı bastırmaya çabalayarak. "Eh, Maureen'in hangimizi seçtiğini göreceğiz."

"Hem o işe niye ihtiyacın olsun ki? Üniversite masraflarını baban karşılamayacak mı zaten?"

Sorusundaki öfkeyi sezinleyip görmezden geldim.

"Evet."

"Ama?"

Pes edinceye dek ona söyleyip söylememe konusunda gidip geldim.

"Şey... üniversiteye erken başlamamı ve kredi kazanmamı sağlayacak özel bir program var da."

"Erken mi? Yani, üniversiteye erken gitmek gibisinden mi?"

"8 Ağustos'ta," dedim gururlu bir edayla. "Ve okul masraflarını kendim karşılamak için uğraşıyorum!"

Bakışlarını çevirdi, parmaklarını avuç içine bastırıyordu. "Aa... Yani... doğum günlerimizde burada olmayacaksın?"

"Aa, şey... evet. Sanırım öyle."

Kareem'in doğum günü 14 Ağustos'tu. Benimkiyse 13. Eskiden kendinden yirmi dört saat büyük olan olgun bir kadınla beraber olması fikrine bayıldığını söyleyerek benimle dalga geçerdi. Yedi yıldır tek bir doğum günümüzü bile ayrı kutlamamıştık ve bu konuyu açınca ister istemez artık yitip giden bu geleneğimiz için yüreğim cız etti. Hiçbir şeyin bir daha asla eskisi gibi olmayacağını farkına varmak... ne aramızda ne de genel anlamda hayatta.

Yine de (ve evet, bunu düşünmemem gerektiğini biliyordum) onunla yan yana, yeniden biz bize yürümek çok iyi geldi. Eskiden hep uzun yürüyüşler yapardık. Eh, bu *denli* uzun değildi tabii, birkaç sokak öteye filan giderdik. Bu tamamen başka bir boyuttaydı. Oysaki eskiden, o ılık yaz geceleri bizi daima şen

şakrak hissettirirdi, sanki birbirimize ilk kez âşık oluyormuşuz gibi. Sokaklarda sallana sallana gezinirdik, omuzlarımız birbirine çarpardı, sanki doğru düzgün yürümeyi unutmuşuz gibi. Biz çocukken yaptığı gibi ayakkabılarımın çözülen bağcıklarını bağlayacağı zamanlarda dururduk bir tek. Sürekli aptal aptal sırtır, el ele tutuşup öpüşürdük.

Hem de *ne* öpüşme.

Annemin bana izlettirdiği şu 90'ların eski, siyahi romantik filmlerindeki sahnelerden fırlamış gibiydik âdeta. Günün birinde yazıp yönetmek istediğim türden filmlerden. Yani, belki. Artık mutlu sonlara inandığımdan pek emin değildim. Muhtemelen onun yerine şu iç karartıcı sanat filmlerinden çekerken bulurdum kendimi.

"Duyduğuma göre Clark Atlanta'ya gidiyormuşsun," dedi düz bir sesle. "Tebrikler... sanırım."

Bu hatırayı zihnimden uzaklaştırıp kollarımı kavuşturdum.

"Sanırım derken? Üniversiteye gitmek istediğimi biliyordun." *Beraber gidecektik*, diye ekleyecektim az daha fakat kendimi durdurdum.

"Biliyorum! Şu upuzun listen vardı fakat NYU'nun* ilk tercihin olduğunu sanıyordum. Film okulu."

Sadece "NYU" kelimesini duymak bile boğazımı düğümlemeye yetmişti. "Evet... Şey, Clark Atlanta'nın da iletişim programları var."

"Hımm. Sanırım evden bu kadar uzaklara gitmek isteyeceğini hiç düşünmemiştim... Hem de bu kadar çabuk." Omuz silkti. "İşler değişebiliyor galiba."

"Kendim değiştim demek istedin herhalde?" diye çıkıştım.

Seksen Altıncı Cadde'nin köşesine varırken son söylediğimi duymazdan geldi ve hızla kolunu uzattı. Heyecandan yüreğim bir balon misali şişip ağzıma geldi. Felç olan trafikte bile elini tutmadan karşıdan karşıya geçmemden hâlâ hoşlanmıyordu. Daima çok korumacıydı...

* New York Üniversitesi -çn

"Hey, iki dakika telefonu versene, lazım," dedi parmaklarını oynatarak.

Pat! Yüreğim sönüverdi.

"Nedenmiş?"

"Ne demek 'neden'? Bir arama yapmam lazım da ondan!"

"Kimi araman lazım?"

"Hey, neden işime burnunu sokuyorsun?"

Twig'i ve annesini aramıştı zaten. Başka kim kalmıştı ki?

"Ayyy!" diye haykırdım. "Ciddi misin ya?"

"Ne?"

"ONU arayacaksın, değil mi? BENİM telefonumdan!"

Dişlerini gıcırdattı. "Hadi ama. O kadar da aptal değilim."

"Ee, kimi arayacaksın o hâlde?"

"Of, uzatmasana. Söyledim ya, dayanışma yapmamız lazım, sonrasında..."

"Sonrasında ne? Beni görmezden gelmeye devam mı edeceksin? İstedğin de bu zaten, değil mi?"

Telefonu çantamdan çıkardığım gibi hışımla eline tutuştur-
dum. "Al. Kimi arıyorsan ara!"

Bir süre gözlerini dikip telefona baktı, sanki un ufak edecek-
mişçesine sımsıkı tutuyordu.

"Biliyor musun, asıl beni görmezden gelen *senken* şimdi kar-
şıma geçip dırdır etmen komik doğrusu!"

"Ne? Bir garip hâllerde olan sensin..."

"Hey, neden bu kadar zorluk çıkarıyorsun? Eve dönüp ha-
yatının gerçek aşkına kavuşmak *istemiyor musun*, yani televizyo-
na?"

Belden. Aşağı. Vurmuştu.

"Şehri bir uçtan bir uca tepecek denli parmağında oynatıyor
seni baksana, inkâr etme bari!"

"Dostum, neyse ne! *Benden* ayrılan sendin. Unuttun mu?"

Bu... tam olarak doğru sayılmazdı. Evet, ona mesaj atmıştım.
Fakat ondan tam olarak ayrılmamıştım. "Ayrılıyoruz" kelimesini
kullanmamıştım. Yazdıklarım her şeyi busbulanık bir hâle getir-

mişti. O yüzden açıkçası, bizi bitiren onun sessizliği olmuştu. En azından kendimi böyle teselli ediyordum.

“Ne? Bakıyorum da sustun,” diye hurladı bana sırtını dönmeden önce; caddeye doğru birkaç adım attı, trafiğin keşmekeşi sesini bastırıyordu. Çünkü eskiden birbirimize her şeyimizi anlatırken şimdi kiminle konuştuğunu bilmemi istemiyordu. Galiba artık bunun bir önemi yoktu.

Devasa, siyah bir Pitbull’la yürüyen tulumlu bir kız parkın alt geçidinden çıkıyordu. Yollarından çekildik ve kız yanımızdan yürüyüp geçerken Kareem’i meraklı gözlerle şöyle bir süzdü.

Bir dakika... kız ciddi ciddi onu mu süzüyordu yani? Hem de gözümün önünde! Sanki hemen yanı başında dikilmiyormuşum gibi? Yani ondan iki metre ötede.

Herkes Kareem’e dikkat etmemi söylerdi. “Kızım, onu elinde tutman zor olacak!” demişti kuzenlerim biz ilk çıkmaya başladığımızda. “Boylu boslu, inci dişli, şirin bir gülüşü var. Hoş çocuk. O tiplere güven olmaz.”

Evet, sanırım hoş çocuktu fakat aynı zamanda o Kareem’di; geçirerek alfabeyi sayabilen, mutfak aletlerini nadiren doğru düzgün kullanabilen ve *Ninja Kaplumbağalar 2* filminin Oscar hak ettiğini düşünen Kareem’di. Ortada pek telaşlanmam gereken bir durum olduğunu düşünmemiştim.

Ta ki bizzat şahit olana dek. Etraftaki tüm kızlar sinsice onu arzuladıklarını belli ediyorlardı. Gelişigüzel telefon mesajları, sosyal medyadaki tüm fotoğraflarının altına kalp emojileri atmalar, sınıfta şarkı istekleri. Kareem, kızların onu arzuladıklarını fark etmiyor olsa da ben ediyordum. Milleti haklı çıkaracağına kırk yıl düşünsem inanmazdım.

“Liseden sonra muhtemelen ayrılacaktınız zaten,” demişti kız kardeşim biz ayrıldıktan sonra. “Yani, güzelsin falan ama muhtemelen Kareem sosyal kızlarla olmak isteyecektir. Sen kalabalıkken süpermarkete bile gitmeyi sevmezsin. Ve eğer liseli kızların kötü olduklarını sanıyorsan, üniversiteli kızlar farklı boyutta cadaloglar. Şimdiden ayrıldığınıza sevin bence.”

Ve ekseriyetle... seviniyordum da. Hayatıma devam ediyordum, üniversite konusunda rotamı değiştirdim, mezuniyet balosu biletimi sattım, Clark Atlanta'ya kabul edildim ve evde Kareem'in isminin geçmesini yasakladım. Bana kalırsa artık yaşamıyordu. Onu düşünmüyordum bile. Yani, eskisi kadar... Artık... Ne var ki bugün onunla karşılaşmak beni tamamen gafil avlamıştı. Tek bildiğim, bu şehirden çekip gidebilmem için o işe ihtiyacım olduğuydu.

Sonra da Kareem'i bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktım.

Birbiri İçin Yaratılmış Eller

Ashley Woodfolk

Bir taş ev, 18:37

KÖPEĞİYLE İÇERİYE girdiğinde, üzerinde tepine tepine *bildiğimiz gerçek bir yangını* söndürüyordum. Ve tüm ihtiyarlar çığlık çığlığa bağırıyorlardı.

“Nella, dikkatli ol!”

“Dikkatini dağıtmasana!”

“Senin yüzünden çıktı zaten!”

“Evet, Mordy!”

“Ay, kapa çeneni, Aida, tamam mı?”

“Evsiz kalmamızı mı istiyorsun?”

“Ya da daha da beteri – ölmemizi!”

“Bir ayağın çukurda zaten.”

“Herkes çenesini kapatabilir mi?”

Birkaç saniyenin ardından soluk soluğa kalmıştım ve hâlâ kısmen çizmemin altında duran tutuşmuş iskambil kâğıdının üzerinde dikiliyordum. Althea Evi’nin ihtiyar sakinleri, huzurevi çalışanlarından birisi ve kapı aralığındaki kız, hepsi gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı. Bense halıya bakıyordum. Mavi-yeşilimsi halıda bir delik açılmıştı ve dinlenme odası yalnızca birkaç düzine mumla aydınlatılmış olsa da halıdaki delikten altındaki parkeyi çok net görebiliyordum.

“Oha,” diye fısıldadı kapı aralığında dikilen kız. Güneş he-

nüz batmadığından dolayı etrafı bir ışıık halesiyle çevrilmişti. Bulunduğumuz oda oldukça loştı fakat *onu* görmeme yetecek denli aydınlıktı hâlâ. Ve kız muhteşemdi.

Tulum giymişti, altına da beyaz, beli açık bir askılı bluz ve bakişlarım derhal kot tulumun altından görebildiğim yumuşak kahverengi tenine kayınca eşcinselliğim tavan yapmış gibi hissettim. Saçları epey gür ve koyuydu ve kalınca iki örgü yapılmıştı; örgüleri daracık omuzlarından aşağı sarkıyordu. Her iki bileğine de sıra sıra gümüş bilezikler takmıştı ve tasmayı çok gevşek tuttuğundan, köpeğı her hareket ettiğinde bilezikleri şıngırdıyordu.

Köpeğinin –buruşuk ağızlı, simsiyah bir Pitbull’du– boynuna mavi bir bandana bağlanmıştı ve üzerinde Tasmalı Aşk yazan bir yelek giyiyordu. Kuyruğunu öylesine hızla sallıyordu ki sanki twerk yapıyormuş gibi görünüyordu.

Kızın metal çerçeveli gözlüğü birazcık eğri duruyor ve geniş burnuna doğru kayıyordu. Gözlüğünü geriye doğru itti, bana bakıp gülümsedi ve usulca alkışladı.

İtiraf etmekten pek gurur duymasam da, gözünü dikip bakmak (pek çok) kötü huyumdan biriydi. Ve telefonum uyluğumda titreşmeye başladığında hâlâ gözlerimi dikmiş onu süzüyordum. Mesajın Bree’den geldiğini bildiğimden sanki aldatırken yakalanmışım gibi yerimden sıçradım; kalbim küt küt çarpıyordu fakat bunun az önce resmen yangın tüpü görevi görmemden mi, beni bekleyen mesajdan mı yoksa kapı aralığında dikilen kızıdan mı kaynaklandığını bilemiyordum.

Telefonuma göz attım. Mesaj Bree’dendi, *tabii ki*. Sertçe yutkundum ve ona yanıt vermedim.

“Pekâlâ!” dedi aktivite direktörü Mimi. Aktiviteleri o düzenliyordu ve mumlarla dolu bir odada kâğıt oynamayı öneren de o olmuştu. Elektrik kesintisinde, penceresiz dinlenme odasında iskambil oynanmamasını önermiştim fakat karşı çıkmıştı. “Ortam” yaratacağını söylemişti. Yüksek sesle ellerini bir defa birbirine vururken ona ters ters baktım. “İskambil oyunu sona erdi.”

"Hadi canım, Sherlock," dedi Queenie –buradaki en sevdiğim hatundu– elinde kalan kâğıtları masaya fırlatarak.

"Pokerden hiç anlamıyorum zaten," dedi Bayan Sadie omuz silkerek. Eskiden anaokulu öğretmeniymiş ki bu her hâlinden belli oluyordu. Pembe hırkasından yumuşak sesine dek her şeyi, bende çocuk şarkıları söyleme isteği uyandırıyor.

Burnu bir karış havada olan Pearl, yeni taşınan en yakın arkadaşısı Birdie'yi dirseğiyle dürttü. "Sana bu insanların deli olduklarını söylemiştim," dedi ve Birdie de tedirgin gözlerle bakıp ekledi, "Evet fakat en azından önümüzdeki birkaç saat içinde burasının ne denli karanlık olacağını düşünmemi engelliyor."

Aida başını iki yana sallayıp türbanını düzeltti ve kelleşen başının tepesindeki kipası eğrilen kocası Mordechai'a bakıp gözlerini devirdi, o da kâğıtlarını masaya bıraktı. (İkisinin nasıl bir araya geldiklerini hâlâ bilmiyordum.)

Büyükbaba Ike iç geçirdi ve ağır elini omzuma koydu.

"Aferin, evlat," dedi tutuşan haliya bakarak.

Oysaki ben hâlâ ona bakıyordum.

"Çok şükür geldin, Joss," dediğini işittim Mimi'nin, kapı aralığındaki kıza doğru yürürken. "Uzun bir gece olacağını biliyorum ve Mordechai az daha evi yakıp kül ediyordu zaten. Nella olmasaydı..."

Demek Joss *buydu*. Ki bu da, bu köpeğin meşhur...

"Ziggy!" diye haykırdı Mordechai. Tekerlekli sandalyesini odanın diğer ucundan sürdü, köpeğin kulaklarının arkasını sevmek üzere öne doğru eğildi. "Aa, bugün Ziggy'yi hatırladınız demek, ha? Ya beni? Ben kimim, Bay M?" dedi Joss.

"Jocelyn Williams'sın elbette," dedi Mordechai hiç tereddüt etmeden ve iyi anlamda şaşırarak sııttım. Bugünlerde hafızası gidip geliyordu. "Siz gençler nasıl diyorsunuz?" diye devam etti. "E *herhalde*?"

Joss kâhkahayı bastı ve sonra da Mimi'yi kucaklayıp çabucak geldiğini söyledi ona. Joss ve Ziggy buraya geldiklerine göre artık başka hiçbir şeyin önemi yokmuşçasına bütün Althea Ev

sakinleri saniyeler önce yaşanan ölümcül tehlikeyi çoktan unutmuşa benziyorlardı. Ziggy popo sallamalı kuyruk sallayışına devam ediyor ve Mordechai'ın suratını yalıyordu ve Bay M'yi daha önce hiç bu denli mutlu görmemiştim. Hatta çoğu zaman tam bir huysuz olan Aida bile gülümsüyordu ve Ziggy sırtüstü döndüğünde Aida öne doğru eğilip göbeğini okşadı.

Joss bana doğru yürüdü ve bileziklerden şingirdayan kollardan birini uzattı. Bileziklerine ve ardından gözlerine baktım. Gözleri kahverenginin öylesine koyu bir tonuydu ki siyaha çalışıyordu ve bakışları da tıpkı gözlerinin rengi gibi yoğun. "Hey. Ike'in torunu olmalısın. Hep senden bahseder. Ben Joss ve aramızda kalsın ama," bana doğru birkaç adım yaklaştı ve "büyükbaban favorimdir," diye fısıldadı.

Büyükbabamın Joss'u duyduğu kesindi ve ona bakıp kaşlarını kıpır kıpır oynattı. "Hislerimiz karşılıklı, küçükhanım," dedi.

Büyükbabam Ike'in Jocelyn hakkında, terapi lisanslı köpeğini her salı öğleden sonraları Althea Evi'ne getiren kız hakkında anlattıkları geldi aklıma. Güzel, şeker ve çok ama çok zeki olduğundan, köpeğinin dünyadaki en naif ruha sahip olduğundan, ikisinin birlikte neredeyse gerçek olamayacak denli iyi olduklarından, günün birinde tanışırsak ona bayılacağımdan bahsederdi hep. Daha geçen hafta, "Sanırım Joss da hanımlardan hoşlanıyor, tatlım," demişti bana göz kırparak; okulun yaz tatiline girmesinden ve ona tam anlamıyla açılmamdan bu yana Senin-İçin-Mükemmel deyip durması da cabasıydı. Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı ve ben üniversiteye gitmeden önce herkes bu durumu değiştirmeye ant içmişti âdeta.

İşte tam da bu nedenle büyükbabamı salı günleri ziyaret etmekten kaçınıyordum – Joss ve Ziggy'yle, bayılacağıma inandığı bu muhteşem ikiliyle karşılaşmamak için.

Ancak şimdi, günlerden cuma olmasına rağmen buradaydılar. Ve ben de öyle. Ve artık onunla karşılaşma ihtimalinden kaçış yoktu, gitgide çöken karanlıkta bile.

Sertçe yutkundum ve bir başka mükemmel kıza daha âşık olmayı göze alamayacağımı kendi kendime anımsatarak elimi uzattım. İnsanlar gerçek olamayacak denli iyi göründüklerinde, genellikle öyle oldukları ortaya çıkardı ve Bree olayından en ufak bir ders aldıysam eğer, o da buydu.

“Selam,” dedim, Bree’nin düşüncesini çok ama çok uzaklara itelemeye yeltenerek. “Çok şirinmiş.”

“Değil mi?” dedi Joss göz ucuyla geri Ziggy’ye bakarak. “Zig bir tanedir.” Yanmış halıya bakıp suratını ekşitti. “Tam olarak n’oldu?”

Althea Evi gerçek bir evdi: Yukarı Batı Yakası'nda yer alan bu yüz yıllık, sarmaşıklarla kaplı taş ev, Marie-Jeanne Beauvais ve Althea Walker adında iki dostun, çocukları büyüyüp kocaları da vefat ettikten sonra beraber yaşadıkları yerdı. Ecel ayırana dek dostlukları sürmüştü ve on yıl önce Althea beklenmedik bir şekilde vefat edince Marie-Jeanne evlerini bir huzurevine çevirmiş ve tıpkı onlara kattığı gibi hayatlarının son yıllarında başka ihtiyar kimselere de neşe katmasını umarak buraya arkadaşının adını vermişti.

Herkes Marie-Jeanne’e, Althea Evi’nin Madamı olarak hitap ederdi ve torunu Lana’yı sık sık gelip giderken görsek de Marie-Jeanne’in kendisini nadiren görürdük.

Taş binanın en üstteki iki katı on iki sakine evsahipliği yapıyordu –yedi oda (dört çift kişilik, üç tek kişilik olmak üzere) ve Marie-Jeanne’in yaşadığı çatı katı daireden oluşuyordu– ve giriş katında geniş bir oturma ve yemek alanı, dinlenme odası ve büyük, aydınlık bir mutfak vardı. Zemin katta ise personel ofisi, çamaşırhane ve hemşire bankosu bulunuyordu. Bütün bir yaz boyunca Althea Evi sığınağım hâline gelmişti, işyeri ve ev haricinde gittiğim yegâne yerdı. Büyükbaba Ike da buradan memnundu ve Büyükanne Zora ocak ayında vefat ettiğinden bu yana hiç tadı tuzu yoktu, o yüzden belli ki burayı seviyordu.

Büyük L koltuğa çöküp çizmelerimin tabanlarına göz attım. Kauçuğu erimişe benzemiyordu ve bu da bir çeşit ufak mucizeydi sanki.

“Elektrikler kesilip herkes paniklemeye başlayınca Mimi halihazırda akşam için planladığı bazı aktiviteleri devam ettirmeye çalışmanın iyi bir fikir olacağını düşündü. Bilirsin işte, herkesi oyalayıp sakinleştirmeyi umuyordu – elektrik kesintisini hep birlikte huzur içinde atlatabilelim diye. O yüzden poker oynamaya karar verildi,” dedim Joss’un sorusuna yanıt vererek. “Oyun birazcık hararetli bir hâl aldı,” diye devam ettim ve büyükbabam kıkırdadı. Gözlerimi devirip büyükbabamın koluna vurdum. “Alınmaca gücenmece yok. Fakat Bay M peş peşe üçüncü kez oyundan çekilmek zorunda kalınca öfkелendi.”

“Kâğıtlarını fırlattı,” dedi Pearl ve Birdie de başıyla onayladı.

“Öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi,” dedi Queenie kanepenin diğer ucundan, manikürlü tırnaklarına göz atarken.

“Ölebilirdik,” diye ekledi dramatik bir edayla Bay Alec Montgomery-Allen, örgü şişlerini, açık renk bir örgü yumağını ve battaniye olacakmış gibi duran bir parçayı tutarak. Kocası Todd (diğer Bay Montgomery-Allen) başıyla onayladı ve (Alec’in ördüğü) süveterini omuzlarına doğru daha da sıkıca çekti. Üstelik elektrik kesintisi nedeniyle klima çalışmadığı ve içerisi her geçen saniye gitgide hamama döndüğü hâlde. Rutubetten afromun inmemesini umuyordum.

“İskambil kâğıtlarından biri mumlardan birine değdi, alev aldı, halının üzerine düştü,” dedim hikâyeye kaldığım yerden devam ederek. “Ardından Bay M de halıyı üfledi. Yani, sanırım mum üfler gibi söndürebileceğini sandı.”

“Eh, zemin de kahrolası bir doğum günü pastası değil tabii,” dedi Queenie kır afrosunu kabartarak. Onun saçı da en az benimki kadar kabarıktı.

Burnumdan güldüm.

“Aynen,” diye katıldı Bay Todd Montgomery-Allen. “Kesinlikle değil.”

“Ben de olsam aynısını yapardım, tatlım,” diye fısıldadı Birdie, Mordechai’a ve usulca bacağına vurdu.

“*Mini minnacık* alev birazcık büyüyüverdi işte,” dedi büyük-babam, sanki hepimiz olayı fazla abartıyormuşuz gibi. Ve belki abartıyorduk da ama resmen *yangın* çıkmıştı. “Derken Nellacığım imdadımıza yetişti.” Benimle iftihar eder bir edayla tekrar omzumu sıktı.

Sadie söze karışıp, “Mimi mesaj çekiyordu, o yüzden ben çığlığı basana dek ruhu bile duymadı. Buna inanabiliyor musun?” diye fısıldadı.

Joss dudaklarını birbirine bastırdı, sanırım kahkahasını bastırmaya çalışıyordu fakat ardından ciddi bir edayla başını iki yana salladı. Kesinlikle inanabildiğini söylüyordu gözleri. Mimi ev sakinlerini severdi ancak kadın benim Bree’yle mesajlaştığımdan bile çok mesajlaşmıştı. (Bir başka deyişle, *çok fazla*.)

“Neyse,” diye devam ettim, “ben de alevlerin üzerinde tepindim. O zamana dek herkes çığlık çığlığaydı, Bayan Sadie hariç. Tam o esnada sen çıkageldin.”

“Vay canına,” dedi Joss kopkoyu gözleriyle yeniden bana bakarak. “Günü kurtardın desene.”

Olağanüstü bir şey yaptığımı düşünmüyordum. Daima kurtarılan taraf olmaya öylesine alışkındım ki kurtaran taraf olmak garip geliyordu. Ne var ki şu anda bana bakma şeklinden –sanki bir tür kahramanmışım gibi– kendimi birazcık kahraman gibi hissetmeden edemiyordum.

Ardından hep birlikte çabucak –neyse ki henüz orada mum kullanmamız gerekmiyordu– oturma odasına geçtik. Montgomery-Allenlar örgü örmeye döndüler. Queenie okuma gözlüğünü taktı ve müstehcen görünümlü bir aşk romanı çıkardı. Bayan Sadie, Mimi’yle sohbet etmeye başladı ve Aida ile Mordechai dahil olmak üzere diğer herkes Ziggy’nin etrafında toplandı.

Joss, taktığı pembe bel çantasından köpek ödül mamalarıyla dolu bir torba çıkarıp Büyükbaba Ike’a uzattı. Ardından kimseye başka tek kelime etmeden güneşin oturma odasını Joss’un şakak-

larından fırlayan belirgin bukleleri görmeye yetecek kadar aydınlıkla kutsadığı cumbanın yanındaki kuyruklu piyanoya doğru kararlılıkla ilerledi. Gözlerimi dikip bakmamak için büyük çaba sarf ediyordum. Çağdaş ve hareketli bir şeyler çalmaya başladığında, *Bu kız kim yahu?* diye düşünmekten alıkoyamadım kendimi.

Büyükbaba Ike'ın ödül mamalarıyla Ziggy'nin yanına gitmemiş olması köpeğin gözünden kaçmamıştı. Hayvan kuyruğunu sabırsızlıkla sallayıp zemine *pat, pat, pat* vuruyordu ama büyükbabam benim Joss'u seyretmemi seyrediyordu.

Kollarımı kavuşturup bakışlarımı çevirdim. "Ne?" diye sordum dişlerimin arasından.

"Onu seveceğini sana söylememiş miydin?" dedi ve ardından Ziggy'ye doğru ilerlemeden önce bombayı patlattı: "Şarkı da söylüyor."

Ve Jocelyn Williams gibi bir kızla koca bir akşamı nasıl atlatacağımı bilmiyordum.

Telefonum bir kez daha titreşti. Bree'den bir başka mesaj daha. Sanki onun dışında birine ilgi duyduğumu hissetmiş gibiydi.

Şehirde elektrikler kesilmiş diye duydum.

İyi misin?

Hayali-şeyler-yaşadığım-eski-arkadaşım (eskiden öpüşmeyi hayal ettiğiniz ancak hiç öpme fırsatı bulamadığınız birine nasıl hitap ederdiniz ki?) yazı Haiti'de geçiriyor, sık sık elektrik kesintisi yaşanan bir çocuk hastanesinde çalışıyor ve *benim* iyi olup olmadığımı *soruyordu*. Şayet ben kahramansam, o bildiğiniz Wonder Woman'dı. Ki bu ironikti çünkü Afrika-Latin kökenli bir Gal Gadot'a benziyordu biraz (daha koyu tenli ve daha kıvırcık saçlıydı fakat tıpkı onun gibi muhteşemdi).

İyiyim, diye yazıp çabucak yolladım. Ekranı yukarı kaydırması için başparmağımı durdurdum, *eskiden* birbirimize söylediğimiz şeylere dalıp gitmeyeyim diye. (Saplantılı şekilde mesajları tekrar tekrar okumak da bir başka kötü huyumdu.)

Bir mesajım daha vardı: Bu seferki kuzenim Twig'dendi.

TWIG: Selam kuzen, saat kaçta BK'de* olacaksın?

NELLA: Sana da merhaba Twig'cik.

TWIG: Hey, bana insanların içinde öyle hitap etmesen iyi edersin.

NELLA: Haha. Bilmem ki. 21 gibi? Gerçi bu elektrik kesintisiyle gelemeyebilirim de.

TWIG: MECBURSUN, kuzi! Sokak partisi efsane olacak. Elektrikler de kesilmişken bu gece yapılacak başka bir şey yok zaten.

Bana bir güzellik yapıp biraz daha plastik bardak getirir misin?

Telefonumu kaldırıp ellerimi ceplerime soktum. Kuzenim Twig, aşk hayatımla *kafayı bozan* bir başka kişiydi ve beni sürekli zorla partilere götürüyordu. Gitmek istemediğim bir ev partisine zorla sürükleyerek beni Bree'yle tanıştıran da o olmuştu aslında ("Galiba tanıdığım şu kız da kızlardan hoşlanıyor, kuzen!"). O yüzden Bree'yle aramızda olup bitenleri ona söylemeye gönlüm el vermedi. Ya da daha doğrusu, olup bitmeyenleri. Aylardır sürekli beraber takıldığımızdan dolayı Twig ve mahalledeki diğer herkes partiye onunla birlikte geleceğimi sanacaklardı. Hakkımızdaki gerçeği bilmiyorlardı ya da hepsinden önemlisi *onun* hakkındaki gerçeği. Tıpkı benim bilmediğim gibi. Ellerimi yüzümden aşağı doğru kaydırıp inledim fakat kimsenin ruhu bile duymadı.

"Zora'mla bu şeylerden birinde tanışmıştım," dediğini işittim büyükbabamın, tam Joss piyano çalmayı bıraktığında. Geri kalanımızla birlikte ana katta olmayan Costalar girişteki uzun merdivenlerden aşağı iniyorlardı. Joss arkasına döndü, onları görünce gülümsedi.

"Maria! Santiago! Bize katılmanıza sevindim," dedi neşeyle.

"Eh, piyano sesini işitince senin aşağıda olabileceğini düşündük," dedi Maria ve ağzım bir karış açık kaldı. Bütün bir yaz boyunca Costaları yalnızca bir kez görmüştüm çünkü genellikle birlikte odalarına kapanır, Latin Amerika pembe dizilerini seyrederip ergenler gibi öpüşürlerdi. Marie-Jeanne'i ise daha önce hiç görmemiştim. Kadının gerçek olduğundan bile emin değildim.

* Brooklyn -çn

"Hangi şeylerden birinde?" diye sordu Joss büyükbabama doğru dönerek. Her nasılsa aynı anda herkesi dinlemeyi başatabiliyordu.

"1977 yılındaki elektrik kesintisinden bahsediyor," dedim ona.

"Aynen, Nellacığım. Aynen, 1977 yılıydı. Asla unutmam."

Büyükbabam uzaklara dalıp gitti, büyükannemden bahsettiği zamanlarda böyle dalıp giderdi. Göğsüm sıkışıyordu çünkü ondan söz ettiği zamanlarda büyükannem iyiden iyiye burnumda tütüyordu fakat ondan bahsetmek büyükbabamı öylesine mutlu ediyordu ki ondan konusunu açmamasını asla isteyemezdim.

"Ama yarım kaldı," dedi Joss. "Bu hikâyenin geri kalanını dinlemem lazım." Piyanoyu kapattı ve dirseklerini piyanonun kapağına dayadı. Kalın örgüleri, kaldırdığı omuzlarının arkasından sarkıyordu.

Büyükbabam sırttı.

"Ânında gözüme çarpmıştı. Daha ilk taşındığı günden. Gülümsemesine tutulmuştum. Bir kadında gördüğüm en belirgin gamzeler ondaydı. Gel gelelim varlığımdan bile haberi yoktu," diye söze girdi ve herkes, hatta Ziggy bile onu dinlemeye koyuldu. Köpek, büyükbabamın ayakucuna kıvrılıp koca kafasını Aida'nın ortopedik spor ayakkabısının burnuna yasladı. Queenie kitabını kapattı ve Alec ile Todd örgü örmeyi bıraktılar. Pearl ve Birdie sırtıyorlardı. Hatta Mimi bile telefonunu kenara bıraktı.

"Yaşadığı binanın yöneticisiydim. Ve bina sakinlerine evden çıkmamalarını anlatmaya çalışıyordum çünkü herkes çılgına dönmüş gibiydi; etrafı yağmalayıp ateşe veriyorlardı. Bütün şehir altüst olmuştu. Ancak o, annesinin nasıl olduğunu kontrol etmek için şehrin diğer ucuna yürümeyi kafasına koymuştu."

Gülümsedim. Bu hikâyeyi defalarca dinlemiştim herhalde fakat hâlâ dinlemeye bayılıyordum, bilhassa birkaç ay önce Büyükanne Z'yi kaybettiğimizden bu yana daha da hoşuma gidiyordu. Arkama döndüm ve bu kısmı anlatırken büyükbabamla yüz yüze olabilelim diye kanepeye çömeldim. Tıpkı büyükannemin sevdiği birisi için hiçbir fedakârlıktan kaçınmaması gibi.

“Ah, şu kız. Daha o zamanlar bile dediğim dedikti. Kimseleri dinlemezdi. Metro seferleri durmuştu, otobüsler de aynı şekilde. Eh, onlar olmadan yol rahat yarım saat sürerdi. Yaklaşık kırk beş dakika boyunca bu konuda tartıştık. Fakat aylardır ona vurgun olduğumdan nihayet pes ettim. İlla gidecekse onunla birlikte gideceğimi söyledim. Ve ben razı olunca öyle kocaman gülümsedi ki o çukur çukur gamzeleri bütün yüzüne yayıldığında, her ne olursa olsun doğru kararı verdiğimden emin olmuştum.”

“Tamam, pekâlâ, geri kalanını dinlemem farz oldu,” diye araya girdi Joss. “Peki sizde fotoğrafı var mı?” Etrafına bakıp, “O gamzeleri görmek isteyen tek kişi ben olamam herhalde!” dedi.

“Ah, bizler tipini biliyoruz,” dedi Todd. Ve odadaki herkes başıyla onayladı.

Büyükbaba Ike, durmadan büyükannemin en sevdiği fotoğrafını gösterirdi insanlara. Buradaki herkesin fotoğrafı gördüğü kesindi ve Joss’un görmemiş olmasına epey şaşırmıştım açıkçası. Hatta fotoğraftan yola çıkarak Sadie, büyükannemin bir portresini çizmiş ve doğum gününde büyükbabama armağan etmişti. Odasının duvarında asılıydı.

Büyükbaba Ike gülümsedi. Cebine uzanıp cüzdanını çıkardı. Ancak genellikle Büyükanne Zora’nın eskimiş fotoğrafının hemen önünde duran cüzdanın ince cebini geriye atıp açtığında yüzüne tuhaf bir ifade yerleşti.

“Hımm,” dedi büyükbabam. Bize sırtını döndü, cüzdanını boşalttı ve ardından arkasına dönmeden önce geri kalan ceplerini de boşalttı. Katlanmış fişler, kredi kartları, birkaç buruşuk banknot ve düzinelerce bozuk para. Hepsini yanında duran ufak yan sehpanın üzerine şangır şungur düştü.

“İyi misin?” diye sordu Queenie. Fakat büyükbabam masaya göz atıp ardından dolandı. “Hımm,” dedi gene.

Kapıdaki portmantoya doğru ilerledi ve paltosunun ceplerini ters yüz etti. İkisi de boştu zaten ve artık büyükbabam iyiden iyiye telaşlanmış gibiydi.

“İl, Mimi? Zora’nın fotoğrafını buralarda gördün mü?”

Mimi başını iki yana salladı. "Sanmıyorum," dedi.

Büyükbabam kanepeye yürüdü ve minderleri kaldırdı. Hatta üzerinde oturduğlarımızın altına bakmak için benden ve Queenie'den ayağa kalkmamızı istedi.

"Nerede olabilir bilmiyorum," dedi. "Nella, o fotoğrafı nedenli sevdiğimi bilirsin."

Başımınla onaylayıp büyükanneme teşhis konulan günü hatırladım. Büyükbabamın fotoğrafı cüzdanına iliştiirdiği ve her şeyin birdenbire değişmeye başladığı günü.

"Büyükbaba," dedim. "Endişelenme. Buralarda bir yerlerde olmalı. Zaten üç gündür Althea Evi'nden dışarıya çıkmadın, değil mi?"

Başıyla onayladı fakat sanki fotoğraf gözünün önündeymiş de o göremiyormuş gibi hâlâ fıldır fıldır etrafına bakınıyordu.

"Elektrikler gelir gelmez ararız," diye temin ettim onu. "Bulacağız."

Ancak büyükbabam başını iki yana salladı. "Hayır, evlat, anlamıyorsun. Dairemizden taşındığım günden bu yana o fotoğraf daima elimin altındaydı. Şimdi bulmamız gerekiyor."

Büyükbabam hemen hemen her konuda sakın bir tipti. Konu bir tek Büyükanne Zora olunca işler değişirdi. Vefatının ardından büyükbabam epey kötü durumdaydı. O yüzden büyükannemle beraber kırk yıl boyunca yaşadıkları dairede kalmasındansa buraya taşınmasının onun için daha iyi olacağını düşünmüştü annem. Büyükbabamı Harlem'deki iki odalı, asansörsüz apartmanlarından çıkarabilmek zorlu bir süreçti fakat buradaancığer arkadaşlar edinmişti, ödemesi gereken faturalar yoktu ve annemle ben de yemek yemediğinden ya da bütün gün bir başına oturduğundan dolayı endişelenmek zorunda kalmıyorduk.

Büyükbabam merdivenlere doğru ilerledi ve daha ilk basamakta takıldı, muhtemelen koridorun normale nazaran daha loş olmasından dolayıydı.

"Büyükbaba!" Koştuğum gibi kolunu tuttum. Tek eliyle tırabzanlara tutunup büsbütün düşmekten kendini engellemiş olsa

da onu yukarı doğru çektim. "Şimdi arayacağım, tamam mı? Sen gidip oturma odasında dinlen. Kalçanı falan kırmanı istemem, ihtiyar."

Gülümsedi fakat gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Belki de yaşanan bu elektrik kesintisi büyükannemle tanıştıkları yazı hatırlatıyordu ona.

Oturma odasındaki kanepeye dek ona eşlik ettim. Sadie omzuna dokundu ve Aida ise fotoğraf için elini cüzdanına ilk attığında yere düşürdüğü Ziggy'nin ödül mamalarını uzattı ona.

"Ziggy," dedi Joss piyanonun başından. Büyükbaba Ike merdivenlerde takıldığında yerinden fırlayıp ayağa kalkmıştı. Joss, büyükbabamın oturduğu yere doğru ilerleyip onu işaret etti. "Kucağa," dedi. Ve Ziggy uzanıp iki patisini birden büyükbabamın kucağına koydu. Başını patilerinin üzerine yasladı ve bu, gördüğüm en şirin manzaraydı. Büyükbabam Ziggy'nin başını okşuyordu. "İn," dedi Joss ve Ziggy patilerini zemine koydu. Büyükbabam ona bir ödül maması verdi ve Ziggy ödül mamasını yerken büyükbabamın parmaklarına bir miktar salya bulaştı.

"Aferin oğluma," dedi büyükbabam ancak sesi hüzünlüydü.

"Onu bulacağım," dedim ona. "Merak etme. Sen hikâyene devam etsene? Odanda bir yerlerde olduğundan eminim. Hemen dönerim," dedim. Merdivenlere doğru yürüdüm.

"Joss, neden ona eşlik etmiyorsun?" diye önerdi büyükbabam. "Zahmet olmayacaksa?"

"Elbette," dedi Joss. O arkamdan gelince Ziggy de peşine takıldı. "Hayır, Zigs. Hemen dönerim. Sen burada kal, tamam mı? Ike, ona bir tane daha ödül maması verebilir misin?"

Büyükbabam başıyla onayladı ve evin diğer sakinleri de ona seslenir seslenmez Ziggy dönüp gitti. Büyükbabamın, "Evet, nerede kalmıştım?" dediğini işittim.

"Beraber şehrin diğer ucuna yürüyecektiniz," dedi Mimi ve her ne kadar öncesine nazaran kesinlikle daha sönük olsa da büyükbabamın yüzünde yeniden bir gülümseme belirdiğini görebiliyordum.

Joss'a baktım. O da gülümsüyordu. Aşırı güzel olduğundan dolayı diken üstündeydim fakat yine de onu tanımak istiyordum.

Sertçe yutkundum ve ben de ona gülümsedim. Ardından, ikimiz birden aydınlık odadan ayrılıp karanlığa doğru adım attık.

Bilezikleri şingirdiyordu.

Loş merdivenlerde önümü görebileyim ve basamaklarda ve üst katın koridoru boyunca fotoğrafı arayabileyim diye telefonumun fenerini açtım. Ardıma bakmasam da Joss'un bilezikleri sayesinde orada olduğunu işitebiliyordum.

"Büyükbabamın odası hemen koridorun sonunda," dedim üst kata çıkar çıkmaz. "Fotoğrafın cüzdanından orada düştüğüne bahse girerim."

"Sıkıntı yok," dedi. "Aramana yardımcı olmaktan mutluyum."

Yatak odasının kapısını iterek açtım ve içeriye girdim. Kot eteğimi çekiştirdim çünkü merdivenden çıkarken mini eteklerim hep yukarı sıyrılırdı. Koridora nazaran büyükbabamın odası bir nebze daha aydınlıktı, belki de orada duvarlar birbirine daha yakındı. Odadaki tek pencere bitişikteki evin tuğla duvarına bakıyordu, o yüzden güneş hâlâ batmamış olsa da zemine uzun gölgeler vuruyordu.

Telefonumu ters çevirip büyükbabamın masasının üzerine koydum, Joss da telefonunu aynı şekilde büyükbabamın şifoniyerinin üzerine koydu. İki fener birden loş odada yumuşak, beyaz bir ışık yayıyordu. Büyükbabam yatar koltuğunun koluna bir kazağını fırlatmıştı, yatağıysa yapılmamıştı fakat bunun dışında oda gayet derli topluydu. Zeminin ortasında bir battaniye seriliydi; üzerinde şık porselen tabaklarda küçük atıştırmalık kraker ve cips paketleri, seramik bir demlik ve dibinde çay tortuları kalmış fincanlar duruyordu. Joss, "Bunlar ne?" dediğinde birazcık utanarak yüzüm kızardı.

"Aa, şey." Bu kız şirindi. Bense tuhaftım. Daima gizlemeye çabaladığım ucube hâllerimi biraz daha geç fark eder diye umuyordum.

"Otomat çay partisi piknikleri yapıyoruz bazen," dedim usulca.

"Otomat... çay partisi... piknikleri mi? Althea Evi'nde otomat makinesi yok ki, var mı?" diye sordu Joss.

Bakışlarımı ondan kaçırmaya devam ederken ezilip büzülü-yordum. "Yok," dedim. Fotoğrafları arıyormuş gibi yaparak büyükbabamın yatağının üzerindeki battaniyeleri kaldırıyordum fakat daha çok ona *bakmamaya* gayret ediyordum aslında. "Abur cuburları işyerimdeki otomattan alıyorum –GHEB'lerden* birinde cankurtaranlık yapıyorum– ve büyükbabamı ziyarete gelirken yanımda getiriyorum."

"Ne?" diye sordu Joss. Gülümsüyormuş gibi geliyordu kulağa fakat bakmak için arkama dönmedim. "Neden?"

"Aptalca," dedim.

Joss hafifçe omzuma vurduğunda artık arkama döndüm. Bana bakıp sırtıyordu ve öylesine güzeldi ki, yüzüne gölgeler düşerken bile. Bir parça da kaşlarını çatmıştı, aklı karışmış gibiydi.

"Nella."

Bana ilk kez adımla hitap ediyordu ve adımı onun ağzından işitmek daha da sıcak basmasına neden oldu. Gitgide daha da kızarıyordum, odanın loşluğuna ve koyu tenime minnettardım. Fark ettiğini sanmıyordum.

"Öylesine bir şey işte. Eskiden hastanede yatarken Büyükanne Zora'yla yapardık. Bilirsin işte. Sonlara doğru."

Joss anlattıklarını tam idrak edemeyerek başını iki yana salladı, o yüzden anlatmaya devam ettim.

"Çay partileri ve piknikler büyükannemin en sevdiği iki şeydi. Artık dışarıya çıkamaz olmuştu ve hastalandığından beri çay

* Genç Hristiyan Erkekler Birliği. Amerika'nın en ünlü spor merkezi zincirlerinden biridir. –çn

partisi verememişti. O yüzden bir gün aklıma bu fikir geldi. Evlerine gidip büyükannemin en sevdiği porselen takımını aldım. Büyükbabamla anneme otomattan bir sürü abur cubur almalarını söyledim ve hepsini büyükannemin hastane yatağına yayıp çay partisi ve piknik karışımı bir şey yaptık. Büyükannem öylesine sevinmişti ki geri kalanımızın da keyfi yerine gelmişti. O yüzden artık bazen moralim bozuk olduğu zamanlarda büyükbabam 'destek güçlerini' getirmemi söyler." Bakışım la zemini işaret ettim. "Daima bundan bahseder."

Joss gülümsedi. "Aay," dedi. "Aman Tanrım. Acayip şirinmiş."

Yüzüm gitgide daha da kızarıyordu.

Ardından yerde emeklemeye başladı, porselenleri ve battaniyeyi usulca kenara çekti. Fotoğrafı aradığını anladım ve buraya asıl gelme nedenimizi hatırlayıverdim. Derken çekmeceleri çekip açtım ve büyükbabamın kazaklarının ve çoraplarının, pantolonlarının ve tişörtlerinin aralarına baktım. Ancak fotoğraftan eser yoktu.

"Büyükannem birkaç sene önce öldü," dedi Joss sessizce. "Kendisi gösteri köpeği eğitmeniydi. Hani köpekler numaralar sergilerlerken onlarla birlikte mavi halıda koşan şu kadınlar vardır ya?"

Hafifçe gülümseyip başımla onayladım. "Bu işle uğraşan fazla siyahı yoktur," dedim.

"Bilmez miyim," diye katıldı Joss. "Fakat o, bu işin erbabıydı. Eğittiği tüm köpekler bir noktada Yarışma Birincisi seçilirdi. Sonraları ihtiyarladığında, terapi köpeklerini eğitmeye başladı. Fiziksel anlamda biraz daha az güç gerektiriyordu fakat yine de bütün gün hayvanlarla haşır neşir olabiliyordu."

Aklıma Ziggy geldi ve "Köpeğini o mu eğitti?" diye sordum.

Joss başını iki yana salladı ve gözlüğünü burnuna doğru itti. "Ben eğittim. Fakat bana her şeyi o öğretti."

"Eğitmen ne kadar sürdü?" diye sordum. Büyükbabamın son çekmecesini de açıp her şeyin altını üstüne getirmeye başladım.

“Birkaç ay. Zigs’i bir yaşlarındayken sahiplendim. Acayip yaramaz bir yavruydu. Fakat çok tatlı ve şirindi. Büyükanнемin eğittiğini gördüğüm köpeklerden yola çıkarak, terapi köpeği olabilecek mizaçta bir köpek olduğunu anladım. Daha önce hiç kimsenin onu sahiplenmemiş olmasını aklım almıyordu.”

“Pek çok kişi Pitbull’ların korkunç olduğunu düşünüyor,” dedim. “İnternette sürüsüne bereket saçma sapan bilgi dolaşıyor.”

“Ay, bilmez olur muyum. Çıldırıyorum. Pitbull’ların en çok uyutulan cins olduklarını biliyor muydun? Ve hangi cins olursa olsun, siyah köpeklerin en az sahiplenilen köpekler olduklarını?”

Çekmeceyi kapattım ve ona bakmak için arkama döndüm. “Sahiden mi? Pes,” dedim. “Bunu bilmiyordum. Bu bildiğin... köpek ırkçılığı.”

Joss başını iki yana salladı. “*Aynen* öyle. Neyse, Ziggy eğitime çabucak ısındı. İnsanları memnun etmeye bayılıyordu. Çok uysaldı. Yabancılarla arası çok iyiydi. Hastanedeki çocukları ziyaret ederek işe başladık ve ardından da huzurevlerine gitmeye başladık. Ayda bir düşkünler evlerini de ziyarete gidiyoruz fakat kendi ruh sağlığım için o ziyaretleri çok sık yapamıyorum.”

Joss ayağa kalktı ve büyükbabamın komodininin üzerindeki kitapları kaldırdı. Ardından teker teker hepsinin içlerine göz attı, bunu yapmak aklıma gelmemiştir. Fotoğraflardan harika kitap ayracı olurdu.

“Bu o mu?” dedi Joss ve bir an için kayıp fotoğrafı bulunduğunu sandım. Fakat başımı kaldırıp baktığımda, yatak odasının kapısında asılı olan, Sadie’nin yaptığı Büyükanne Zora tablosunu işaret ettiğini gördüm. Hafifçe gülümsedim.

“Evet,” dedim.

Tıpkı fotoğrafta olduğu gibi büyükanнем portrede uzun, kır saçlarını düzleştirmişti fakat omuzlarından iri dalgalar hâlinde düşüyordu çünkü yatmadan önce daima bigudiyle sarardı. Zümrüt yeşili bir elbise giymiş ve dirseğini masanın üstüne dayamış vaziyette mutfak masasında oturuyordu ve elinde sigara tutuyordu, onu bizden ayıran akciğer kanserine yakalanmasının

baş nedeniydi. Güzel ve havalı görünüyordu ve acayip derecede anneme benziyordu. Bakışlarımı çevirdim.

Fotoğraflarına uzun uzun baktığımda kimi zaman paniğe kapılıyordum çünkü günün birinde annemin de göçüp gideceği aklıma geliyordu.

“O muhteşem biri,” dedi Joss ve o şekilde –şimdiki zamanda– söylemesi nabzımı yavaşlatıp soluk alıp verişlerimi yatıştırdı.

“Evet,” dedim tekrar. “Öyledir.”

“Ona benziyorsun,” dedi Joss. Ve gözlerimi arka arkaya kırpıştırdım.

“Öyle mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi fakat artık bana bakmıyordu. Öne eğilmiş, büyükbabamın yatağının altına göz atıyordu. Ancak buna rağmen, “Sen de muhteşemsin.” diye eklerkenki sesi, bir çift bileziğinin şıngırdaması misali yüksek perdeden ve net bir şekilde yankılandı.

Althea Evi’ne adım attığı andan itibaren benim de onun için aynı şeyi düşündüğümü söylemek istedim ona, gel gelelim dilim tutulmuştu sanki.

O yüzden tek kelime etmedim.

★ ★ ★

Bir süre daha etrafa bakındık. Ben telefonumun fenerini şifoniyerin altına ve gardırobunun içine tutuyordum, Joss ise büyükbabamın sandalyesinin minderini kaldırıp arkasına ve yatar koltuğunun kenarlarına göz atıyordu. Ne var ki fotoğrafı bulamıyorduk.

“İke evde herhangi başka bir yere gitti mi? Yani tuvalet vesaire dışında. Aa, ya Queenie’nin odası?”

“Aa, doğru,” dedim, büyükbabamın yerde, kutusunda duran saksafonuna bakarak. “Birlikte müzik yaparlar hep.”

“Biliyorum,” dedi Joss sırtarak. Ona bunu *nereden* bildiğini sormak istiyordum fakat sormadım.

Derken yeniden koridora çıkıp katın diğer ucuna doğru ilerledik.

“Neden moralin bozuktur?” diye sordu Joss banyonun önünden geçerken. Kapının ağzından başımı içeri sokup karolara göz attım fakat görünürde hiçbir şey yoktu.

“Hı?” dedim.

“Moralin bozuk diye Ike’ın destek güçlerini getirmeni söylediğini söyledin ya. O yüzden piknik yapmışsınız hani?”

“Ha, evet,” dedim hatırlayarak.

“Neden moralin bozuktur?”

Zaten kabarık saçlarımı kabarttım.

“Açıkçası okulun son gününden bu yana bayağı keyifsizim,” dedim. “Kız arkadaşım yazı Haiti’de geçirecek fakat gideceğinden yola çıkmasından bir gün önce haberim oldu.”

“Of,” dedi Joss. “Uzak mesafe ilişkisi zordur.”

“Ne?” diye sordum ve sonradan hatamı fark ettim. “Pardon. Kız boşluk arkadaşım.”

“Aa.”

“Evet. Aslında... ona bayağı tutulmuştum. Ve bana gideceğini söylerkenki tavrı bildiğin, ‘Aşırı ilgi manyağısın. Senden uzaklaşmak için yabancı bir ülkeye gidiyorum. Güle güle,’ der gibiydi.”

“Off,” dedi Joss. Rahatsız olmuşa benziyordu ve fazla boşboğazlık etmiş olabileceğimden endişe ettim.

“Yani, abartıyorum tabii ama farklı kafalardaydık, bilirsin ya?” Bir kez daha eteğimi çekiştirdim – kötü huylarımdan oluşan listeme bilerek eklemediğim bir kötü alışkanlığımı çünkü büyükbabamın da çekinmeden dile getirdiği üzere, daha uzun etekler satın alabilirdim.

“Farklılıklar büyük sorundur,” dedi Joss ve Queenie’nin yatak odasının kapısına uzandı.

Queenie’nin odasına izinsiz girmek biraz tuhaf geliyordu. Duraksadım, geri geri gidip merdivenlerden aşağıya seslendim. “Queenie, fotoğrafı aramak için odana göz atmamızın sakıncası var mı? Belki büyükbabam orada düşürmüştür?”

Aşağıdan ânında cevap verdi. "Keyfine bak, tatlım. Ama üst çekmeceme dokunmayın."

Joss kıkırdadı. "Orada porno dergilerini sakladığına bahse girerim," diye fısıldadı ve birkaç saniyenin ardından bu kez Aida seslendi, "Vintage *Playgirl*'lerini orada saklıyor!" Joss'la birbirimize bakıp kahkahayı bastık.

"Kapa çeneni," dediğini işittim Queenie'nin. İçeri girdiğimizden dolayı Aida'nın yanıtını duyamadık fakat hâlâ dalaştıklarından adım gibi emindim.

Queenie'nin odasına şöyle bir göz gezdirdim. Desenli yer minderlerini ve dantelli perdelerini, yatağın üzerinde serili duran kırkyama yorganını, astroloji, değerli taşlar ve tarot üzerine yığınla kitabını inceledim. "Sanki... bir hippie kataloğu buraya kusmuş. Hani tek fark daha az beyaz bohem kız enerjisine sahip olup daha gerçekçi olması."

"Aman Tanrım," dedi Joss başıyla onaylayarak, "olayı *mükemmel* özetledin."

Telefonlarımızın fenerleriyle zemini inceledik ve ardından Queenie'nin davul setinin arkasını kontrol ettik. Kadın haftanın iki günü büyükbabamla birlikte çalışıyordu ve ikisi bir grup kurmaktan bahsediyorlardı fakat bu fikri hayata geçireceklerini pek sanmıyordum.

"Kimi zaman onlarla birlikte piyano çalıyorum," dedi Joss, bir süre sessizlik içinde Queenie'nin odasına göz attıktan sonra. "Queenie, davullarını aşağıya taşımak zorunda kalmasın diye orgumu getiriyorum. Onlara bir grup kurup şu köşedeki ufak Güney mutfağı lokantasında konser vermeyi önerdim. Bazen canlı müzik oluyor."

"Buraya göz atmak oradan aklına geldi demek. Ve bu fikir senin başının altından çıkmış," dedim. Onu hafifçe dirseğimle dürttüm ve o da güldü.

"Yakalandım," dedi, ardından tam olarak seçemediğim bir ifade yerleşti yüzüne. "Farklılıklar büyük *sorundur*," dedi, ona Bree'den bahsederken koridorda söylediğini yineleyerek. "An-

cak bence birinden ne denli farklı olursan ol, ilişkinin devam etmesini istiyorsan ve her iki taraf da denemeye varsa, çoğu zaman hâl çaresi bulunur. Yani, Ike ve Queenie'ye baksana. Taban tabana zıt tipler – büyükbaban mantık adamı, acayip mutaassıp bir tip ve Queenie'nin odasıysa şu tip şeylerle dolu..." Joss, küçük bir rafta duran kocaman bir pembe kuvarsı eline aldı ve gözleri irileşti. "Fakat aralarında inanılmaz bir müzik kimyası var. Gerçekten beraber çalmak isteyecekleri denli. Devamlı ağız dalaşına girerler ama bir şekilde yolunu buluyorlar."

Omuz silktilim. "Sanırım bu doğru. Aida ve Mordy de öyle."

"Aynen. Demem o ki," diye devam etti Joss, "*farklılıklar* genellikle bir ilişkinin yürümemesindeki gerçek sebep değildir. Daha çok insanların gerçekten ne istedikleriyle alakalı. Bir de o şeyi ne kadar istedikleriyle. Eğer birisi seni istemediyse..." Elindeki pembe kuvarsla beni işaret etti, sanki ben de aynı şekilde değeriymişim, aynı şekilde kusurlu bir güzelliğe sahipmişim gibi. "Onların kaybı."

Sertçe yutkundum ve Queenie'nin şifoniyerine doğru yürüdüm. "Çok... incedin," dedim.

Joss'a Bree hikâyesinin anlatmadığım kısmına gelince... Ülkeden ayrılmadan birkaç gün önce yanında çitlere yaslanmış, elini tutuyordum; bir tutam buklesini kulağının arkasına atıp, "Bundan haberin var mı bilmiyorum ama sanırım sana âşığım," diye fısıldamıştım.

Elimi bırakıp benden birkaç adım uzaklaşmıştı. "Ama Nella... benim heteroseksüel olduğumdan haberin var, öyle değil mi?" demişti ve yüreğim ezilmişti sanki.

"İyi ama sürekli beraber takılıp el ele tutuşuyoruz," demiştim. "Gece birlikte sinemaya gidip dondurma yiyoruz."

"Evet," diye katılmıştı Bree. "Ama bunu tüm arkadaşlarımla yapıyorum."

"Peki ama... tüm o ev partilerinde Twig seni kızlarla öpüşürken görmüş? Bizi de o yüzden tanıştırdı zaten."

Bree dudağını ısırmişti. "Of. Kahretsin. Şey, bu içince yaptığım bir şey yalnızca."

Heteroseksüel olduğunu yememiştim. Ne var ki kendini nasıl tanımladığını takmamdan daha da önemlisi, duyduğum utançtı: Benimle çıktığından bihaber biriyle çıktığımı sanıyormuşum meğer.

Üç gün sonrasında ise bana gideceğini söylemişti. Pat diye. Rezil olmam yetmezmiş gibi bir de kalbim paramparça olmuştu – bir kere bile öpmediğim birisi tarafından terk edilmiştim.

O yüzden Joss'un iltifatlarını yerde bulduğum pasparlak bozuk paralar gibi topluyordum: Emaneten. Hoş görünüyorlardı ve onların elimde olması güzeldi ama bir değerleri yoktu. Çünkü şayet aylarca takıldığım biri beni Bree gibi bir çırpıda kenara atabiliyorduyorsa, daha yeni tanıştığım şirin bir kız çekici olduğumu düşünüyorsa n'olmuştu yani?

Joss fark etti.

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu. Omuz silktim.

"Kötü şeylere inanmak iyi şeylere inanmaktan daha kolaydır."

Bir an için düşünceli göründü, ardından, "Daima dürüst olmaya özen gösteririm. Benim eski sevgilim de benden epey farklıydı – poptan çok metal müziği severdi.* Pembeden çok siyah giyerdi. Kedileri severdi... *Kediler*, Nella. Köpeklerden daha çok. O sürtük de kaybetti."

Güldüm. Onu tanıyalı bir saat olmuştu (büyükbabamın onun hakkında anlattıklarını saymazsak) fakat yine de Joss'u öyle biriyle hayal edemiyordum.

Queenie'nin rujlarından birine uzandı ve konuşmaya devam etti.

"Adı Taylor'dı. Tay-Tay lakabını kullanırdı. Tay ilk sevgilimdi, o yüzden muhtemelen onu sonsuza dek seveceğim. Ancak ben onu olduğu gibi kabul ederken, Tay daha fazla ortak yönleri olan biriyle olmak istedi. Ve kimseye kendini zorla sevdiremezsin."

* Taylor karakterine cinsiyet belirtmeyen *them/they* zamiriyle hitap edilmektedir. –çn

Tüm bunları yakinen biliyordum.

Joss, Queenie'nin aynasına doğru eğildi ve koyu çivit rengi ruju dudaklarına sürdü.

"Daha önce bu rengi denememe izin vermişti," dedi Joss'un aynadaki yansıması, ona imalı imalı baktığını görünce. "Yemin ederim. Sorun edecek olsa kullanmazdım."

Şimdi acayip şirin, acayip özgüvenli ve acayip içten olması yetmiyormuş gibi... birdenbire ağzı da çok ama çok dikkat dağıtıcı bir hâl almıştı.

Bakışlarımı çevirip fotoğrafı aramak için burada olduğumu anımsattım kendime, Joss'un dudaklarına gözlerimi dikip bakmak için değil. Yere ve Queenie'nin yatağına, kitap ve kristallerle dolu rafına, ardından da komodinine göz gezdirdim. İçi karamela şekerlemeleriyle dolu olan kavanoza uzanıp elimi içine daldırdım ve birkaç tane aldım. Queenie sürekli bu şekerlemelerden dağıtırdı, o yüzden aynen ruj gibi, birkaç tane almamıza aldırmayacağını biliyordum.

Bir tane de Joss'a fırlattım ve Queenie'nin yatağının üzerine oturdum. "Bu şeylere bayılırım," dedi. Yer minderlerinden birine oturdu, şekerlemenin ambalajını açtı ve mükemmel, morumtırak ağzına attı. Joss en yakınındaki raflardan birinden bir kitap aldı ve bana burcumu sordu.

"Balık," dedim ve ardından, kendinden çok emin göründüğünden, taviz vermeksizin kendi gibi olduğundan dolayı, "Taylor'dan önce eşcinsel olduğunu biliyor muydun?" diye sordum.

"I-ıh," dedi hiç tereddüt etmeden. Ardından telefonunun ışığını sayfanın üzerine tuttu ve elindeki kalın kitaptan bana burcumu okudu. Hırs, dönüşüm ve zor zamanlarda sevdiklerinden destek almaya dair birkaç belli belirsiz şey okudu fakat pek kulak verdiğim söylenemezdi. Öylece Joss'u seyrediyordum.

Nihayet kitaptan başını kaldırıp yeniden bana baktığında gülümsedim. "Ne zaman öğrendin peki?"

"Tay-Tay'le on iki yaşındayken tanıştım. Fakat liseye dek çok

sık takılmazdık. Ne zaman bir araya gelsek, bir tür sıcaklık hissederdim. Mıknatıs gibiydik âdeta. Ellerimize kollarımıza hâkim olamıyorduk. Anlarsın işte, sürekli serçeparmaklarımızı birbirine dolar, birbirimizin saçlarıyla oynar, film seyrederken birbirimize sarılırdık ve sıkı dosttük. Kafa yorduğum bir mevzu değildi. Derken geçen sene bir gece bana açıldı. Bana non-binary ve kuir olduğunu ve benden hoşlandığını söyledi. Tay her şeyden çok eminmiş gibi görünüyordu. Söylediklerini en ince ayrıntısına kadar düşündüğü belliydi. Ve benimse hâlâ cinsel kimliğimi sorguladığımı anlamıştı bence. Kimliğimden emin olmadığımı ona söyledim ve bunu duyunca oldukça hüsrana uğramış gibiydi. Ancak ardından, 'Belki sana tam olarak kim olduğumu söyleyemem. Ama senden hoşlandığımı biliyorum,' dedim."

Başımınla onayladım. "Bana da aynısı oldu. Okuldaki en popüler çocuklardan birisi olan Tristán, lise birinci sınıfta bana bir aşk mektubu verdi ve güleceğini düşünerek mektubu en yakın arkadaşşıma gösterdiğimde arkadaşım ona şans vermemi söyledi. Çocukla neden en azından konuşmadığıma anlam veremiyordu. Oysaki ben Tristán'a ilgi duymuyordum çünkü *en yakın arkadaşşımdan* hoşlanıyordum. Uzun lafın kisası: O benden hoşlanmıyordu. Bu konuda bir tuhaflaştı. Bense yapışkan taraf oldum. Arkadaşlığımız bitti."

"Berbatmış," dedi Joss. Ve bir süre sessizliğe büründük. Yataktan kayarak inip Joss'un yanına, yer minderinin üzerine oturdum. Astroloji kitabını elinden aldım ve onun burcunu bulabileyim diye telefonunun ışığını bana doğru tuttu. O Boğa burcuydu ve onunkinde fırsatlar ve evrenden gelecek her şeye açık olmasına dair şeyler yazıyordu. Karanlıkta gözleri hafifçe parıldadı.

"Fotoğraf burada yok bence," dedim, her ne kadar bir yanımda bir süre daha burada onunla yan yana oturmak istiyor olsa da.

"Bence de," dedi fakat o da yerinden kıpırdamıyordu.

"Belki yardıma ihtiyacımız vardır," diye önerdi Joss aradan birkaç dakika geçtikten sonra. Kendini yukarı doğru çekip bana doğru eğildi. Bana uzattığı elini tuttum, yumuşacıktı. Beni yuka-

rı çekti fakat elimi hemen bırakmadı ve soğuk, metal yüzüklerinin avucunun sıcaklığıyla oluşturduğu tezata bayıldım. Kapıya doğru ilerledik ve açarken Joss'un bilezikleri şingirdiyordu.

"Yardım mı?" diye sordum peşi sıra giderken.

Hoplaya zıplaya merdivenlerden inip yeniden oturma odasına girdi; Mimi ve tüm ihtiyarlar umut dolu gözlerle bize bakıyorlardı.

"Üzgünüm, büyükbaba. Bulamadık," dedim ve Büyükbaba Ike, "Kahretsin." dedi.

"Ancak bir fikrim var," dedi Joss. "İke, cüzdanını alabilir miyim?"

"Aa, peki." Büyükbabam cüzdanını cebinden çıkardı ve Joss, Ziggy'yi yanına çağırdı. Cüzdanı ileri doğru uzattı ve Ziggy de itaatkâr bir edayla koklamaya başladı.

"İşe yarar mı bilmem," dedi Joss. "Fakat fotoğraf cüzdan gibi kokuyordur herhalde, değil mi? Genellikle cüzdanın içinde olduğuna göre? Belki deri kokuyordur. Belki Ziggy daha detaylı aramamıza yardımcı olabilir."

Salak salak sırtımama engel olmak için altdudağımı ısırdım. Bu kız yok muydu.

"Bu muhteşem bir fikir," dedi Birdie.

"Dâhice," diye mırıldandı Mordechai.

"Bu kız bildiğin suçla mücadele edebilir," diye katıldı Mimi başını telefonundan kaldırmadan.

Costalar ve Montgomery-Allenlar güldüler.

"Sadık yardımcım sayesinde. Önden buyur, Ziggy," dedi Joss ve ardından bana baktı. Yine gözlerimi dikmiş ona bakıyordum. "Ne?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Sadece... sen," dedim. Ve Ziggy'nin arkasından ilerledim. Bileziklerinin sesini işitmeyince arkama döndüm ve Joss'un yerinden kıpırdamadığını gördüm. "Sadece ben, ha?" dedi sırtarak.

"Aman Tanrım," dedim. Ağzımdan kaçırduğım şeyi fark edince elimi ağzıma götürdüm. Fakat göz göze geldiğimizde akışına

bırakmaya karar verdim. Yine elini tuttum çünkü üst katta tuttuğumda çok normal gelmişti. Öylesine doğal bir histi ki. "Hadi."

Ziggy mutfağa giden upuzun koridor boyunca hızla koşturuyordu, o yüzden loş koridorda peşi sıra ilerliyorduk. İhtiyaçları olduğunda ev sakinleri tuvalete giderken önlerini görebilsinler diye koridor boyunca pille çalışan minik mumlar diziliydi. Fakat bir sürü pencere olduğundan mutfak aydınlıktı.

Evin arka tarafında bulunan ufak balkona açılan sürgülü cam kapılara doğru yürüyordu Ziggy. Kapının alt köşesini dürtüp camda kalp şeklinde, minik bir burun izi bıraktı.

"Bizi... fotoğrafa götürdüğünü sanmıyorum," dedim. Kapıları kaydırarak açtığımda Ziggy eşiğin üzerinden zıplayıp etrafı koklamaya başladı ve bacağını kaldırıp mükemmel bir kavis çizerek korkuluk ve balkonun yan tarafından işedi.

"Ziggy, hayır!" diye haykırdı Joss fakat iş işten geçmişti ve kahkahalara boğuldum.

"Umarım aşağıda kimseler yoktur," dedim. Balkonun kenarına doğru yürüdüm ve aşağıya göz attım. Neyse ki yalnızca beton lekelenmişti.

"Aferin oğluma," dedim. Yumuşak başına usulca vurup kadifemsi kulaklarını okşadım. Gevşek, pembe dili sarkmıştı ve bu gülümsüyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

"Bu kesinlikle çok ayıptı!" dedi Joss.

"Hiç değilse balkona işemedi," dedim. Muskoka sandalyelerinden birine çöktüm ve onu iyice sevene dek Ziggy başını elime doğru itti.

"En iyisini yapmışlar," dedi Joss. Karşımdaki sandalyeye oturdu ve sokağın karşısındaki binaya baktı. İnsanlar bir kömür ızgarası çıkarmıştı ve Bluetooth hoparlörden bangır bangır müzik dinliyorlardı. Yaşça büyük iki adam birlikte dans ediyor, arkadaşlarıysa onlara alkış tutuyordu.

Havanın yalnızca birkaç saat daha aydınlık olacağını bilerek oturmak tuhaftı. Güneş batır batmaz ne yapacağımızı ve herkesin nasıl hissedeceğini merak ediyordum.

“Her şeyi görmeye ne denli alışık olduğumuzu düşünmek garip geliyor. Büyükanнем ve büyükbabam kapkaranlık bir gecede onca yolu yürürlerken epey korkmuş olmalılar. Bilhassa o zamanlar yaşanan yağmalamalar ve diğer her şey düşünülünce.”

“Aa, evet!” dedi Joss birdenbire. “Hikâyenin geri kalanını dinleyemedim.” Gözlüğünü burnuna doğru itti ve Ziggy’ye uzandı. Ziggy derhal onun yanına gitti ve sandalyede yanına çıktı. Koskocamandı ve büyük gövdesiyle onunkinin üzerine çıkıp ezmesi çok komik ve şirindi. “Bana anlatır mısın?”

İkisi aynı sandalyede otururken benim kısa ama aynı zamanda bir o kadar uzak bir mesafede, birkaç metre ötede oturduğumu düşününce kendimi birden yalnız hissettim. Başımla onaylayıp sokağın karşı tarafına baktım yeniden.

“Binalarının bulunduğu Morningside Parkı’nın kuzeyinden, büyük ninemin ta Yüz On Altıncı Sokak, İkinci Cadde’de bulunan Doğu Harlem’deki evine dek yürümüşler. Ve bir posta da geri yürümüşler.”

“Oha,” dedi Joss. Yüz ifadesini görmek için dönüp de bakmadım fakat bileziklerinin şingırdamasını ve Ziggy’nin kesik kesik soluk alıp verişlerini işitebiliyordum. Bree’nin bana doğum günümde armağan ettiği, gitgide ciddi şekilde yalnız hissetmeme neden olan, Joss’la aramdaki mesafeyi gözümde iyiden iyiye büyüten pembe altın madalyon kolyemle oynuyordum. Elimi kol-yemden çekip anlatmaya devam ettim.

“Evet. Fakat yol boyunca sohbet etmişler. Büyükanнем Harlem’de büyüme hikâyelerini anlatmış ona çünkü büyükbabam o zamanlar New York’a daha yeni taşınmış. O da ona memleketi Charlotte’tan, Kuzey Carolina’daki yaşamdan ve kuzeye geldiği için mutlu olduğundan bahsetmiş. Apollo Sahnesi’nin önünden geçerlerken, büyükanнем annesinin onu amatörler gecesine götürüşünden ve sonrasında çilekli milkshake içtiklerinden bahsetmiş. Artık sahnede canlı gösteriler sergilenmediği, yalnızca film gösterimleri yapıldığı için çok üzülmediğinden bahsetmiş. Bunun üzerine büyükbabam da eğer Apollo’da bir

başka amatörler gecesi düzenlenirse onu götürmeyi arzu ettiğini söylemiş."

"Hamlesini yapmak zorundaymış," dedi Joss, bilezikleri şıngırdarken.

"Aynen. Ve ardından, bir dondurma kamyonunun yanından geçerlerken büyükbabam ona üstü küçük süsleme şekerlemele-riyle kaplı külahta çilekli dondurma alıp, 'Milkshake'leri bitmiş anlaşılan,' gibisinden bir şey demiş. Büyükannemin buna bayıldığını biliyorum," dedim gülümseyerek. "Ve dondurmayla gön-lünü çelmiş olacak ki, birkaç sokak ötede, alev alev yanan bir dükkânın önünden geçerlerken Büyükanne Z, büyükbabamın elini tutmuş ve yürüyüşün geri kalanı boyunca hiç bırakmamış. Büyük ninemin evine vardıklarında birbirlerinin göbek adlarını, beklenti ve hayallerini biliyorlarmış ve büyükbabamın deyimiyle, 'elleri birbiri için yaratılmış.'"

Joss hoşnut bir edayla iç geçirdi. "Göbek adın ne?" diye sordu.

"Rose," dedim. "Seninki?"

"Mae," dedi Joss ve ardından, "büyükannem ve büyükbabam bir beyzbol maçında tanışmışlar. Büyükbabam oyunculardan biriymiş ve büyükannem de faul topunu yakalamış. Maçtan sonra topu imzalamasını rica etmiş ve o da topun üzerine telefon numarasını yazmış."

Sırıttım. "Ya ebeveynlerin?" diye sordum.

"Üniversitede tanışmışlar. Annem bir Delta'ymış, babamsa bir Q. Bir step dans gösterisinde tanışmışlar ve bildiğin kader karşılaştırmış. Seninkiler?"

"Lise âşıkları. Ben on yaşındayken boşandılar fakat hâlâ yakın arkadaşlar. Kimi zaman tuhaf geliyor. Ama iyi bir şey." İkisinin birden aynı gökkuşaklı tişört ve şortları giyinip kuşanarak benimle Onur yürüyüşüne gelmeleri aklıma gelince kendi kendime gülümsedim. Öylesine şapşal ve tatlıydılar ki. "Şirindirler."

"Of, of, of," dedi Joss. "Umarım günün birinde ben de o tip bir şey yaşarım. Ne kadar romantikmiş." Ve ben de onunla birlikte burada oturmuş, aşk hikâyeleri anlatmanın epey romantik *olduğu*-

nu düşünüyordum. Tam bu konuda bir şeyler söyleyecekken telefonum titreşti. Telefonumu cebimden çıkardım ve mesaj onlandı.

Elektrikler hâlâ kesik mi? Neredesin?

“Of, Zigs, tam mesanemin üstüne oturdun,” dedi Joss usulca Ziggy’yi kucağından iterek. “Hemen dönerim, Nella.”

“Peki,” dedim, sahiden çışı mi geldi yoksa telefon ekranımda Bree’nin ismini mi gördü diye merak ettim.

Yanlış olduğunu bile bile, iyi olanları bulana dek Bree’yle önceki mesajlaşmalarımızı okuyarak ekranı yukarı doğru kaydırdım. Beni reddedip yaz tatiline çıkmadan önce birbirimize gönderdiğimiz romantik, tatlı olanları.

NELLA: **Yüzünü özledim.**

BREE: **Ben daha çok özledim.**

NELLA: **Dünyadaki en güzel saçlar senin.**

BREE: **Senin afromun da aşağı kalır yanı yok.**

NELLA: **Beni anlıyorsun. Nasıl oluyor da beni bu kadar iyi anlıyorsun?**

BREE: **Bilmem ki, aşkım.**

NELLA: **Neden daha önce karşılaşmadık?**

Daha ziyade: Nasıl her şeyden bu kadar bihabermişim?

Göğsüm hasrete benzer, sızıya benzer bir şeylerle sıkışıyordu sanki. Ekranı aşağı kaydırıp mesajına cevap yazdım.

NELLA: **Evet, elektrikler hâlâ kesik ama daha hava kararmadı bile. Büyükbabamdayım. İyiyim, merak etme.**

BREE: **Beni arasana. İyi olduğunu bilmem için sesini duymam lazım.**

NELLA: **Olmaz.**

BREE: **Neden?**

NELLA: **Kahrolası kalbimi kırdın da ondan.**

Kapının çekilerek açıldığını işittim ve telefonumu cebime geri soktum.

"İke'dan cüzdanımı aldım. Hadi bir daha deneyelim," dedi Joss.

Koklaması için cüzdanı Ziggy'ye uzattı ve aynı anda ben de burnumu çektim. Lanet olsun.

"Hey," dedi Joss. Elini omzuma koydu ve yüzümü görebilmek için öne doğru eğildi. "Hey, sen ağlıyor musun?"

"Birazcık," dedim.

"Bir dakika, ne? Neden? N'oldu?"

"Aptalca," dedim. Kolumla gözlerimi ovuşturdum.

"Gözyaşları asla aptalca değildir," dedi Joss.

"Mesele aptal eski sevgilim. Ya da her neyse işte. Beraber takılırken benden hoşlandığını sanıyordum. Yani *ciddi ciddi* benden hoşlandığını. Bu çok utanç verici ama *çıktığımızı* sanıyordum. Meğerse bana iyi davranıyormuş yalnızca. Onca zaman sadece arkadaş olmak istemiş, gel gör ki ben aramızda tam tersi bir şeyler var sanıyordum. Artık iyi olup olmadığımı sorduğunda öyle anlamsız geliyor ki. Sanki onun gözünde göz kulak olması gereken, her şeyden bihaber küçük bir çocukmuşum gibi hissediyorum. Uyuz oluyorum ama onu öylesine özledim ki sineye çekiyorum. Bundan nefret ediyorum."

Joss önüme çömeldi ve başparmaklarıyla yanaklarımdan süzülen yaşları sildi. Gerçi az daha gözümü oyuyordu. "Ahh," dedim. Ve ardından kahkahayı bastım.

"Kahretsin, üzgünüm," dedi. "Sana sarılmamı ister misin?" Başımla onayladım ve beraber ayağa kalkabilelim diye ellerini tuttum.

Birbirimize sarıldık. Güzeldi. Teni yumuşacıktı ve sanki fırından yeni çıkmış ekmek veya donut misali tatlı ve taze kokuyordu. Ve aynı boyda olduğumuzdan, kucağına mükemmel şekilde uyuyordum.

"Şimdi gidip şu fotoğrafı bulalım," dedi Joss.

★ ★ ★

Ziggy görev başındaydı. Mutfağa girdi ve burnunu zemine yapıştırdı. Bizi bodrum katının kapısına götürdü ve kapıyı açtığımızda, sanki fotoğraf araştırması ve kurtarıcılığı yapmak için doğmuşçasına merdivenlerden paldır küldür inmeye başladı.

“Çamaşırhane,” dedim. “Neden çamaşırhaneyi kontrol etmek aklımıza gelmedi ki?” Şayet fotoğraf büyükbabamın cüzdanından cebine düşüyse ve çamaşırı hangi personel yıkadıysa, muhtemelen pantolonunu makineye atmadan önce fotoğrafı bulmuştu.

“Ziggy tam bir dâhi,” dedi Joss.

Merdivenlerin bitiminde pille çalışan bir fener lambası vardı, muhtemelen Mimi buradan bir şey almak için aşağı inmesi gerekirse diye bırakmıştı. Lambayı yerden alıp açtım ve üçümüz birden çamaşırhaneye yöneldik, bu gizemi beraberce çözmeye adım adım yaklaştığımıza inanıyorduk.

Lambayı çamaşır makinesinin üzerine koydum; ceptekileri aramak için rafları ve zemini kontrol ederken telefonlarımızın el fenerlerini kullanıyorduk. Çamaşır makinesi ve kurutucunun yanındaki raflar boyunca küçük kavanozlarda misketler, bozuk paralar ve anahtarlar vardı. Ne var ki fişler, kalemler ve düğmelerle dolu rafları teker teker incelesek de görünürde fotoğraftan eser yoktu.

“Öf!” dedim. “İçime fenalık geldi. Başka nerede olabilir ki? Burası o kadar da büyük değil. Büyükbabamın bir yere gittiği de yok. Bu kadar zor olmamalı.”

Joss hâlâ arıyordu. Bilezikleri şingır şingırdı ve Ziggy de peşi sıra odayı bir uçtan bir uca arşınılıyordu. Dudaklarını yaladı, ruju hâlâ duruyordu. Balkonda ona bakmaktan kaçındığımdan, var gücümle gözümü dikmemeye çabaladığımdan unutmuştum.

“Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun,” dedim. Sırf bana acıdığından dolayı yardım ettiği düşüncesine kapılarak telaşlanmaya başlamıştım. Ona anlattığım her şeyi şöyle bir düşününce kendimi tam bir zavallı gibi hissettim. *Büyükannem öldü. En yakın arkadaşım hislerime karşılık vermedi. Resmen çıkıyor bile olmadığım biri tarafından terk edildim. Ve bir de üstüne ağladım. Of.*

“Gerçekten sorun değil, Nella.” İçi temiz kıyafetlerle dolu bir çamaşır sepeti buldu ve katlı gömlek ve pantolonları kaldırmaya, özenle her bir kıyafetin arasına bakmaya başladı.

“Joss, dur.”

Durdu. Başını kaldırıp bana baktı. Ağzı mosmordu.

“Sorun değil,” dedim. “Bana yardım etmek zorunda değilsin.”

“Sana yardım etmek istemeseydim yardım ediyor olmazdım.”

Hafiften yüzümü buruşturdum.

“Doğru. Mesele de bu ya. Sanırım insanlarda yardım etme duygusu uyandıran bir hâlîm var. Acınası bir yanımdır sanki. Yani demek istediğim, iki ay boyunca bir kızla çıktığımı sanıyordum ve hatta aile fertlerim bile aşk hayatım konusunda bana sürekli yardım etmenin peşindeler. O yüzden insanlar yardım etmek istiyorlar, bana göz kulak olmak istiyorlar filan fakat eninde sonunda o muhtaçlık hâlî benden uzaklaşmalarına neden oluyor.”

“Sana göz kulak olunmasına ihtiyacın yok, Nella. Aciz, küçük bir çocuk değilsin ki.”

“Biliyorum,” dedim.

“Öyle mi?” diye sordu Joss ve sesi kulağa kızgınmış gibi geliyordu. “Acınası olduğun için yardım etmiyorum sana. Ve bil diye söylüyorum, acınası değilsin. Hassassın. Yumuşak başlısın. Kolay incinir ve sevecensin.”

Hızla gözlerimi kırptırdım, gözlerim yanıyordu ve nemliydi.

“Sana yardım ediyorum çünkü seninle konuşmak, seni tanımak ve karanlıkta bu evde peşinden gelmek için bahane arıyordum. Sen... harikasın. Tıpkı Ike’ın dediği gibi. Fakat kendin bunun farkına varana dek, benim ya da bir başkasının ne düşündüğünün bir önemi yok.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum, o yüzden uzun süre boyunca tek kelime etmedim.

“O kız, bilerek veya istemeden, seni peşinde koşturmuş çünkü cana yakın, anlayışlı ve cicisin. Muhtemelen yeni yeni hata-

sını anlıyordur. Tıpkı Queenie'nin odasındaki pembe kuvarsa benziyorsun: Enerjin saf sevgiden oluşuyor."

Sertçe yutkundum.

"Bundan pek emin değilim," dedim ve ardından, niyetlendiğimden daha hızlı konuşmaya başladım istemsizce. "Harika olan sensin. Başkalarına yardım etmek için köpeğini eğitmişsin. Çocuk hastanelerinde, hayvan barınaklarında, huzurevlerinde ve düşkünlerevlerinde gönüllülük yapıyorsun. Âdeta bir klasik müzik sanatçısı gibi piyano çalıyorsun ve büyükbabam şarkı da söylediğinden bahsetti! Ve demek istediğim, kendine *bir baksana*. Ayaklı bir... şahesersin âdeta."

O son kısmı sesli dile getirmek niyetinde değildim aslında. Ne var ki doğruydı. Bunu anlayacak denli fazla incelemiştim onu. Eteğimi çekiştirdim.

Joss birkaç adım atıp bana doğru yaklaştı ve kurutucu resmen belime dayanana dek geriye doğru çekildim. "Pekâlâ," dedi yüzümü kızartan bir tonda, pes perdeden. "Ve *sen de* ölüm döşegindeki büyükannenini mutlu etmenin bir yolunu bulmuşsun. Arkadaşına ona âşık olduğunu söyleme *cesaretini göstermişsin* ve duygularına karşılık vermemiş olsa bile arkadaşlığınız için mücadele etmişsin. Kalbini kıran kıza hâlâ iyi davranıyorsun. Ona mesaj attığını gördüm. Çizmelerle kahrolası bir yangını söndürdün yahu! Ve şaheser olma kısmına hiç girmeyelim bile çünkü..." Joss birkaç adım geriye doğru gidip beni tepeden tırnağa süzdü ve "*Vay canına*, kızım," dedi.

"Aa," dedim. "İyi ama..."

"Aması maması yok, Nella Rose Jackson."

Bu kadar yakından birebir aynı boyda olduğumuzu fark ettim gene. Ve gözlüğünün çerçevesinin pembe altın olduğunu, tıpkı kolyem gibi.

Birbirimize uyuyorduk.

Öte yandan, gözleri bulunduğumuz odanın rengindeydi –zifiri karanlık bir odanın renginde– fakat yanı başımızda duran fener gibi hafif parıldıyordu ve ortasında bir parça altın rengi

vardı. Ve burada teninin benimkinden birazcık daha açık kahve-rengi olduğunu görebiliyordum, fındık kabuğu ya da şehir merkezindeki eski sinemanın tuvaletlerinde bulunan kâğıt havlular misali. Uzanıp uzun örgülerinden birine dokundum ve ona dair diğer her şey gibi örgüsü de yumuşak ve muhteşemdi.

“Pekâlâ. Jocelyn Mae Williams,” dedim. Hafifçe gülümsedi. “Pekâlâ. Anlıyorum. Fakat mesele şu ki...”

“Korkuyorsun,” dedi. Ve Bree’yi düşünerek başımla onayladım. Aşkı ve onu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu düşünerek. İnsanın canını ne denli yakabildiğini düşünerek.

“İkimiz için birden cesur olabilirim, eğer olmamı istersen,” dedi. “Çünkü bu şeye, bize dair bir şey çok özelmış gibi geliyor bana.”

Bree’yi hiç öpmemiştim çünkü çok korkuyordum. Paramparça olan kalbimi yeni birine açmak tekinsizdi ve bunu yapmak için bir o kadar erkenmiş gibi hissediyordum. Ancak cesur olmak için bir parça korkmanın kaçınılmaz olduğuna karar verdim birdenbire.

Joss’un koyu rujuna, koyu saçlarına, koyu gözlerine baktım. Ve tek bir kelime daha etmesine izin vermeden korkumu bastırıp aramızdaki mesafeyi kapattım.

Öpüşmemiz usulca ve ılıktı. Queenie’nin komodininden aldığı karamela şekerlemeleri misali yoğun bir şekilde tatlıydı ancak o şurubumsu aromanın altında Joss’a ait olduğundan emin olduğum başka bir şey daha vardı. Bunun tadına biraz daha bakmak istiyordum. Onu daha hararetli bir şekilde öpmeye başladım ve neden odaların diğer uçlarında bunca vakit kaybettığımızı; çene çalarak, bunun haricinde herhangi bir şey yaparak bunca vakit kaybettığımızı merak ettim.

Öpüşmeyi bıraktığımız ilk sefer, “Kötümserliğin üzerinde çalışmamız gerekecek. Bunun iyi olabilme ihtimalini düşünmüyor musun hiç? Belki de asla felaketle sonuçlanmayacağını? Ya birbirimize uyduğumuzu öğrenecek olursak, büyükbabanlar ve elleri

gibi? Ya bütün şekerliğin ve fazla-yumuşak kalbin, o güzel gözlerin ve *fazla* kısa eteklerinle tam da aradığım kişiysen?" dedi Joss.

Yüzüm kızardı.

Bilmiyordum. Bilemiyordum. Fakat yaşayıp görmek istiyordum.

Öne doğru eğilerek onu biraz daha öptüm.

Öpüşmeyi bıraktığımız ikinci sefer konuşan ben oldum.

"Çok fazla ağlarım," diye uyardım onu. Ve o da kahkahayı bastı.

"Sanırım bununla başa çıkabilirim."

"Sürekli Bree'ye mesaj atarım," dedim.

"Belki ona mesaj atmayı bırakıp bana mesaj atmaya başlarsın."

"Seninle tanışmak istemiyordum. Tanışırsam bunların olacağını biliyordum."

"İke senden ilk bahsettiği andan bu yana seninle tanışmak istiyordum," dedi Joss ve derken yine öpüşmeye başladık.

Uzandım ve Althea Evi'ne ilk adım attığı andan itibaren gözlerimi alamadığım göbeğinin o kısmına koydum elimi. Bu bel açık bluz ve bana sağladığı erişimden dolayı evrene, günümüz moda trendlerine ve Tanrı'ya şükrediyordum. Teni pürüzsüz ve kadife gibi olduğu için hangi losyonu kullanıyorduyorsa ona sonsuz minnettardım. Ve derken, uyluklarıma dokundu ve belimdeki kot kemeri bilmem kaç kez çekiştirmek zorunda kaldığım umurumda bile değildi, daha uzun bir etek giymiyor olduğuma öylesine seviniyordum ki.

Sabaha dek onu öpmek ve ona dokunmak istiyordum, gel gelelim Ziggy gelip de aramıza girene dek sürdü yalnızca.

"Şimdi olmaz, Zigs," dedi Joss dudaklarını dudaklarımdan çekmeden öpüşmemizi üçüncü kez bölmek için elinden geleni yaparken fakat gözlerimi açtığımda büyükbabamın çamaşırvanenin kapı aralığında dikildiğini gördüm.

"Büyükbaba!" dedim. Joss'un elini kaptığım gibi önümde değil de yanımda dikiliyormuş gibi görünsün diye onu çekiştirerek.

“Biz de tam pizza söyleyecektik,” dedi büyükbabam sırtıtarak. “Siz kızlar da ister misiniz diye sormaya gelmiştim.”

“Aa, evet, tabii,” dedik ikimiz birden Joss’la.

“Bir şey bulaşmış,” dedi büyükbabam ve başparmağını kendi dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Ruj. Muhtemelen her yere bulaşmıştı.

Yüzümü ellerimle kapattım ve büyükbabamla Joss gülmekten yıkıldılar. Ardından Joss yüzüme bulaşan rujun birazını başparmağıyla sildi.

“Cüzdanım hâlâ sizde mi, küçükhanım?” diye sordu Büyükbaba Ike, Joss’a. O da cebinden çıkarıp cüzdanı ona uzattı. Büyükbabam cüzdanını çevirip açtı ve içinden pizza için kredi kartını ya da birkaç banknot çıkarmasını beklerken küçük, kare şeklinde bir şey çıkardı... ki bu da ancak...

“Fotoğraf mı o?” dedi Joss.

“Neredeymiş?” diye sordum, büyükbabam bana bir bakış fırlatana dek hâlâ jetonum düşmemişti.

“Kaybolduğu... filan yoktu, öyle değil mi?” diye sordu Joss.

Büyükbabam omuz silkti. “Moralin çok bozuktur, Nellacığım. Ve Bree gitti gideli buradan çıkmaz olmuştun. Yaşının tatlı bir kızla tanışmanı istedim yalnızca. Arkadaş edinmeni istedim. Olayların bu denli hızla gelişeceğini düşünmemiştim. Ancak şikâyetçi olduğum söylenemez.” İyiden iyiye gülümsüyordu artık.

Ona doğru yürüyüp koluna vurdum. “Sana inanamıyorum,” dedim. Ama inanıyordum.

Ziggy kuyruğu twerk yapar vaziyette, bir büyükbabama bir bana bir Joss’a bakıyordu. “Teşekkür ederim,” dedim büyükbabama, ardından kolunun yumrukladığım yerini ovuşturup ona sarıldım.

“Peki pizzanız nasıl olsun?” diye sordu merdivenlerden çıkmak üzere arkasını dönerken. Kurutucuya doğru yürüdüm ve fener lambasını aldım. Joss’un elini tuttum. Öpüşmekten ve karanlıktan kafam güzel olabilirdi fakat bence bize dair bir şeyler sanki... cık oturuyordu.

"Ben Hawaii pizzası severim ve Ziggy ise her şeyi yer," dedi Joss.

"Pepperoni iyidir," dedim. "Ama sen daha lezzetlisin," diye fısıldadım Joss'un kulağına.

Telefonum titreşti ve cebimden çıkardığımda gene Twig'den mesaj geldiğini gördüm.

TWIG: Plastik bardakları alacak mısın almayacak mısın????

NELLA: Evet. Off. Sakin, Twig'cik.

TWIG: Bak, hani öyle demeyecektin?!!

Gülümseyip telefonumu geri cebime soktum. "Oraya nasıl gideriz hiçbir fikrim yok fakat sonra benimle kuzenimin Brooklyn'deki sokak partisine gelir misin?"

Joss sırttı. "E, herhalde. Belki büyükannen ve büyükbabanın yaptığı gibi yürürüz. Yolda da çilekli dondurma alırsız?"

Gitgide büyüyen bir gülümseme yerleşti yüzüme, eğildim ve Joss'un yanağına bir öpücük kondurdum.

★ ★ ★

Üst kata geri çıktığımızda ev sakinleri fısıldaşıyordu.

Montgomery-Allenlar bize bakıp sırtıyordu.

Birdie ve Pearl kaşlarını kaldırıp bakıştı.

Bayan Sadie, "Ah gençlik," gibisinden bir şeyler mırıldandı Mimi'ye.

Queenie utançtan kızaran yüzlerimize göz ucuyla bakıp, "Hımm." dedi.

Aida ve Mordechai ise didişiyordu, varlığımızdan bihaber-diler.

Kanepenin ortasında daha önce hiç görmediğim, kenarları kürklü bir sabahlık giymiş muhteşem bir ihtiyar kadın oturmuş, elinde bir kadeh şarap tutuyordu.

"İkiniz ne kadar da tatlı görünüyorsunuz," dedi.

"Madam Marie!" diye haykırdı Joss ve ben de, "Marie mi? Bildiğimiz Marie-Jeanne Beauvais mi?" dedim.

“Ta kendisi, tatlım.” Gözlerini kısıp bize bakıyor ve şarabını yudumluyordu. Ziggy’yi sanki bir kediymiş gibi seviyordu. “Aynen oğlumu ilk kez bir çocukla öpüşürken yakaladığım zamanki gibi görünüyorsunuz.”

Sertçe yutkundum, yere bakıp bakışlarımı ondan kaçırdım. Joss’un benimkilere dolamış olduğu parmakları birdenbire donakaldı.

“Ah, benim için mahsuru yok, küçük şekerler. Hem de hiç. Aşk aşktır, kızlar. Şimdiden öğrenmenizde fayda var.”

Suratım kıpkırmızı kesildi. Joss ise kahkahayı bastı.

Soluğumu verip göz ucuyla Joss’a baktım ve “Brooklyn’e yürümeye başlasak mı?” dedim.

Marie-Jeanne dediğimi işitti. “Yürümek mi? Ta Brooklyn’e? Ah, olur mu öyle şey, şekerler. Ben görev başındayken olmaz. Yarın sabah torunumla birlikte JFK’den uçacağımız için bu gece oğlum ve damadımın Bed-Stuy’daki evlerinde kalacağım. Geçerken sizi bırakayım mı?”

Joss, Ziggy’ye baktı. “Zigs’in de bizimle gelmesinde bir sakınca yoksa?”

“Arkadaşının başımın üstünde yeri var, tatlım,” diye temin etti onu Marie-Jeanne.

Joss başıyla onayladı, teşekkür etti ve kocaman sırttı.

“Pizza söylüyor muyuz söylemiyor muyuz?” diye bağırdı Mordy.

Ve Joss tuttuğu elimi sıkıldığında ben de onun elini sıktım.

Uzun Yürüyüş

Üçüncü Perde

Tiffany D. Jackson

Columbus Kavşağı, 19:02

YÜRÜMEYE DEVAM ediyorduk: Broadway'den Lincoln Sahne Sanatları Merkezi'ne, dosdoğru Elli Dokuzuncu Cadde'ye, Columbus Kavşağı'na doğru. Yetmiş İkinci Cadde'den başlayarak, arabalar ve taksiler burun buruna ilerliyordu ve kavşak âdeta bir otoparkı andırıyordu. Elektrikler olmadan bu şehir çorba gibiydi. Polis şeridi, Elli Dokuzuncu Cadde istasyonuna girişi engelliyordu. Trenler hâlâ çalışmıyor muydu?

"Biz şehir merkezine varana dek trenler çalışmaya başlamış olur," dedim pat diye. "Değil mi?"

Kareem bana dönüp bakmadan omuz silkti. "Olabilir."

"Ama... muhtemelen yakında hallederler." Biz şehir merkezine varmadan önce birkaç tren çalışmak zorundaydı. Zorundalardı.

"Ya, tabii." Köşedeki hıncanın kalabalığı yarararak ilerlerken kıkırdadı. "Bu şehirde hiçbir şey hemen hallolmaz."

"Öf! Buradan bıktım! Havalara biraz ısınmaya görsün bütün şehir hemen felç oluyor."

"Kahretsin, New York'u hiç mi özlemeyeceksin?"

"Ay! Nesini özleyeyim?" Atlanta ve Hollywood kollarını açmış beni beklerken.

Kareem bir şey diyecek gibi oldu, sonra sustu, ben suratımı

yellerken telefonuna göz attı gene. Sanki saatlerdir yürüyormuşuz gibi geliyordu.

“Hey, mola verebilir miyiz?” diye bağırdım.

“Kızım, daha Midtown’a bile gelmedik! Şimdiden mola mı istiyorsun?”

“Kareem, burası cehennem gibi,” diye çıktım, sırtımdan şıp şıp ter damlıyordu. “Sen yürümeye devam et istiyorsan. Fakat ben yoruldum, susadım ve kahrolası bir molaya ihtiyacım var!”

Kareem soluğunu boşalttı ve ellerini hışımla ceplerine soktu. Artık burama kadar geldiğinde benimle tartışmaması gerektiğini gayet iyi bilirdi. Parkın girişinin yakınlarında daha yeni boşalan bir banka doğru ilerledik. Köşede birkaç sokak satıcısı duruyordu. Birisi sosisli satıyordu, diğeri kavrulmuş fıstık, bir diğeri de telefon aksesuarları.

Yanından geçerken Kareem tezgâhı inceledi. “Belki şarj etmek için şu taşınabilir adaptörlerden alabilirim.”

“Of! Bütün paranı boşa mı harcayacaksın? Beni ve telefonumu sepetlemeyi o kadar çok istiyorsun yani?”

Ellerini havaya kaldırdı. “Hey, Tammi, dünya hep senin etrafında dönmüyor! Bazılarımızın yapacak işleri var!”

“Her neyse! N’aparsan yap, dostum! Senin paran. Ben şurada olacağım!” Hışımla banka doğru giderken yanıtını duymayı beklemedim bile. Elbisem terden öylesine sıırılsıklam olmuştu ki istesem kıvrıp suyunu sıkabilirdim. Örgülerimi tepemde topuz yapıp telefonuma göz attım. Yüzde altmış beş şarjım kalmıştı. Kareem’in son araması şarjı yemiş olmalıydı. Ya şarjım biterse n’olacaktı? O zaman bir işine yaramayacaktım. Hatta çekip gidebilirdi bile, sırf Twig’in partisi için. Imani için. Bir başıma kalacaktım. Eğer trenler bir an önce çalışmaya başlamazsa, telefonsuz ve beş kuruşsuzken eve dönebilmem mümkün değildi.

Başımı öne eğdim, derin soluklar alıp veriyordum.

Geçti. Bir şeyin yok. Geçti!

“Al.” Kareem önümde dikilmiş, buz gibi bir şişe suyu yüzüme yüzüme tutuyordu.

Başımı kaldırıp ters ters baktım ona.

"Susadım dememiş miydin?" dedi. "Öyle lüks saf su değil ama elimden gelen bu ve tüm bu turistlerle birlikte parkta takıldığımızdan dolayı üç dolara mal oldu, o yüzden sevsen iyi edersin."

Su şişesini almak istemiyordum. Herhangi bir şey için... ona muhtaç olduğumu sanmasını istemiyordum. Fakat kalan beş dolarımı Manhattan'ın sonuna varır varmaz eve dönmek için trene harcamayı planlıyordum. Çünkü o zamana dek elektrikler gelmek zorundaydı. Zorundaydı. Ve şayet vücuduma birkaç damla su girmezse, güneş çarpmasından bayılmama ramak kalmıştı.

"Sağ ol," diye mırıldandım.

"Şu, ıı... panik ataklardan geçirmeyeceksin? Değil mi?"

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Suyumu yudumlamak için başımı çevirdim.

"Yok," diye mırıldandım. "Sıcak bastı, hepsi bu."

Halbuki yalan söylüyordum. Elektrikler kesildiğinden bu yana göğsümde bir çarpıntı yükseliyor, her an patlamaya hazırlanıyordu ve bu konuda tek kelime edemeyecek denli tedirgindim. Ona ihtiyacım olduğunu itiraf edemeyeceğim denli çok utanıyordum.

Hayır!

Hayır, Kareem'e ihtiyacım yoktu.

Kendi başıma gayet iyi idare ediyordum, geçtiğimiz dört aydır ondan herhangi bir yardım almamıştım.

Kareem bana inanmış gibi durmuyordu fakat herhangi bir şey de söylemedi. Yanıma oturdu, kendi suyunu yudumluyor, etrafa bakınıyordu ve bense bir düzine meraklı soru sormak için yanıp tutuşuyordum. Hangi okula gidecekti? Sürekli arayıp ulaşmaya çalıştığı kimdi?

Bir dakika!

Çaktırmamaya yeltenerek elimi çantama daldırıp arama geçmişini açtım. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Özeline girmek oluyordu fakat bilmem gerekiyordu. Öğrenir öğrenmez kendimi daha iyi hissedecektim.

718'le başlayan bir numaraydı, muhtemelen sabit hattı. Belki de İmani'nin ev telefonuydu. Başka kim olacaktı ki?

"Herkesi böyle dışarıda görmek çılgınca," dedi Kareem, üzerinde hâlâ Comcast' üniforması olan, elinden geldiğince trafiği yönetmeye çabalayan ihtiyar bir adamı seyrederken. "Tarihi... bir ânın tam ortasında oturduğumuzun farkında mısınız? Bu anlara tanıklık ettiğimizi çocuklarımıza anlatabileceğiz falan!"

"Neden İkinci Dünya Savaşı'ndaymışız kafasına girdin?" diye güldüm. "Alt tarafı elektrik kesintisi."

"Evet ama elektrik kesintilerinde çılgınca şeyler olur," dedi Kareem yeniden telefonuna göz atarken. Şarjının bittiğini söylememiş miydi? "1970'lerin elektrik kesintisi hakkındaki tüm o şeyleri hatırlıyorsun, değil mi?"

1970'lerin elektrik kesintisini New York Tarihi seçmeli dersimizde işlemiştik. Kesinti yalnızca yirmi dört saat kadar sürmüş olsa da şehirde kayda değer tahribata yol açmaya yetmiş, büyük çapta bir seri suç silsilesini tetiklemişti.

Karanlık çökmeden önce eve varmak istemesine şaşmamalıydı.

"Evet. Hatırlıyorum."

"Ya," dedi Kareem hafiften sırtarak, "bu gece de öyle olur sa?"

"Ne? Binaları yakıp kül etmişler! Dükkânları soyup soğana çevirmişler. Bronx alev alev yanmış!"

Kareem güldü. "Ama tüm o yağmalamaların ardından hip-hop doğmuş."

Kaşımı kaldırıp dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Hey, ciddiylim!" Tekrar güldü. "Anlaşılan bize zorla izlettirdiğin şu belgeye bir tek ben kulak vermişim."

"Her neyse! Eğitsel televizyonun beyni üniversiteye hazırlamada en etkili yöntemlerden birisi olduğu söyleniyor. Ayrıca o animelere de bir yere kadar dayanabiliyorum. Ben ciddi filmler

* Amerika'da hizmet veren bir telekomünikasyon şirketi. -çn

çekmeyi planlıyorum. Ödüller kazanan ve herkesin üzerine makaleler yazdığı türden.”

Kareem gözlerini devirdi. “Neyse... Eğer o elektrik kesintisi yaşanmasaydı adamlar da turntable’larını çalmayacaklardı. Ve tüm o partileri veremeyeceklerdi. Ve bugün hip-hop olmayacaktı. O yüzden... o zamanki gibi bugün olup bitenlerden de iyi şeyler doğabilir belki de. O tür sihirli anlar yalnızca karanlıkta gerçekleşir.”

Göz göze geldik; ona sokulmak için yanıp tutuşuyordum. Yalnızca bir an için. Kendimi güvende hissetmek için... ancak kendimi durdurdum, yüzüm alev alev yanıyordu.

“İı. O elektrik kesintisi yirmi dört saatten fazla sürmüş,” dedim saate göz atarak.

“Endişelenme. O zamana dek çoktan eve varmış olacağız,” dedi ayağa kalkarak.

Endişelendiğim şey de tam olarak buydu.

Alnını kırıştırarak resmen milyarınıc kez telefonuna göz attı.

“Hey, neden sürekli gözün telefonunda?” diye sordum. “Şarjının bittiğini sanıyordum. O yüzden benimkine ihtiyacın var ya hani?”

Kareem sızlandı. “Şarjım yüzde iki. Ve neden sürekli tepemdesin?”

“Dürüstlük istiyorum yalnızca, hepsi bu.”

Gözleri birdenbire irileşti. “Dürüstlük derken? Lafı nereye getirmeye çalışıyorsun, sana yalan mı söylüyorum yani?”

Omuz silktim. “Öyle söylemedim, sen söyledin.”

“Hey, sana asla yalan söylemedim. Bir kez bile!”

“Şu parti hakkında söylemiştin.”

“Ciddi misin? Mesele bu mu? Hâlâ?”

“Demek istediğim, eğer onu aramaya çalışıyorsan –bilirsin ya, nasıl olduysa biz ayrıldıktan saniyeler sonra çıkmaya başladığın şu kızı hani– söyle gitsin!”

Kareem ellerini havaya kaldırdı. “Biliyor musun? Başlarım böyle işe. Beni yalan söyleyip seni aldatan bir adam gibi göster-

mene izin vermeyeceğim. Ama madem burnunu sokup duruyorsun, söyleyeyim!" Derin bir soluk aldı. "B-Anne'nin huzurevini arıyorum. Duydun işte, mutlu musun?"

"B-Anne mi?"

"Evet. Karanlıktan korkar. Ta..."

"Elektrik kesintisinden beri," diye tamamladım cümlesini, gözlerimi sımsıkı yumarak. *Kahretsin, doğru ya!*

"Evet! Ve annem ikizlere bakıyor o yüzden de benden başka uğrayıp iyi mi diye bakacak kimse yok. Orada bir başına ve onu unuttuğumuzu sanmasını istemiyorum! Hızlı hızlı yürümemin nedeni bu. Akşamki partiden önce ona uğramam lazım."

Büyükannesi 70'lerin elektrik kesintisini yaşamıştı. Bu konuya bu denli ilgi duyması da bundan kaynaklanıyordu.

Kahretsin, hafızası kötü olan oydu güya, ben değil.

Küçükken okul çıkışında B-Anne bize bakıcılık yapardı. Yalnız kalmamızdan hoşlanmazdı, birkaç saatliğine bile olsa. Televizyona yapışıp kalmayalım diye, ödevlerimiz bittikten sonra oynamamız için bir sürü oyun icat ederdi. Ve annem vardiyasından eve döndüğünde, B-Anne eve tek başıma yürümeme izin vermezdi, dört apartman ötede oturmama rağmen. Daima benimle birlikte yürür, kaybolmayalım diye Kareem'le beni el ele tutuştururdu.

Çok korkuyor olmalıydı...

"Pekâlâ... bir saniye dursana," dedim ve kenara çekilip telefonumu çıkardım. "Selam anne."

"Hey, bebeğim. Nasıl gidiyor?"

"Ben... iyiyim. Dinle, şey, bana bir iyilik yapar mısın? B-Anne'nin huzurevine uğrayabilir misin? Kareem onun için çok endişeleniyor da. B-Anne karanlıktan korkuyor."

"Aa. Iıı, elbette, olur. Uğramaya çalışır, sana haber veririm." Telefonu kapattım ve Kareem'in yanına yürüdüm, parmak boğumlarını avucunun içine bastırıyordu.

"Annem huzurevine uğrayacak."

* *Grandma* (Büyükanne) kelimesinin G-Ma şeklindeki kısaltmasıdır. -çn

Ağzı bir karış açık kaldı. "Ne! Cidden mi? Bunu yapar mı?"

"Evet. Neden yapmasın ki?"

"Çünkü beraber... değiliz."

Omuz silktim. "Beraber değiliz diye B-Anne'nin senin için ne denli değerli olduğunu unutmuş değilim."

Başıyla onayladı, yüz ifadesini anlamlandıramıyordum. "Aa. Şey... Sağ ol?"

"Bir şey değil."

Birkaç saniye boyunca birbirimize baktık ta ki Kareem bakışlarını kaçırıp boğazını temizleyene dek.

"Eee. Şey... Broadway'den gitmeliyiz."

"Times Meydanı'nda onca insanın arasında kalalım diye mi? Yok, On Birinci Cadde'ye yürüyüp oradan dümdüz aşağı ineriz."

"Elektrik kesintisinin ortasında en tehlikeli bölgeden mi geçmek istiyorsun? Hayır, bugün çarpılmaya niyetim yok."

Sabrının tükenmeye başladığını sezinlediğimden dudağımı ısırdım. "Ama..."

"Bak, bana güvenir misin? Bir kez olsun?"

"Nasıl yani? Sana güveniyordum."

Başını iki yana sallayarak usulca yürüyüp gitti.

Ama ben de peşine düştüm.

★ ★ ★

Şehir merkezine yaklaşırken ortalık tıpkı tahmin ettiğim gibi mahşer yeriye - Yılbaşı Gecesi herkesin topun düşmesini* ya da devasa, ışıltı ışıltı reklam panolarını izlemeye geldikleri yerdeydik. Bu kez insanlar telefonlarını göğe doğrultarak dikilmiş, bu ender rastlanan manzaraya tanık oluyorlardı: Karanlığa gömülen Times Meydanı.

"Oha," dedi Kareem gülerek, kalabalığı yarararak ilerlerken. "Hey, daha önce hiç bu hâlini görmemiştım! Baksana, tüm ekranlar kapkara! Bu inanılmaz bir şey!"

* Her yılbaşı gecesi One Times Square binasının tepesinden, led ampullerle süslü, tonlarca ağırlıktaki top, kalabalığın geri sayımı ile binanın tepesindeki direktten saat 11:59'da aşağı bırakılır. -çn

Peşi sıra giderken hızla soluk alıp veriyordum; kalabalığı yara yara, bebek arabalarından kaçınarak ve şehrin turistler için etrafa yığıldığı şu kırmızı, metal açılır-kapanır iskemlelerin etrafından dolanarak ilerliyorduk. Turistlerin çoğu iskemleleri üstüne çıkmak için kullanıyor, hayretle karışık bir hayranlıkla fotoğraf çekiyorlardı.

Kareem, Broadway bilet gişesinin yakınlarındaki küçük bir açıklıkta, çoğu zaman kıpkırmızı parıldayan cam merdivenlerin önünde durdu. Bir defasında Sevgililer Günü'nde beni buraya getirmişti çünkü bir sokak ressamı tarafından portremin çizilmesinden ne kadar hoşlanacağımı biliyordu. Hatta bana gül bile almıştı. Acaba bunu hatırlıyor mu diye merak ettim...

Kes şunu. Asla hiçbir şeyi hatırlamaz o.

"Yola devam etmemiz gerekmiyor mu?" diye sordum, bir an evvel kalabalıktan uzaklaşmaya can atarak. Çok fazla insan vardı, yeterince hava yoktu.

Kareem sırtarak başını kaldırıp bana baktı. "Biliyor musun, kızım, senin sorunun bu işte. Ânu yaşamayı bilmiyorsun."

"Ha? Gayet biliyorum!"

"İlkokul birinci sınıftan beri hep bir sonraki adımın için endişelenirdin," diye devam etti hâlâ yukarıya bakarak. "Daha önündeki kahvaltıyı bitirmeden öğle yemeğinde ne yiyeceğimizi düşünürdün. Ortaokul yıllarının tamamı hangi liseye gideceğimizi düşünmekle geçti ve lise yıllarının tamamıysa üniversiteyi düşünmekle. Asla gözünün önündekinin tadını çıkarmayı bilmezsin."

Başını eğip bana baktı ve gülümsedi. Eskiden beni eriten gülüşüyle. Şimdiyse, bana hissettirdiği duygu huzursuz ediciydi. Çünkü o gülüş artık bana ait değildi.

"Şu partiye yetişmek için başımın etini yiyen sensin," diye çıkıştım.

"Evet ama tarihi bir ânın tam ortasındayız. Bu tip şeyler hayatta bir kez olur ve bir saniyeliğine başını kaldırıp bakmıyorsun bile."

İşaretparmağını çenemin altına koyup başımı geriye doğru yatırdı. Gökyüzü masmaviydi ve âdeta gökdelenlerin gölgeleri tarafından yutuluyor gibiydik. Başka bir gün olsa, burada dikilmek bir ampulün içinde oturmaya benzerdi. Oysaki bu gece tüm reklam panoları, tüm ışık ve markizler sönmüştü ve neredeyse bütün dünyanın usulca döndüğünü hissedebiliyordunuz. Sanki evrenin ortasında dikilmiş, büyük patlamayı bekliyorduk.

“Oha,” diye mırıldandım.

“Sana demedim mi! Çılgınca, değil mi?”

Beraber gülüşürken yüzüme bir gülümsemenin yerleştiğini hissedebiliyordum.

“Dostum, neden erken gitmeye çalışıp da ta oralarda üniversite okumak istediğini anlamıyorum. Dünyada bizim şehrimiz gibisi yok. Özleyeceğini bal gibi biliyorsun.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gülümsemem solup gitti. “Kimsenin beni özleyeceği falan yok.”

“Bu yalanı sana kim söyledi?”

Gözlerimi kırıştırdım, boynumu pat diye ona doğru çevirdim. “Ne?”

Sessizliğini korurken otomobillerin farları yüzüne vurup geçiyordu, yüzündeki ifadeyi seçemiyordum. Ancak dudakları... dudakları beni çağırıyordu ve kendime hâkim olmaya çabalıyordum. Zihnim ve yüreğim çekişme hâlindeydi. Çünkü onu öpmek istesem de, bu artık benim olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu.

“Benim... benim tuvalete gitmem gerekiyor,” dedim pat diye.

“Offfff! Tutamaz mısın?”

“Hey, Midtown’a bile ancak vardık ve daha kilometrelerce yolumuz var! Çişimi *o kadar* uzun süre tutmamı mı bekliyorsun?”

“Öf,” diye homurdandı. “Ara sokakta falan çömelip yapsan?”

İşte yine hıyarlık yapmaya başlamıştı.

“Kırk İkinci Cadde’de bir McDonalds var,” diye yanıt verdim.

“Hadi oraya gidelim.”

“İyi ama acele edebilir miyiz? Saat yedi buçuğu geçti bile.

Twig'e saat dokuz gibi orada olacağımı söyledim ve daha köprüye bile gelmedik."

Soluğum kesilir gibi oldu, sanki rüzgâr beni vurup geçmişti.

Sorun yok. Köprüye vardığımızda tüm trenler çalışıyor olacak. Sakin ol.

"Şey, burada dikilip de çalışmayan ekranlara bakan sensin," diye çıktım, huşumla arkamı döndüğüm gibi kırmızı iskemlelerden birinin üzerinde dikilen bir adama tosladım.

"Ahhh!" diye haykırdı adam düşerken ve ben de onunla beraber takılıp az daha betonun üstüne kafa üstü düşüyordum... eğer Kareem beni belimden yakaladığı gibi tutup kaldırmasaydı.

"Dur! Hey, iyi misin?"

Ayaklarım havada sallanırken ona, ardından kollarına baktım göz ucuyla, başım dönüyordu sanki.

"İl, evet, evet, yok bir şeyim," diye geveledim, kendimi onun tutuşundan kurtarmak için debelenirken. *O benim değil*, diye yineleyip duruyordum, yeniden kollarında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini kendime unutturmaya çabalayarak.

"Hey!" dedi adam yerden. "Telefonumu kırdın!"

Telefonunu avuçlarının içinde tutmuş, yerde oturuyordu, ekranı tuzla buz olmuştu. *Off!*

"Üzgünüm, görmedim..."

"Kör müsün? Burnunun dibindeki birini göremiyor musun?"

"Hey, ağzını topla," diye hırladı Kareem. "Kazara oldu, sakinleş!"

Adam ayağa kalkıp bacaklarını silkeledi. "Ee, telefon ekranının parasını sen mi ödeyeceksin yoksa küçük kız arkadaşın mı?"

Kareem önüme geçtiği gibi adamı şöyle bir süzdü. "Dostum, tek kuruş bile vermeyeceğim. O da vermeyecek."

"Eh, birinizin vermesi gerekiyor. İnsanların eşyalarını kırıp döküp öylece çekip gidemezsiniz."

Kareem alaycı alaycı güldü. "Böyle konuştuğuna göre kesin turistsin."

“Olur,” diye katıldı Kareem.

Kütüphanenin ön tarafındaki beton merdivenlere, devasa aslan heykellerinin arasına oturup Beşinci Cadde’den akıp giden trafiği izlemeye başladık. Görünüşe göre şehirdeki tek ışık arabalar, kamyonlar ve taksilerin farlarından yayılan ışıktı.

“İlk önce bir şeyler yememiz gerekmez mi? Doğru düzgün bir öğle veya akşam yemeği?” Dondurma kabımın plastik kapğını açarken güldüm. “B-Anne burada oturmuş sebzelerden önce tatlı yediğimizi bilse bizi öldürürdü.”

“Ne diyorum sana? Tarihi anlar yaşıyoruz, ilk önce tatlımızı yesek de olur,” dedi kaşığını daldırarak. “Mmm! Yarı erimiş hâlde bile muhteşem!”

Kaşığı ağızımdan usulca çıkarıp buz gibi serinliği ve bir yaz beraberce bulduğumuz dondurma malzemelerinin enfes uyumunun tadını çıkardım. İmani’yle de yiyip yemediklerini merak ettim. Aslında, eskiden bizim yaptığımız neleri yapıp yapmadıklarını merak ediyordum.

“Babam evleniyor.”

Şaşkınlıktan az daha kaşığımyı yere düşürüyordum.

“Ne? Sahiden mi?”

“Evet,” diye göğüs geçirdi Kareem, başını iki yana salladı ama gülümsüyordu. “Ocakta şu ülke dışında yapılan düğünlerden biriyle evlenecek. Sağdııcı olmamı istedi. Annenin sana bahsetmemiş olmasına şaşırdım. Annemle ikisinin bu konuda konuştuklarını biliyorum.”

Annem evdeki “Kareem’in Adı Geçmeyecek” kuralına uymakta çok iyi iş çıkarıyordu fakat bu kesinlikle bana çıtlatması gereken bir dedikoduymuş!

“Annen bu durumu nasıl karşıladı?” diye sordum.

“O... öfkeden kudurdu. Ya da, *kudurmuştu*. Sonra da üzüldü. Mezuniyet töreninde babamla konuşmadı. Anlıyorum gerçi.”

“Peki... sen nasıl hissediyorsun?”

Burnunu çekip ensesini ovuşturdu. “Yani, ilk başta, sanırım düşündüm de... Evden taşınırsın, enerjini toplarsın ve bütün

o yeni enerjini yanlış insana harcarsın. Çaba sarf etmesini dilerdim, yani ciddi ciddi çaba sarf etmiş olmasını, annemle. Sırf onun için değil, ben ve ikizler için de. Ona bunu söyledim de... çünkü ne kaybedecektim, öyle değil mi? Kendisinin yaşamadığı evden beni atacak hâli yoktu ya."

"Hadi canım," diye yanıt verdim. Kareem aklındaki birebir dile getirecek son kişiydi. "O ne dedi peki?"

Derin bir soluk aldı. "Şöyle bir şeyler söyledi, 'İnsanlar birbirlerinden kopabilir, insanlar değişebilir. Ve değişime karşı koyamazsın. Değişen birine karşı koymak, kendine karşı koymaktır. Yapabileceğin tek şey, onları oldukları gibi kabul etmek ve onları sevmeyi seçmektir. Ve şayet bunu yapamıyorsan, o hâlde onları özgür bırakman gerekir, kendi iyiliğin için.' Sanırım bunu anlıyorum. Her neyse, artık konuşuyoruz. Yani, kanka gibiyiz. Bana... her konuda nasihatte bulunuyor. Sevgilisi de bayağı iyi. Seyahat ediyorlar, klişe fotoğraflar çekiyorlar, beraber spor yapıyorlar... en iyi arkadaşlar gibiler. Onun adına seviniyorum. Keşke daha önce böyle olsaydık. Yani, dört sene önce evi terk ettiğinde."

Kareem güldü. Ve onu böylesine... mutlu görmek güzeldi. Ortaokulda münakaşaları başladığından bu yana babasıyla araları açıldı. Midemdeki kasılmayı, kırgınlığımı bastırmaya çabalıyordum. Tüm bunlar olup biterken yanında olan kişi ben olmalıydım. İmani değil. Ki bu da merak etmeme sebep oldu... Neden yanında değildim?

"Önceden dediğin şeyde ciddi miydin?" diye sordum. "Yani senden... ayrıldığımı düşündüğün konusunda?"

Kareem kaşığı usulca ağzından çıkardı.

"Yaptığın bu değil miydi?" diye mırıldandı. "Bana bildiğin bir Ayrılık Mektubu mesajı attın."

"Sanırım... Neyse, unut gitsin."

Tek kaşını kaldırdı. "Hayır, söyle."

"Ben sanmıştım ki sen... benden ayrıldın."

"Ne?" diye tükürdü birdenbire. "Nasıl yani? Tek kelime bile etmedim ki."

“Mesele de o ya zaten, tek kelime bile etmedin. Mesajımı okuyup cevap yazmadın.”

“Ee, *sen* neden bir şey söylemedin peki?”

“Çünkü!” kaşığı dondurmama sapladım. “Şu partiye gittin de ondan. Bana haber vermedin.”

“Hey, birinin bana iş bağlaması için can atıyordum. Anlayacağımı düşünmüştüm.”

Başımı iki yana salladım. “Bahane arıyordun yalnızca. Aklın fikrin hep o partilere gitmekteydi zaten.”

“Evet! Çünkü müziği seviyorum! Kalabalık ortamları sevmemen benim suçum değil ya.”

“Ve sana o kız hakkında ne düşündüğümü söylemiştim.”

“Ve ben de sana endişelenecek hiçbir şey olmadığını söylemiştim. Seninle *birlikteyim*! Yani... birlikteydim.”

Derin bir iç çektim. O “birlikteydim” kelimesinin acısını resmen boğazımda hissediyordum.

Ayağa kalkıp bir alt basamağa indi.

“Attiğin o abuk sabuk mesajı hiç okudun mu?” diye devam etti. “Benim o partiye gitmem öfke kusmana değdi mi? Para kazandığım ilk DJ performansıydı! Benim adıma mutlu olursun sanmıştım. Bilhassa hep sen ne istersen onu yaptığımızdan dolayı. Peki sen n’aptın? Seni *kesinlikle* aldatmadığım ya da sana yalan söylemediğim hâlde bana kahrolası bir yalancı olduğumu ve seni aldattığımı söyledin. Onunla sen beni terk ettikten sonra çıkmaya başladım!”

“Son kez söylüyorum, seni terk etmedim!”

“Benimle konuşmayı kestin! N’apmamı bekliyordun?”

“Kıçını kaldırıp çocukluğumuzdan bu yana milyonlarca kez yapmış olduğun gibi kapımı çalıp benimle konuşabilirdin. Erkek arkadaşım olarak görevin buydu!”

Önümde durdu ve öne doğru eğilip gözlerimin içine baktı.

“Tammi, tek görevim seni sevmekti. Bana bunu yapmadığımı mı söylüyorsun? Görevler hakkında konuşup duruyorsun, senin görevin neydi peki?”

Yüreğim ağzıma geldi. Bunu duymak istemiyordum. Bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Aşk veya herhangi başka bir şey hakkında konuşmak istemiyordum. Olan olmuştu! O ve ben diye bir şey yoktu artık, biz yoktuk, yalnızca o... ve o kız vardı.

"Biz... gitsek iyi olacak," dedim. "Akşam şu parti var, öyle değil mi?"

Kareem tam bir şey söyleyecekken evsiz bir adam koşturarak merdivenlerden çıkıp yanımızdan geçip gitti. Kütüphane kapısından birine doğru koşup kapıya asılarak çekiştirmesini izledik. Kilitliydi.

"Siktir," dedik aynı anda.

"Şimdi n'apacağız?" diye inledim. "Kahrolası bir ara sokakta işlemeyeceğim!"

Kareem dudaklarını birbirine bastırdı ve ardından gözleri ayaklarıma kaydı. "Offfff! Sen ve şu kahrolası bağcıkların!"

Öfkeli bakışlarını takip ettim. Bir şekilde çözülmelerine öylesine alışmıştım ki fark etmemiştim bile.

Kareem çömeldi, bağcıklarımı hızla bağladı.

"Madem doğru düzgün bağlayamıyorsun, ne diye spor ayakkabı alıyorsun?" Oflayıp puflayıp dişlerini gıcırdattı. "Bunca aydır bensiz n'aptın kim bilir? Muhtemelen düşüp durmuşsundur – henüz kahrolası kolunu kırmamış olmana şaşırdım doğrusu."

Sol ayakkabımın bağcıklarını bağlayıp sağ ayakkabıma geçti. Ayağımı şöyle bir esnettim ve ânında ayak bileğimin rahat, sağlam ve güvende olduğunu hissettim. Belki de aylardır ilk kez.

"Teşekkürler," dedim yumuşak bir sesle.

Sanki dudaklarımdan dökülen kelimeler içinde bir şeyleri tetiklemiş gibi Kareem donakaldı. Yavaş yavaş buzları çözüldü âdeta; omuzları gevşedi, elleriyse bağcıklarımıdan usulca sağ bacağımın arkasına doğru kayıyordu, gözlerini ayakkabıma mıhlamıştı. Ardından, alnını çıplak bacağıma dayadı ve iç geçirdi.

Başının tepesine bakakaldım, kalbim küt küt atıyordu. Kırmılamaya, dokunuşundan kaçmaya can atıyordum, oysaki ka-

ranlıkta onunla birlikte bu vaziyette... sonsuza dek kalmak için yanıp tutuşuyordum.

Başını çevirip yanağını bacağıma yasladı.

"Bize ne oldu?" diye fısıldadı.

Ve hayatımda ilk kez, tam olarak emin değildim.

Tüm Büyük Aşk Hikâyeleri... Ve Toz

Dhonielle Clayton

New York Halk Kütüphanesi, 20:03

KİMİ HİKÂYELELER karanlıkta daha iyi anlatılırdı. Üstelik yalnızca birilerinin ormanda kovalandığı türden korkunç hikâyeler değil. Ya da bir grup şüphelinin bir evde kapana kısıldığı polisiye romanlar. Elektrikler kesildiğinde aşk hikâyeleri bile karanlıkta parıldayabilirdi.*

Kütüphanenin Astor Salonu'na açılan kapılardan gizlice içeriye sıvıştım. İnsanlar akın akın sokaklara dökülmüştü, yüzlerinde muhtemelen günbatımı yaklaştığı ve çok geçmeden şehir karanlığa gömüleceği için beliren bir endişe okunuyordu. Oysa ben bunu görmeyi iple çekiyordum. İki kişi binanın taş heykellerinden birinin yanı başında oturmuştu ve onları izlemekten kendimi alamıyordum. Küçük bir kızken büyükannem beni buraya getirirdi ve her bir aslanı selamlardık ve bu aslanların –Sabır ve Metanet– kütüphanedeki tüm kitapları her türlü kötülükten

* Gerçek: Benim hiç aşk hikâyem olmadı. Yalnızca 562 kişiden 1'i aşkı buluyormuş. Öyle diyorlar. Bunu dün okudum ve ilişkiler üzerine tuttuğum kupürler albümüne ekledim. Gazetelerde yayımlanan beklenmedik tanışma ve evlilik hikâyelerini keserim. Ancak gerçek aşkı bulmanın, bire bir aynı iki kar tanesi bulmak kadar ender rastlanan bir şey olduğunu düşünüyorum.

koruduklarını fısıldardı bana. Kendini beğenmiş büyükanne bakar, ona neden herhangi birinin kitaplara zarar vermek isteyeceğini sorardım hep ve o da bana göz kırpar, ardından da anlattığımız hikâyelerin tehlikeli olabileceklerini anımsatırdı.

Çocuk, benim yaşlarımda görünen bir kızın önüne doğru eğildi, kızın örgüleri geçen hafta kendiminkileri açtığım zamanki kadar kalındı ve ten rengi benimkinin kahverengi tonuna yakındı. O da benim gibi çilli miydi acaba? Sanki ona bir soru soracaktı gibi tuhaf bir ifadeyle bakıyordu çocuğa, benim içimde taşıdığımı benzer bir soru gibiydi.

Aralarında halihazırda bir aşk hikâyesi yaşanmış mıydı diye merak ettim. Ya da bir aşk hikâyesine yer olup olmadığını. Ve günün birinde, benim de bunu tadıp tatmayacağımı.

“Yakalanmadan acele etsek iyi olur.” En yakın arkadaşım Tristán ileriye işaret ederek beni Çocuk Merkezi’ne yönlendirdi.

Elektrik kesintisinden dolayı dış kapıları elle kilitlemeye başlayıp kütüphaneyi erken kapatırlarken onun peşi sıra koşuyordum. Metalin metale sürtünme sesi tiz bir şekilde yankılanıyordu.

Kararmakta olan odaya parmak uçlarımızda yürüyerek girdik.

“Lana, kaybettiğini söyle gitsin – iddiamız yüzünden burada uyumaya hiç niyetim yok, hele Twig’in partisini kaçırmaya hiç.” Tristán koluma vurdu. “Ona sunuculuk yapacağımı söyledim,” dedi imzası hâline gelen podcast radyo sesiyle. “Çocuğu yüzüstü bırakamam.”

“*From the Mixed-Up Files of Mrs. Basil E. Frankweiler*” gibi olabilir fakat kütüphane versiyonu,” diye takıldım. “Bir pijama partisi.”

“Ne?”

Eskiden ne çok pijama partisi yaptığımızı hatırlamıyordu. Anaokulundan bu yana uykusunda horlayıp sayıkladığını. “İlkokul dördüncü sınıfta okumuştuk. Bay Ahmed ödev vermişti.”

* Türkçeye *Tatlı Bir İhtiyarın Karmakarışık Dosyaları* adıyla çevrilen, E. L. Konigsburg’ün 1967 yılında yayımlanan, evden kaçıp New York’taki Metropolitan Müzesi’nde saklanmaya başlayan Claudia ve Jamie Kincaid adındaki iki kardeşin hikâyesini konu alan çocuk kitabı. –çn

“Seninki gibi hafızam yok benim.”

En yeni kupürler günlüğümü sallayıp ona gösterdim. “Eğer daha fazla öz yansıtma yapıp olayları belgeleseydin olurdu belki.”

“Ya da senin gibi dâhiyane bir hafızayla doğmuş olsaydım, *elefantita**.” Tel tokalarla tutturduğum buklelerime sardığım retro fil desenli eşarbıma dokunmaya çalışıyordu. Eşarbımın kenarları terden sıırılsıklamdı ve onu tutan tel tokalarla oynuyordum. Kâküllerimin kabarmaya başladığını hissedebiliyordum; mükemmel *victory roll*’um” mahvolmak üzereydi. Bu retro tarz, partiye dek dayanmayacaktı. Kötü bir fikirdi. Temmuza uygun kılık kıyafetlerin içine ederdi zaten. Şort tulumumun önünü düzelttim. Fakat bu akşam her şeyin mükemmel gitmesine ihtiyacım vardı. Öyle olması gerekiyordu.

Dişlerimi gıcırdatıp kendimizi bildik bileli bana “minik fil” şeklinde hitap etmesinden nefret ediyormuşum ayağına yattım – öğretmenler ve kütüphanecilerin bir türlü susmak bilmedikleri dillere destan hafızam yüzündendi hep. Her doğum günümde veya Noel’de bana filli yeni bir şey alırdı. Odam onlarla doluydu. Nereye baksam ona dair ufak anımsatıcılar vardı, asla unutmamam garantiye alınmıştı sanki. “Sahiden hafızaları iyi midir?”

“Ne?”

“Fillerin.”

“Herkes öyle söylüyor.”

“Herkes kim?”

“Bir garip davranıyorsun.”

Onu tekmeledim. “Senin yüzün bi’ garip.”

“Hanımların şikâyet ettiği yok.” Bacağımı yoldan çekti. “Püf desen uçacaksın zaten! Sakın denemeye bile kalkma.”

Odayı incelerken yanından sürterek geçtim. El feneri uygulamasını açtı. Fenerin parıltısı koyu tenini mükemmel gösteriyor-

* (İsp.) Minik fil –çn

** 1940’lı yıllardan ilham alan, saçın tel tokalarla kıvrılıp tepede rulolar hâlinde tutturulduğu retro saç modeli. –çn

du. Minnacık sandalyeleri ve minnacık masaları yarararak ilerleyen devlere benziyorduk. Yakıcı sıcaklığın kokusu usulca içeriye doluyor, kütüphanenin kâğıt, mürekkep, toz ve yapıştırıcı kokularıyla karışıyordu. Eğer böyle bir şey mümkündüyse, hemen hemen her şey terliyordu sanki. "Henüz işim bitmedi," dedim kitaplarla dolu bir başka bölmeye dalarken.

"Paraları sököl. Ben kazandım. Artık bırakalım gitsin. Brooklyn'e gitmemiz gerekiyor. Twig bekliyor." Kitaplığın üzerinden bana pis pis bakıyor, zafer ilanı ağzının kenarına yerleşiyordu âdeta. "Seçmen fazla uzun sürdü."

"Parti saat on gibi falan başlayacak zaten. Bolca vaktimiz var." Parmaklarımı minik kitap sırtlarında gezdiriyordum. "Zaman kazanmaya çalışıyorsun. Korkuyorsun." Her ne kadar beni tamamen göremiyor olsa da gözlerimi dikip ona baktım.

"Süre bitti, dostum. Üç tane kitapçıya gittik ve şimdi de kütüphanede mahsur kalmak üzereyiz ve hâlâ bir şey seçtiğin yok." Peşim sıra geldi. "Ve fazla sessizsin."*

"Galiba şu anda seninle konuştuğumu duymuyorsun." Köşeyi dönüp yolunu kestim, uzanıp koluna bir tane geçirdim. Benden çok daha iriyarıydı. Geçen yaz aynı boydaydık, koyu kahverengi gözleri hep bir meydan okumaya hazırda ve şimdi benden resmen otuz santim uzundu.

"Neyi kastettiğimi biliyorsun," dedi.

"Bilmiyorum... beni aydınlatsana."

Etrafımda dolanıyordu. "Bir şeyler çeviriyorsun. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Paranoyaksın." Ona arkamı döndüm.

Telefonumun ekranı yanıp söndü.

* Gerçek: Sana söylemem gereken bir şey var. Ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, o yüzden yalan söyleyip duruyorum. Babam şu terapi konuşmasını yaptığında, insanların üç nedenle yalan söylediklerini söyler: (1) doğruyu söylemenin doğuracağı olumsuz sonuçlardan korktuklarında, (2) diğler insanların kendileri hakkında doğru olmayan bir şeye inanmasını istediklerinde ve (3) birinin duygularını incitmekten çekindiklerinde. Peki ya o duygular size aitse?

Diğer en yakın arkadaşım Grace'ten bir mesaj daha. Tristán'a şu şeyi söyleyip söylemediğimi soruyordu.

Yapamazdım. Kelimeler arapsaçına dönmüştü içimde.

"Gideceğin için mi? Geri döndüğünde her şey bıraktığın yerde olacak." Raflardan birkaç kitap daha çekerek alıp ışık üzerine vursun diye telefonunu dikey vaziyette koydu ve sayfaları karıştırmaya başladı. "Binghamton'a gitmeden önce lüks Columbia yurduna yerleşmen için sana ve babalarına yardım edeceğim ya. Gevşe! Tribe girdiğini hissedebiliyorum."

"Hiç de bile," diye yalan attım. "Dikkatimi dağıtmayı kes. Hilekârın tekisin."

"İyi, rövanş istesene. İsteddiğini biliyorum. Tüm mızızızlanmalarına hazırım. Elektrik kesintisini suçla, Lana."

"Kapa çeneni. Daha şimdiden kışın tutuştu. Kazanacağım-dan korkuyorsun bal gibi."

"Genellikle kazanan *ben* oluyorum."

"Duy da inanma," dedim tıslayarak. "Kendini kandır."

"Beni yenmeye çalışmaktan hiç mi bıkmıyorsun?"

Bu aramızdaki bir oyundu. Kimin neyi daha iyi yapacağına dair sürekli iddiaya girmek.

Daha altı yaşındayken, ailesi bitişiğimizdeki tuğla apartmana taşınmıştı ve o gün kapımızı çalıp bana, "Bahse girerim bisikletimi senden daha hızlı sürebilirim," demişti.

Bir *merhaba* veya bir *selam* veya hatta bir *hola*** bile demeden. Biz yeni komşularınız ya da buraya Miami'den taşındık bile demeden. Sıfır. Annesinin pişirdiği trileçeyi elime tutuşturduğu gibi bana meydan okumuştı.

On bir yaşındayken, nefesini en uzun süre kendisinin tutabi-

* Gerçek: Peki sen olacak mısın? Yoksa ardımda bıraktığım boşluğu dolduracak başka bir kız mı bulacaksın? Hafızan öylesine berbat ki. Benimki gibi olaysal değil. Her şeyi benim gibi hatırlayacak mısın? Benim yaptığım gibi hafızanda canlandıracak mısın? Her ikimiz birden gidince ne olacak peki?

** (İsp.) Selam –çn

leceğini söyleyerek Kosciuszko Yüzme Havuzu'na daldığında az daha boğuluyordu.

On dört yaşındayken, gelmiş geçmiş en korkunç korku filmlerini peş peşe seyredebiliyordu fakat ışıkları söndürmeden uymak zorunda kalması konusunda yalan söylüyordu.

Ve günümüzde, on sekiz yaşındayken, girdiğimiz iddia şuydu: Şimdiye dek yazılan en iyi kitap hangisiydi?

Ama kaybettiği zamanlarda kendini kazanan taraf gibi göstermek için elinden geleni yapardı. Aslına bakılırsa, işin en sevdiği kısmı buydu. İddiaya girmemizin üzerinden çok uzun zaman geçse bile dilinden düşmeyen bir hikâye olurdu muhakkak.

Tristán atıp tutmaya bayılırdı.

Kupürler günlüğümü sımsıkı şekilde göğsüme bastırdım. Kendilerini ifşa etmekle gözdağı veren sayfalar, her şeyi güçbela bir arada tutan narin lastik bant.

“Hile yapmaya çalışmayı kes.” Odanın arka tarafına doğru ilerlerken telefonumu havaya kaldırdım, el fenerinden süzülen ışık binlerce minnacık kitap sırtını aydınlatıyordu. Odaklanmaya çabalıyordum. Onu aklımdan çıkarmaya gayret ediyordum. Bugün ona söylemeye söz vermiş olduğum her şeyin dikkatimi dağıtmasına engel olmaya çabalıyordum.

“Brooklyn’e geri dönmemiz lazım. Twig bana mesaj atıp duruyor.” Telefon ekranını bana çevirdi. Ekranına bildirimler yağmıştı; kimisi Twig’den, kimisi de kalp ve gülen surat emojiği atan farklı farklı kızlardandı. “Artık yanında olmadığımı söyleyip duruyor.”

Yazın başında babası, Tristán ve kız kardeşiyle birlikte Bronx’a taşınmıştı. Geçen sene annelerinin vefatının ardından, bodega’lara’ yetişemez oldular ve küçük Paloma’ya göz kulak olmalarına yardım etsinler diye teyzelerinin ve büyükannesinin yakınında olmaları gerekti. Artık burada buluşuyorduk. Bed-Stuy ve Mott

* (İsp.) Hemen her şeyin ama özellikle de şarap ve meyve-sebzenin satıldığı, İspanyolca konuşulan ülkelerde sıkça görülen yerel bir dükkân. -çn

Haven'ın kesişme noktasında. Fakat eski mahalledeki herkes onu özölüyordu. Gittiğinde yokluğunu hissettiren tiplerdendi.

"Mikrofonum hâlâ sizde mi?" diye sordu.

"Evet, yüz kez söyledim ya." Podcast ekipmanı hâlâ yatağı-nın altında, bıraktığı yerde duruyordu. "Ama iddia iddiadır."

Telefonun ışığını odayı bezeyen duvar resimlerine tuttu, New York City'nin rengârenk manzaraları pasparlak duvar kâğıtlarında vücut bulmuştu.

"Ciddi ciddi bir çocuk kitabı mı seçeceksin?" Rasta örgülerini geriye doğru atıp atkuyruğu yaptı. "Gelmiş geçmiş en iyi kitap anlayışın bu mu?"

"Okumayı sevmeni çocuk kitaplarına borçlusun." Gözlerim raflarda John Steptoe'nun *Mufaro's Beautiful Daughters'*ını aradı. Belki Eloise Greenfield'in *Honey, I Love'*ını alırdım ya da Virginia Hamilton'ın *The People Could Fly'*ını. Bu meydan okuma için biçilmiş kaftandım. Babalarımından biri meşhur bir yazardı, siya-set ve ırk ilişkileri üzerine kitapları tüm kitapçıların vitrinlerini süslüyordu, diğer babamsa insanların sorunlarını çözmek için kitapları kullanan bir terapistti. Dahası, büyükannem buna ben-zer yaz gecelerinde bana kitap okurdu. Küçük erkek kardeşim Langston'la yatak odamın penceresinin köşesinde kıvrılırdık ve yeni bir sayfaya geçerkenki aralarda, büyükannem şehrin gürül-tüsünden ve Haiti'de küçüklüğünden kalma ufak kütüphanesini ne denli özlediğinden yakınırdı.

Soyadım Beauvais olmamalıydı. Muhtemelen *Livre'* ya da *Mots'* veya *kitaplar* veya *kelimeler* ya da *hikâye* anlamına gelen bir şey olmalıydı.

Beni yenemeyecekti. "Biraz saygı göster."

"Kazanamayacaksın." Altdudağını ısırp içinde seçtiği kitabı sakladığı sırt çantasını göğsüne bastırdı. "Yarım saat içinde fa-lan buradan çıkmamız lazım. Trenler çalışmıyor ve araç çağırma uygulamaları kilit durumda. Daha az önce baktım, bir araç için

* (Fr.) Kitap –çn

** (Fr.) Kelimeler –çn

kırk sekiz dakika beklemek gerekiyor. O yüzden ekstra zamana ihtiyacımız olacak.”

“Partiyi kaçıracağımız falan yok. Sakin ol,” dedim.

“Trenler çalışmıyorken son dakikaya kalamayız. Saati hatırlarsın, değil mi *elefantita*?”

“Elbette.” Alt tarafı bir parti, demek istiyordum.

“Hatırlasan iyi olur. Sırf tuhaf hâllerdesin ve liseyi aştın havalarına girdin diye partiyi kaçıraram.”

“İğrençsin. Seni sevmem bile.”* Yüreğim tuhaf bir şekilde altüst olmuştu ve sakinleşemiyordum. Tüm hatıralar zihnime üşüşüyordu âdeta. Yazı beraber geçiremediğimizde neler olabileceğine dair duyduğum tüm endişelerim. Gelecek sene ayrı yerlerde yaşadığımızda neler olacağına dair tüm korkularım.

Zihnimi bulanıklaştırıyordu. Sonuncu iddiamız üzerine enine boyuna düşünemiyor, onu yenmek için hangi stratejiyi kullanmam gerektiğine karar veremiyordum.

Bu geceyi böyle hayal etmemiştim.

Yeni bir kupürler albümüne başlamamı sağlaması gerekiyordu. Yeni bir dizi hatıra. Zihnimde tekrar tekrar canlandıracağım muhteşem ötesi bir dizi an. Kelimelerimin etrafına çizeceğim ve kolaj yapacağım bir dizi yeni resim.

Eski kupürler albümümü tekrar göğsüme bastırdım, yapış yapış ellerim yüzünden kenarları kaygandı.

Büyükannem bu yazın yeni hikâyelerden oluşan bir yaz olacağını söylemişti. Maceralar. Sihir. Hatta romantizm. Işıklar Şehri’nin bana kendim hakkında pek çok şey öğreteceğini, bana harikulade ilkleri yaşatacağını, yazacak bir hikâye bulmamı sağ-

* Gerçek: Artık ne hissettiğimden bile emin değilim. Kupür albümlerimi ve günlüklerimi duygularımla dolduruyorum: dergilerden kestiğim muğlak kelimelerden oluşan kupürlerle, mürekkep damgalarıyla, sayfaların kenarlarını çevreleyen kalın boyalarla. Hepsi zihnimi ve saçma sapan düşüncelerimi yansıtıyor. Babam gerçekleri sayfalara dökmek için yazarların duygularını dışı vurmaları gerektiğini söylüyor. Peki içimizi döktüğünüz yer sayfalar değilse, kelimeleri sesli dile getirmeniz gerekiyorsa, o zaman ne olacak?

layacağını. Paris'in bana yüzlerce kupürler albümü doldurtacak denli çok şey sunacağını. Orada yarım kalmış bir işi olduğunu ve insanın yarım bıraktığı işlerini nasıl tamamladığını bana göstereceğini.

Bu gezi... Bu yaz, her şeyin değişeceği yaz olacaktı gibi geliyordu.

Halbuki şimdi, bu kapkaranlık şehirde ve kapkaranlık kütüphanede mahsur kalmışken, bunun bizim için ne anlam ifade edeceğini merak ediyordum.

"Peki saat kaç gibi yola çıkmalıyız, *elefantita*?" diye sordu.

Bana söylediklerini kelimesi kelimesine ezbere söyledim ve elektrik kesintisi yüzünden felç olan trafiği hesaba katarak, Bryant Parkı'ndan Bed-Stuy'a gitmemizin tahminen ne kadar süreceğini düşündüğümü ekledim.

Kaşlarını çatıp bana baktı. "Hatırlamana sevindim."

Alaycı alaycı güldüm. "Sıkıştın desene."

"Ya da *sorumluluk sahibi* de denilebilir," diye yanıt verdi.

"Peki, Bay Sorumluluk Sahibi."

Gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Ne?"

"Sanırım bana yeni kulaklık almanı istiyorum. Mikrofonumla daha iyi çalışacak bir kulaklığa ihtiyacım var. Ödülüm bu olsun." Omzuma pat diye vurdu. "Yazın son iddiasına yakışır bir ayrılık hediyesi olur." Raflardan çekip aldığım kitaplara göz atmaya çalışıyordu. "Beni burada bir başıma bırakıyorsun ya."

"Bana kızgın mısın?"

"Yokluğunda kiminle didişeceğim ben?"

"Keisha'yla."

Dişlerini gıcırdattı ve beni düzeltti: "Kelly."

"Ah, çok pardon. Hepsinin isimlerini doğru bildiğimden emin olayım."

"Geçen hafta onunla konuşmayı bıraktım."

"Yeterince zeki çıkmadı mı yoksa? Yok, bekle, hayır, dur tahmin edeyim – ağzı kokuyordu ya da çarpık dişliydi?" Nabzım

hızlanıyordu. Tristán Restrepo'nun peşinden koşan bir kız olurdu daima. Durmadan biri gider diğeri gelirdi. Mahallenin en zeki, en uzun, en yakışıklı çocuğuydu. Yani eskiden bizim mahalledeydi, bitişliğimizdeki tuğla apartmanda oturuyordu ve her sabah beni beklerdi. Atıp tutan komşum olmuştu hep — ve en iyi arkadaşım. Ancak yazı ayrı geçireceğimizden ve sonbaharda ayrı okullara gideceğimizden dolayı bize ne olacağını bilemiyordum.

"Kendini oyalayamıyor. Sürekli yolumu gözlüyor." Göğüs geçirdi. "Fakat iddiamıza dönecek olursak... kazanacak olursan —ki bu pek mümkün değil— ne istiyorsun? Yarın gece sen havaalanına gitmeden önce almam lazım. Şimdi elektrik kesintisi yüzünden muhtemelen her yer kapalıdır."

"Ya satın alınacak bir şey değilse?" dedim fısıldarcasına.

"Ne?"

"Henüz söylemeyeceğim."

Neredeyse düşündüğünü duyabiliyordum, ne istiyor olabileceğimi bulmaya çalışıyordu. Her daim öylesine burnu havadaydı ki ne demek üzere olduğumu bildiğine inanırdı.

"Sürekli bahsedip durduğun şu spa'ya hediye kartı alacağım sana. Bıyıklarını aldırırın."

"Eğer ben bıyıklıysam, seninkinden daha fazla olduğu kesin." Ona bakıp dudaklarımı büzüştürdüm ve kitapları tekrar rafa koydum.

"Kaşlarına bir el atarsın, o zaman. Ya da kaş dövmesi yaptırırın."

"Kaş dövmesi hakkında ne biliyorsun ki?"

"Magdalena Cruz'u tanıyor musun? Geçen sene bizimle aynı kalkülüs sınıfındaydı. O yaptırmıştı."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Sen bunu nereden biliyorsun ki?"

Pis pis sırıttı. "Sence?"

* Gerçek: Kelimeleri henüz sesli dile getirebileceğimden emin değilim. Her ne kadar aile içi kuralımız, *Beauvais-Simmons* hanesinde kimse akıl okuyamaz olsa da. O yüzden hanemizde mısır ekmeği ve tchaka yerken, kelimeler ve duygular gırla gider. Fakat şu anda bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Gözlerimi devirdim.

"Tanıştığım şu yeni kız yarı Guyanalı. Her hafta kaşlarını al-
dırmak zorunda. Deliiii gibi kaşlı."

Yüreğim sıkışıyordu. "Yeni bir kız. Tabii ya."

"Hanımlar bana bayılıyorsa benim suçum mu? Popülerim.
İyi kız gerçi. Seversin. Seymour'un kuzeniyle arkadaş."

"Neyse ne."

"Neyse ne, ne?"

"Sürekli hoşlandığın birileri var."

"Gönlüm zengin. Gönlüm başkalarına verecek" –bana bakıp
dilini çıkardı– "sevgiyle dolup taşıyor."

"Yokluğumda bir kızla tanışacaksın ve bir bakmışım, burnun
Lincoln Tüneli denli büyümüş. Bir kızı mutlu etmek için varını
yoğunu satarsın sen."

"Mami'min* fotoğrafı dışındaki her şeyi." Atletinin altından
bir kapaklı madalyon çıkardı, kolyeyi öptü ve haç çıkardı. "Sen
de kimseden hoşlanmıyorsun.""

Tristán içinde kitabının durduğu sırt çantasına vurdu hafif-
çe. "Pes et gitsin, şampiyon." Sıcak ellerini çıplak omuzlarıma
koydu. Birdenbire sanki kendimi bildim bileli tanıdığım ellerden
farklıymış gibi beklenmedik bir şekilde tüylerim diken diken
oldu. Defalarca taş kâğıt makas oynadığım o eller. Beni havuza
batıran aynı eller. Korku filmleri seyrederken benimkini kavra-
yan o yapış yapış eller. Hastanede, annesinin hasta yatağının ba-
şında gece gündüz onunla beklerken tuttuğum o eller.

Şimdi uyandırdığı his öylesine farklıydı ki. Sanki *onu* söy-
ledikten öncesi ve sonrası olacakmış gibi geliyordu. Kelimeler
dudaklarımdan döküldükten sonra geri dönüşü olmayacakmış

* (İsp.) Anne –çn

** Gerçek: Çünkü kendime nasıl izin vereceğimi bilmiyorum. Hep böyle de-
ğildim. Birinden nasıl öylece hoşlanılır ki? Sert yanlarının yumuşamasına
izin verip yara almayacaklarını umarak mı? Hep *gerçek* aşkın nasıl bir şey
olduğunu merak edip durdum. Bir başkasının elinin seninkine dolanma-
sının nasıl bir his olduğunu. Bir başkasının dudaklarının seninkilere ya-
pışmasının. Bir başkasının seninle sarmaş dolaş olmak istemesinin.

gibi. Sanki kalıcı hafızamızda bir çatlak oluşturacakmış gibi – neydik ne olacağız misali.

Bu gece aramızda yeni bir hikâye yazılacakmış gibi geliyordu.

“Dur bakalım...” Gömleğinden tuttuğum gibi onu odadan çekip çıkardım. “Ryde’ı çağır, o buraya gelene kadar işim bitmiş olur.”

★ ★ ★

“Yine nereye gidiyoruz?” diye yakındı, onu giriş katındaki merdivenlerden ilk kata doğru sürüklerken. “Ryde’ın gelmesi yirmi sekiz dakikayı bulurmuş.”

Karanlıkta gizlice ilerliyorduk. Takılarımın şingirtisi yankılanıyordu. Bu gece o kadar takip takıştırmamalıydım. Astor Salonu’nun beyaz mermer kemerleri tepemizde kıvrılıyordu. Tavanda, telefon el fenerlerinden süzülen minnacık yuvarlaklar dans ediyor ve devasa bir mağarada mahsur kalmışız hissi yaratıyordu.

“Çok güzel, değil mi?” Binlerce kez görmüş olmama rağmen başımı kaldırıp baktım. Fakat hiç böyle görmemiştim. Hatta karanlıkta daha bile çok sevmiş olabilirdim.

Etrafta dolaşan insanların çıkardığı seslerin salonda nasıl yankılandığını hatırladım. Bu sessizlik güzeldi.

“Her çeşit mermeri göreceksin zaten. Avrupa’daki kemerleri, mermerleri.” Horlama sesi çıkarıyordu.

“Berbat bir zevkin var. Bu manzaranın kıymetini bilmemenin nedeni de bu. Hiçbir zaman da bilmedin.”

“Senin gibi bu afili şeylere ilgi duymuyorum hepsi bu. Bed-Stuy’daki kütüphanemize burun kıvırdın hep. Beni sürekli ta bulralara sürükleyip duruyorsun.”*

“Koskoca şehirde en sevdiğim yer burası. Bunu biliyorsun.”

“Bilmem mi. Geçtiğimiz iki haftadır seninle burada buluşuyorum.”

* Gerçek: Tek istediğim maceralarımızı tanıdık birileriyle karşılaşmadan yaşayabilmek. Brooklyn’deyken, Manhattan ya da Bronx ya da Queens’teki biz değildik. Farklı bir yerde tamamen farklı bir insan olabilir misin? İçin ve dışın bambaşka birine dönüşebilir mi?

Merdivenlerden yukarı çıkmaya koyulurken ona ters ters bakmak için arkama dönmedim. Burası öyle çok hikâyeyle beze-
liydi ki. Sanki tüm kitaplardaki tüm kelimeler bir şekilde dışarı-
ya sızarak pirinçlere, ahşaplara ve mermerlere nüfuz ediyor, bu
yeri sihirli bir hâle getiriyormuş gibi geliyordu bana hep. Kitap-
severlerin geldikleri bir yerdi, hikâyeye anlatıcıları ve yazarların
doğduğu bir yerdi, “ya” ile başlayan sorular haricinde başka hiçbir
şeyin öneminin olmadığı bir yerdi. . .

“Bakar mısınız? Siz ikiniz – derhal DURUN!” diye bir ses
yükseldi, hemen ardından keskin bir el feneri ışığı bize yöneldi.
“Burada ne işiniz var?”

Tristán göz kamaştırıcı parlaklığı kesmek için elini havaya
doğru kaldırdı. “Pekâlâ. Pekâlâ.” Yüzünü buruşturup bana üs-
tüne basa basa fısıldadı. “Bunun olacağını sana söylemiştim.”

“Kütüphane saatler evvel kapandı. İzinsiz giriş yapıyorsu-
nuz,” dedi kıpkırmızı suratlı beyaz adam, şüphesiz NYPT’yi*
aramak üzere telefonunu kulağına götürüyordu.

Tristán’ın önüne geçtim. “Üzgünüm, bayım, sırt çantamı
ikinci veya üçüncü katta unutmuşum da. Tam olarak hatırlaya-
madım. Her yerde onu arayıp duruyoruz.”

“Yarın kütüphane yeniden açıldığında gelip alman gereke-
cek,” diye hurladı adam.

“Fakat cüzdanım ve diğer her şeyim içinde. Ev anahtarlarım.
Onlar olmadan elektrik kesintisinde eve gidemem ki,” diye ya-
lan attım.

Sanki bizden gına gelmişçesine ellerini beline koydu. “Ben
getiririm.”

“İyi ama neyi arayacağınızı nereden bileceksiniz?”

“Tarif edersin.”

Hızlı hızlı, anlaşılmaz bir şeyler anlattım.

Adam suratını buruşturdu. “Sanırım haklısın, ancak o” –dedi
eliyle Tristán’ı işaret ederek– “benimle bekleyebilir.”

* New York Polis Teşkilatı –çn

“Ona ihtiyacım var,” diye sızlandım.

Tristán kıkırdamasını bastırdı ve onu dirsekledim.

“Hayaletlerden korkarım,” diye ekledim, sanki savunmasız-
mışım da karanlıkta tek başıma yolumu bulmamın imkânı yok-
muşçasına kirpiklerimi kırıpıştırarak baktım.

Pantolonsuz bir adam yanımdan şimşek hızıyla geçip gitti.
“Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?” Güvenlik görevlisi haykır-
maya başlayıp el fenerini doğrulttu. Adamın arkasından fırladı-
ğı gibi bizi bıraktı.

Biz de tam tersi yönde koşup devasa taş sütunların ardında
saklanmak için boş olan Gottesman Galeri’ye daldık.

“Hiçbir şeyden korkun yok,” dedi Tristán soluk soluğa. “Bizi
tutuklatacaksın.”

“Korkuyor musun yoksa?” Sırtımı soğuk mermere yasladım
ve yere oturdum. “El feneri uygulamanı açsana yine.”

O da yanıma çöktü. “Korkmuyorum.”

“Peki.” Yumuşacık rasta örgülerinden birini çektim ve otur-
duğu yerde sıçradı. “Eskisi gibi hâlâ karanlıktan-korkuyo-”

“Kapa çenenı.”

“Kaplumbağa şeklindeki gece lamban duruyor mu hâlâ?”
Huarache’lerimi” çıkarıp terleyen ayaklarımı havalandırdım.
Küçük ayak parmağım su toplamaya başlamıştı.

“Donatello” gününü gün ediyor. Kıskanma.” Uzaktan sesler
gelince birdenbire irkildi. “Burada *sahiden* hayaletler var mıdır
sence?”

* Gerçek: Sana bu şeyi söyledikten sonra olabilecekler dışında. Gizli kor-
kularımdan oluşan bir dolabım var. Eğer içine girip kıyafetleri kenara
çেকেcek olursan küçük, gizli bir odaya açılan küçük, gizli bir kapı gö-
rürsün. Bunu sana hiç göstermedim, hem de evime binlerce kez gelmiş
olmana rağmen. Yatak odamın penceresinden süzülen ışığın görmesini
istemediğim her şeyi orada kupür albümleri hâlinde saklıyorum. Anlam-
landıramadığım tüm duygularımı.

** Üst kısmı deri şeritlerle örülü, topuksuz Meksika sandaleti. -çn

*** Ninja Kaplumbağalar çizgi filmindeki Donatello karakteri kastedilmek-
tedir. -çn

"Muhtemelen. Öldükten sonra yaşamak istediğim yer," dedim.

"Bana musallat olacağını söylemiştin," diye anımsattı bana. On iki yaşındayken, Tristán şu botánica Santería' dükkânlarının birinde bulduğumuz bir ruh çağırma tahtasıyla büyükannesini çağırabileceğine dair iddiaya girmişti benimle. Annesinin dua sunağındaki tüm mumları yakıp üzerimize Florida Kolonyası* serpiştirip adaçayıyla tütsülenmiştik. Beş saat boyunca ruhların gelmesini beklemiştik. Bir tanesinin bile gelmeyeceğini söylemiştim ona. İddiayı kazanan ben olmuştum ve o haftaki tüm matematik ödevlerimi o yapmak zorunda kalmıştı.

Ama Tristán tüm yedinci sınıflara o gün Biggie Smalls'la tanıştığımızı söylemişti.

Ona inanmışlardı. İnsanlar ona hep inanırdı zaten.

"Biraz daha bekleyelim de adamla karşılaşmayalım," dedim.

"Sırf ayakların acıyor diye."

Sandaletlerimden birini yüzüne doğru salladım.

"Ayakların kokuyor da üstelik."

"Gül gibi kokuyor. Gelmiş geçmiş en güzel ayak parmakları. Şu seksi başparmağıma bir baksana. Şekli mükemmel. Hem puantiyeli ojelerim muhteşem." Ona ayağımla dokunmaya yeltendiğimde geriye doğru kaçıp çekildi. "Eğer ayaklardan hoşlanıyor olsaydın daha fazla kız tavlardın."

"Ya da adım sapığa çıkardı," dedi. "Trendeki şu adamlara ne deniyor hani."

Tristán her gün evden okula, okuldan eve benimle metroya binerdi, hatta artık ailelerimizin sırayla bizi bırakmalarına gerek kalmayacak kadar büyüdükten çok sonraları bile. Onun varlığı, küçükken bile Brooklyn'den Yukarı Batı Yakası'na giderken yolumuzdaki kötü her şeyi etrafımızdan uzaklaştırırdı.

* Latin Amerika kökenli dini ve spiritüel ritüellerde kullanılan mumlar, heykeller, bitkiler, tütsüler, muskalar vb. ürünlerin satıldığı dükkân. -çn

** İçinde alkol ve çeşitli uçucu yağlar bulunan, negatif enerjiden korunma amaçlı kullanılan bir kolonya çeşidi. -çn

Yere uzandım. O da yanı başımda uzanıyordu, başlarımız birbirine değiyordu. Rasta örgülerinden biri yanağıma değiyordu. Örgüyü çekmedim. Telefonumu havaya kaldırdım, yumuşak ışık, sergilenen eserlerin cam vitrinlerine vuruyordu. Bir posterde Edebiyatın Gelmiş Geçmiş En İyi Aşk Mektuplarının tanıtımı yapılıyordu. Işığı şeffaf bölmelerden taşan, birkaç poster büyüklüğündeki büyük harflerin üzerinde tutuyordum. "Dokuzuncu sınıfta Nella'ya aşk mektubu yazdığını hatırlıyor musun?"

Karanlıkta gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Hayatında aldığı en iyi mektuptu," dedi.

"Sen öyle san."

"İyi edebiyat parçalarım."

Bu konuda diyecek lafım yoktu. Tatlı diliyle okulda cezaya kalmaktan kurtulurdu ya da B+ aldığı bir notu A'-ye çıkartabilirdi. Stacey Abrams Hazırlık Okulu'ndaki tüm öğretmenler ona bayılırdı. Günün birinde harika bir radyo sunucusu olabilirdi.

Ciddi "canlı yayın" sesiyle aşk mektuplarından birini sesli okumaya başladı: *"Keşke kelebek olup üç yaz günü kadar bir ömür geçirseydik. Bu üç günü seninle öyle dopdolu yaşardım ki, elli yıllık sıradan bir hayata kıyasla daha büyük mutluluklar sığdırırdım o kısıtlı zamana..."* Sesinin güzel, kalın bir bariton tınısı vardı. Sesinin küçük oğlanlara özgü cırlak bir tınısı olduğu zamanları hatırlıyordum. "Keats işini biliyormuş. Bu, Fanny'yi muhtemelen çıldırtmıştır."

"Belki de."

"Buna benzer yüzlerce mektup almak için canını verirdin.* Rol yapmayı kes."

"Her neyse. Büyükannem mayıs ayında bir aşk mektubu aldı. Yani daha ziyade bir aşk e-postası ve ardından da eski usul bir mektup geldi. Paris'e gitmemizin nedeni bu."

* Gerçek: Senden böyle bir mektup almak için canımı verirdim. Çünkü resmen zihnime kazınırdı. Her bir kelime, el yazısıyla yazılan e'lerin nasıl kıvrıldıkları ya da l'lerin nasıl kavis oluşturdukları hafızama kazınırdı. Sonsuza dek ezberden okuyabilirdim.

Hızla başını bana doğru çevirdi. "Bu şimdi mi söylenir? Hey, bu çılgınca. Büyükanne hâlâ iş var desene. Hep çok hoştur zaten."

"Sus be!" ona vurdum.

"Kim yollamış?"

"Söylediğine göre eskiden çok âşık olduğu biri. Haiti'deyken evleneceğini düşündüğü bir adam. On sekiz yaşındayken. İlk gerçek aşkıymış. Adam iş için Paris'e gidip bir daha geri dönmemiş. Ve en yakın arkadaşlarından biri olan Althea Teyze'nin son arzusu büyükanne gidip onu görmesiymiş."

"Vay be. Büyükanne ciddi bir aşka yelken açıyor desene. Büyükbaba öleli epey uzun zaman oldu. En yakın dostu Althea da göçüp gitti. Yalnızlık çekiyor olmalı."

Büyükbabamın içten kahverengi yüzü anılarımda canlandı birdenbire: gözlerinin çevresindeki kırışıklar, derin çukurlar ve minnacık gülümseme izleri; gömleğinin cebindeki tütün piposunun o kokusu, ağzından kaçırdığı Fransızca, Kreyol dilinde kelimeler. Hafızasının gidip gelmesi.

Tristán bileziğimle oynuyordu. "İyi misin?" Sesindeki endişeyi duyabiliyordum. Büyükannele ona kaç tane kupürler albümü hazırladıysak da hafızası gitgide bulanıklaşarak yitip giderken her hafta benimle birlikte büyükbabamı ziyarete gelmişti.

Başımınla onayladım.

"Ama biriyle her konuşmak istediğinde bir mektup yazmak zorunda olduğunu bir düşünsene. Yani insanlar nasıl birbirlerinden hoşlanmaya ya da âşık olmaya falan başlamışlar?"

Gözlerimi devirdim. "Aşk mektubu yazmak başlı başına bir sanattır."

"Nella öyle düşünmedi ama," dedi.

"Nella eşcinsel de ondan," dedim. "Sen sadece herkesin seni o şekilde sevdiğini sandın."

"Sevmeliler," diye böbürlendi.

"Nedenmiş o?" diye takıldım.

“Yakışıklıyım, zekiyim ve tam bir Rönesans adamıyım.”

Kusma sesi çıkardım. Üç yaz önce bu terimi öğrendiğinde yanındaydım. Annesi, *fena* hâlde hastalanmadan hemen önce bizi şehirdeki tüm sanat müzelerine götürmüştü. Belki Tristán çizim ve resim yeteneğini ilerletir diye her ikimize de sanat sevgisi aşılamaya çalışmıştı. Aklınıza gelebilecek tüm sanat galerilerini gezmiş, tüm tablolara, eskizlere, heykellere bakmış ve sanat eserlerinin toplayabildiğimiz kadar çok minik kartpostallarını toplamıştık. Tristán o kadar çok soru sormuştu ki müze rehberlerinden biri bir Rönesans adamı mı olmayı planladığını sormuştu ona – her şeyi bilmek isteyen ve her yeteneğe sahip olmak isteyen biri. O yazı tam olarak bunu yapmaya çalışarak geçirmişti... ve beni de peşinden sürüklemişti.

“Daha doğru düzgün telaffuz bile edemiyorsun,” dedim.

“Ah, gayet de *edebiliyorum*. Ben *aşka* âşığım ve bunu itiraf edecek denli yürekliyim.”

El fenerimi başka bir büyütülmüş aşk mektubu posterinin üzerine tuttum. Annésinin ölümünün ardından kalbinin sonsuza dek kırık kalacağını söylemişti. Hep bu yüzden yalnız kalmaktan hoşlanmadığını düşünmüştüm. Ya işlettikleri bodega’lardan birinde babasına yardım ediyor, ya küçük kız kardeşinin bir şeylerine koşturuyor ya da bitişikteki evde benim kanepemde yayılıyor oluyordu... ya da birini bırakıp bir diğerine geçtiği pek çok kızdan biriyle takılıyor oluyordu.

Telefonu vızıldadı. “Ryde on yedi dakika içinde gelecekmış, *elefantita*. Acele etsen iyi olur.”

Birdenbire içimde panik yükselmeye başladı.

* Gerçek: Kolayca sevilen bir tipsin. Babam insanların iki duygusal kategoriye ayrıldıklarına inanır – kolay ve zor. Bir kayaların üzerinden su misali akıp giden, yükselen, kayıp giden, sağ sola sapanlar. Akıntıya karşı kürek çekmeyenler. Bir de çamur misali ilerleyenler; tortu ve kayalarla, kimi zaman da böceklerle dolu. Hem ilerleyelim akabilmesi için çamurun da ek suya ihtiyacı var.

Ben çamur kategorisindeyim.

"Belki de şu yeni kıza bir aşk mektubu yazmalıyım. Acayip derecede eski kafalı. Fatima'dan bile beter."

Dişlerimi sıkıp midemin kasılmasını engellemeye çabalıyordum. "Fatima benden *nefret ederdi*."

"Onun dışında bana yakın olan herkesten nefret ederdi o. Eğer dokuz yaşındaki kız kardeşim olmasaydı Paloma'dan bile nefret ederdi."

"Eğer elinde olsaydı, donun bile olurdu. Azgın n'olacak."

"Burada birileri mi var hâlâ?" diye haykırdı bir ses salonun girişinden.

Olduğumuz yerde donakaldık.

Işık huzmeleri mekânı delip geçiyordu. "Kütüphane kapandı."

Doğrulamak için, gelen kişinin çekip gitmesini bekliyorduk.

Sandaletlerimi ayaklarıma geçirdim.

"Kaybetmek üzeresin. Paraları sökülmeye hazırlan," diye fıslıladı.

Üçüncü katta parmak uçlarımızda yürüyor, yazılı dünyanın tarihini tasvir eden duvar resimlerinin yanından geçiyorduk. Eski-den duvar resimlerini işaret eder ve her şeyin nasıl oluştuğuna dair bitmek bilmeyen sorularıyla büyükannemi darlayıp dururdum. Tristán'ı Rose Okuma Salonu'na doğru çekiştirdim.

Alacakaranlık kemerli pencerelerden içeriye süzölüp odanın hazinelerini gözler önüne seriyordu: kat kat rafların yanında, üzerlerinde masa lambaları duran upuzun ahşap masalar, mermer desenli kırmızı karolar ve avizeler. Upuzun koridordan aşağı doğru yürürken soluğum kesilecek gibi oldu. Küçük bir kızken ilk kez koridorun tam ortasında dikildiğim zamanı hatırladım, günlüğümü ve kalemimi göğsüme bastırmış, bir yazar olacağımdan, burada yaşayabilecek bir kitabımın olacağından bahsediyordum.

Kitap taşıma arabalarında kitaplar vardı. Tristán her birinin başında duruyor, yanlarından geçip giderken göz atıyordu. "Sı-

kıcı..." Bir kitabı kaldırıp bana gösterdi. "İrkçi." Bir başkasını işaret etti. "Eh işte." Üçüncü bir tanesini dahaeledi.

"Seçtiğin kitabın *eh işte* olduğuna bahse girerim," diye sataştım.

"Sen öyle san. Çok komik olduğunu göreceksin. Harika kitap dediğin insanı güldürmeli. Bu, işinin bir parçası."

"Ya da ağlatmalı," dedim masaların arasında yürürken. Birkaç kişisel kitap geride bırakılmıştı. Kitap yığınınına göz attım. İçinde okulda bize zorla okutulan kitaplardan tutun babamın bayıldıklarına, aşk romanlarından tuhaf fantastik kitaplara pek çok türde kitap vardı. Bu kişinin neyi araştırdığını ve neden tüm bunları burada bıraktığını merak ediyordum. Karanlıkta hepsini birden eve taşıması çok zor olacağıındandı belki de? Kitapların iç kapaklarını açtığımda, kurşun kalemle yazılmış aynı isim gözüme çarptı hepsinde – Eden Shepard. *Neden bunları burada bıraktın?*

"Ya da düşündürmeli." Kitaplardan birini alıp yüzüme yüzüme salladı. "Böyle adamlardan mı hoşlanıyorsun?" Kapağında üstü çıplak beyaz bir adam olan bir aşk romanıyla göz göze geldim.

Gözlerimi devirdim ve kitabı ittim.

Benim durduğum tarafa doğru öpüşme sesleri çıkıyordu. "Paris'te kendine böyle beyaz bir çocuk mu bulacaksın? Pierre? Gustave? Pepe? Belki ilk öpücüğünü yaşarsın."

"Daha önce öpüşmüşlüğüm var."

"Ciddi *ciddi* bir öpüşme sayılmaz. Yani doğru düzgün." Biri ni kucaklayıp öpüyormuş gibi yaptı. "Biriyle öpüşüp sonrasında sızlanıyorsun. O yüzden onlar sayılmaz."

"Fransız erkekleri bu konuda nam salmıştır. İyi âşıklar olduklarını duymuştum," diye böbürlendim. "Ayrıca Fransızca da konuşabiliyorum."

* Gerçek: Öpüşürken kendimi veremiyorum. Zihnim başka başka anlara kayıp gidiyor. Onunla paylaştıklarına.

"Colombiano'ların' bu konuda en iyi olduklarını biliyorsun. Bal gibi biliyorsun."

"Zoraida, hepinizin zampara köpekler olduğunuzu söylüyor."

"Zoraida kiskancın teki. Geçen sene her hafta yeni bir erkek arkadaşı vardı. Hatta utanmasa mezuniyet balosuna iki kaval-yeyle birden gidecekti." Kitabı tekrar masaya fırlattı. "Chris'i unuttun mu?.."

"Of, yine başladık."

"Çocukla altı üstü beş dakika konuştun... ve her an bir sel baskınına hazırlanmış gibi pantolonlar giyyordu."

"Ha, senin çıktığın kızların hepsi süper model mi yani?" diye anımsattım ona.

"Yok, öyle bir şey dediğim yok." Dağılan kitap yığınının bir başka aşk romanı aldı ve kitap rafını bir kadınmış gibi tutarak kitap kapağındaki resmi canlandırmaya yeltendi. "Aşk romanları gelmiş geçmiş en iyi kitaplar olamazlar," diye yanıt verdi.

"Peki, çok bilmiş. Gelmiş geçmiş en çok satan kitaplardan bazıları aşk romanlarıdır. Bu tür kitapları yazan hanımlar para kazanıyor. Büyükanem onları okumaya doyamıyor. Muhtemelen haftada iki tane okuyordur. Ya kitabım aşk romanı olursa?"

Alaycı alaycı güldü. "Aşka dair ne biliyorsun ki? Asla ne erkek... ne kız arkadaşın oluyor. Bu konu hakkında nasıl yazmayı düşünüyorsun?"**

"Nereden biliyorsun?" diye çıkıştım.

"Çünkü senin her şeyini bilirim."

"Hayır, bilmiyorsun."

Güldü. "Peki, Lana. On beş dakikamız kalmışken bugün bu oyunu mu oynayacağız?"

Ona sırtımı döndüm. "Neyse, meşgulüm." Parmaklarımı daha fazla kitap sırtının üzerinde gezdirdim. "Kaldı ki çok zengin bir hayal gücüne sahibim. Bir aşk romanı yazmaya yetecek denli."

* (İsp.) Kolombiyalılar -çn

** Acı gerçek: Bekleyip duruyorum da ondan...

“Bunu söyleyip duruyorsun. Kimseye şans verdiğin yok.”

“Neden vereyim ki? Çöpçatanlık yapmaya dünden razısın ne de olsa.” Ona bakmıyordum.

“Akşamki sokak partisinde acayip çocuklar olacak. Herkes sana yazmaya çalışacak. Hepimiz buradan gitmeden önce şanslarını son bir kez denemek isteyecekler. Bana güven.”

“Neyse ne,” dedim ona bakmamaya çabalayarak.

“Korkuyorsun,” diye takıldı.

“Korktuğum falan yok. Çok abartılı hepsi bu.” Bakışlarımı çevirdim.

“Nasıl yani?”

“Mesela babalarım gibi. Çok abartıyorlar. Sevgilerini gösterme biçimlerini falan yani. Bizim ev nasıl bilirsin.” Kupürler albümümü kenara bırakmayı düşündüm fakat sanki ağırlığı kalp atışlarımı yavaşlatabilecekmişçesine göğsüme bastırdım.

“Babaların sürekli öpüşüp koklaşma hâindeler.”

“Tiksinç.” Dişlerimi gıcırdattım.

“Ya da hoş bir şey.”

“Langston da nefret ediyor.”

“O artık lise sonda, herhalde nefret edecek.” Tristán başka bir kitabı kaldırıp bana gösterdi. “Muhteşem bir aşk hikâyeleri var. Bir kitapçada tanışmamışlar mıydı?”

Babalarımın efsanevi aşk hikâyesini zihnimden uzaklaştırmaya çabaladım. Bir kitapçada beklenmedik şekilde tanışmaları, dünyanın dört bir yanına yaptıkları geziler ve abimle beni edinebilmek için tuttukları taşıyıcı anne. Kusursuz bir tabloydu. Hiçbir şey o mükemmellik seviyesine ulaşamazdı. Bilhassa da ben. Onlarıki insanın başına hayatta bir kez gelebilecek türden bir aşktı. Bu şehrin her bir ilçesindeki her bir kitapçıyı tek tek gezmiştim ve beni aksine ikna edebilecek kimse çıkmamıştı karşıma. “Başka işlerim var benim.”

“Bahaneler bahaneler.”

“Herkes her dakika başkalarıyla beraber olma ihtiyacı duymuyor. Ben yalnız kalmaktan korkmuyorum.” Kelimeler dudak-

larımdan dökülür dökülmez pişman oldum. Söylediklerim karşısında irkildiğini karanlıkta bile hissedebiliyordum. "Ben öyle demek istemedim... ben..."

"İstedin. Kendin söyledin."

Nabzım gitgide hızlanıyordu.

"Yalnız olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır, düşünmüyorum. Söylediklerimi çarpıtıyorsun."

"İnsanlarla olmak istemenin kötü bir yanı yok. Diğer insanları tanımak istemenin. Herkes kendine yetemeyebilir. Karşıma geçmiş beni bu yüzden yargılıyorsun."

"Lafları ağzıma tıkıyorsun."

"Her neyse." Yürüyüp gitti. Ay ışığı çenesini kızgın bir edayla sıkıdığı noktaya vuruyordu.

Yüreğim burkuldu. Onu kızdırmak istememiştim. Zayıf noktasından vurmak istememiştim. Onda bir terslik varmış gibi hissettirmek istememiştim. Kafamdaki bu değildi. En yakın arkadaşına gerçeği söylemeyi zihnimde bu şekilde canlandırmamıştım.

"Peki ne demek istedin?" diye sordu.*

Sözcükler bir türlü şekillenmedi. Odanın diğer ucuna doğru ilerliyordu. Omuzları çökmüştü ve tepesi attığı zamanlarda yaptığı gibi saçıyla oynuyordu.

Hadisene, Lana, dedim kendi kendime. Bir şey seç gitsin. Herhangi bir şey.

Grace yeniden mesaj attı. Ekranda aynı soru belirdi.

Söyledin mi?

Bir aşk romanı seçme fikrimden vazgeçtim... Fakat belki de güzel bir aşk hikâyesi seçmek ona anlatmaya çalışmamın tek yolu olabilirdi. Beynim tüm ihtimalleri muhtemelen buradaki arka odalardan birine tıkıştırılmış şu eski tip kart kataloglarından biriymişçesine gözden geçiriyordu.

Bir el feneri ışığı odayı delip geçti. Bunu anahtarların şingirtisi ve kalın tabanlı ayakkabıların tıkırtısı izledi.

İkimiz birden donakaldık.

* Gerçek: Beni görmediğini düşünüyorum.

“Orada biri mi var?” dedi bir ses. Gelen güvenlik görevlisiydi. Soluğumu tuttum. Tristán çıt çıkarmadı.

Adamın ayak seslerinin uzaklaşmasını bekliyorduk. Dağılan kitap yığınının bulunduğu masaya bakıp ayağa fırladım. Yığının altını üstüne getirip James Baldwin’ın *Sokağın Dili Olsa*’sını buldum. Terapist olan babamın gelmiş geçmiş en muhteşem siyahi aşk hikâyelerinden biri olarak adlandırdığı kitaptı. Gelecekte beraber olma planları kuran, ancak Fonny’nin tutuklanıp işlemediği bir suçtan yargılanmasıyla planları suya düşen çocukluk arkadaşları Fonny ve Tish’in buruk öyküsü.

Yüreğim sıkıştı.

“Buldum,” diye seslendim ona.

“Aferin, *elefantita*, Ryde da on bir dakikaya burada olacak.”

★ ★ ★

Arkasına dönüp beni bulana dek soluğumu tuttum âdeta. Mini minnacık ay ışığı haleleri masaların ve zeminin üzerinde dans ediyordu. Her şey öylesine tuhaf geliyordu ki. Şehir kapkaranlıktı, bomboştı. İlk birkaç saat boyunca sanki bütün şehir bir battaniyeyle örtülüp altında mahsur kalmıştı. Her şey birazcık daha durağan, birazcık daha sessizdi, âdeta şehir kendi kendine yeni bir hikâyeye yazıyormuş gibi. Kalem bir anlığına düşünmek için mola vermişti sanki.

Bir ışık huzmesi bulup hemen kapının yakınına oturduk.

“Önce sen,” dedi, sesi öfkeden hâlâ gergindi.

“Olmaz,” diye yanıt verdim. “Önce sen.”

“Hayır, her iddiamızda yaptığımız gibi de yapabiliriz.”

Orada öylece oturmuş, kalın kitap kapağının üzerinde parmaklarımla tempo tutuyor, gelmiş geçmiş girdiğimiz tüm iddiaların hepsinin toplamından çok daha büyükmüş gibi gelen bir bahsi kazanmaya uğraşıyordum.

Sırt çantasını kucakladı ve bekledi. “Önceden hiç susmuyordun şimdi çıtın çıkmıyor.”

Derin bir soluk aldım ve kitabı ona uzattım. Kapağını inceleyip arkasını çevirdi. "Babam okutmuştu," dedim fısıldarcasına.

"Hüzünlü bir hikâye değil mi bu? İçeri atılıyor falan. Birlikte olmak için beklmeleri gerekmiyor mu?" Tristán şaşkınlıkla kashını kaldırdı.

"Evet," diye yanıt verdim. "Buruk bir hikâye. Bir süreliğine hapse atılıyor fakat kız ona öylesine âşık ki hep ona destek oluyor. Onca zorluk karşısında ona olan aşkı bitmiyor." Sesim birdenbire titremeye başladı. Gözlerim doluyordu. Göremesin diye ışıktan uzaklaşıp etrafımızı saran karanlığa doğru eğildim. Kupürler günlüğümü tekrar elime aldım.

Kitabın ilk paragrafını okuyup ardından ikincisini okumam için kitabı bana uzattı. Küçüklük hâllerimiz kas hafızamda canlanıverdi birdenbire, pencerenin köşesinde birbirine dolanmış kahverengi bacaklarımız. Tek bir cümlenin ardından duraksadım – "Kendimi bildim bileli tanıyordum onu ve umarım daima da tanırdım" – ve ona baktım.* Ona söylemeye yeltendim, ne var ki kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

"Güzelmış," diye itiraf etti. "Hikâyeyi şimdi hatırladım." Çantasının fermuarını açtı. "Bu şaheseri... bu görkemi... gelmiş geçmiş en iyi kitabı görmeye hazır mısın?"

"Evet, Tristán," diye yanıt verdim, boğazımdaki düğümü bastırarak.

"Gözlerini kapa."

"Hayır. Neler çeviriyorsun?"

"Kapa işte. Hadi." Kocaman, sıcak avucunu yüzüme götürüp zorla gözlerimi kapattırdı. "Atmosferin bir parçası. Sana okuyacağım. İhtişamı ancak bu şekilde deneyimlenebilir."

"Peki, Tristán. Sanki James Earl Jones/Barry Whitevarimsi bir sesin varmış ayaklarına yatma."

Boğazını temizledi. "Meşhur olduğumda tükürdüğünü yalayacaksın. Podcast'im dünya çapında en çok dinlenen podcast olacak. Bekle ve gör."

* Gerçek: Peki o da beni sonsuza dek tanımak istiyor mu?

“Öyle olsun bakalım.” Kitap kapağının açılma hışırtısını işittim.

“Ben, Sam. Sam, ben. O Sam'im ben! O Sam'im ben!”

Ansızın gözlerimi açtım. “Şaka mı bu?”

Pis pis sırıtıyordu. “O Sam oluşumu sevmem! Sever misin yeşil yumurta ve salam sen?” Dr. Seuss'un büyük turuncu ve yeşil kitabı yüzünü kapatıyordu.

Kitabı hışımla çekip aşağı indirdim. “Neden benimle kafa buluyorsun?”

“Bulmuyorum. Bana göre mükemmel kitap bu.”

Ters ters baktım ona. “İyi ama neden?”

“Komikti. Renk paleti iyiydi. Cümlelerini asla unutmadım.” Bir parmağını havaya kaldırdı. “Anlayacağın iyi kitap diye buna denir. Kafiyesi akılda kalıyor.”

“Tristán.”

“Ne?”

“Ciddi misin?”

Elini göğsüne koydu. “Ciddiyim!”

“Dr. Seuss ırkçı karikatürler çizerdi.” Gözlerimi devirdim. “Siyahi ve Asya kökenli insanların korkunç karikatürlerini. Öyle böyle kötü değildi. Düzeltmeye yeltendi ama yani...”

“Hadi canım, bundan haberim yoktu.” Sesi gergin ve ciddi bir tona büründü. “Başka bir tane seçecek vaktim kalmadı.” Telefon ekranını gösterdi, Ryde uygulaması bizi almak üzere trafikte ilerleyen küçük arabayı gösteriyordu. “O yüzden bu sefer sen kazandın.”

“Kazanmama izin mi veriyorsun yani? Kurallar böyle değil.”

“Hayatta izin vermezdim ama... İyi... Sen kazandın.” Tristán, *Sokağın Dili Olsa*'yı havaya kaldırdı.

“Bak sen?”

“Ciddiyim. *Sokağın Dili Olsa* kesinlikle daha iyi. Ee, ne istiyorsun bakalım? Kafandakini söyle. Borcum ne?”

“Benimle kafa buluyorsun.” Derin bir iç çektim.

“Bulmuyorum. Hadi. Ne istiyorsun?”

Gönlümden geçenleri söyleme cesaretini toplamaya uğraşırken altdudağımı ısırmamaya çalıştım. Bakışlarının sıcaklığı yanaklarımı al al ediyordu. Bakışlarımı ondan kaçırdım. Gözlerimi tepesindeki kitaplara mıhladım.

"Kesin saçma sapan bir şey isteyip beni batıracaksın.* Bundan eminim. Hâlâ paramı almadım. Ders verme ücretimi ta perşembe günü alacağım ve stüdyo ödemem de var..."

"Masraf gerektiren herhangi bir şey istemiyorum," dedim fısıldarcasına.

"Ne?" Koluma vurdu pat diye.

"Ay!" Kolumu ovuşturup ona ters ters baktım.

"Ne istiyorsun?" Bakmam için beni zorla kendine doğru çevirdi.

Bütün bedenim zangır zangır titriyordu. "Bir sorum olacak."

"Atma be."

"Atmıyorum."

Gözlerini kıstı. "Ne soracakmışsın? İstedğin bu olamaz. Kazandın yahu... Beni ezip geçtin açıkçası." Rasta örgülerinden biri yüzüne düştü ve Paris'ten geri döndüğümde ne kadar uzamış olacaklarını ya da o zamana kadar onları kesip bambaşka bir insana mı dönüşeceğini merak ettim. "Kazanmaya bayılırsın. Sırf bir soru sormak istiyor olamazsın."

"Ama istiyorum." Kalbim göğsümden fırlamak üzereydi.

"Bir garipsin."

"Değilim." Nabzım gitgide hızlanıyordu.

"Hadi söylesene. Ryde gelmek üzere. Twig hâlâ mesaj yağıdıyor."

"Boş ver." Kusmak üzereydim. Bu kötü bir fikirdi.

Çıplak omzuma koydu elini." "Ne?"

* Gerçek: Kimi kızlar para harcamasını ister ondan. Ona *sahip olmanın* ve onlara olan aşkını ispat etmesinin bir yolu olarak görürler bunu. Oysaki bana cebindeki son kuruşu bile verse istemezdim.

** Gerçek: Her şey bir farklı geliyor. Aşına olduğum ellerinin dokunuşu bile.

Gözlerim doldu. Başımı iki yana sallayıp içimde yükselen korkuyu bastırdım. İçimi dökmeye başladım. "Acaba..."

Telefonu binlerce kez vızıldadı. Gözlerim telefon ekranına düşen tüm o bildirimlere kaydı. Burnunu buruşturdu. "Acaba ne?"

"Acaba beni onları sevdiğin gibi sevebilir misin?"

Yüzüne bir şaşkınlık ifadesi yerleşti. "Onlar kim?"

Kupürler günlüğümü sımsıkı tutuyordum. "Sürekli konuşup durduğun şu kızlar."

"Sen benim en iyi arkadaşımın," dedi.

"Beni... sevdiğini biliyorum. Fakat... onlar gibi?.."

Gözleri fal taşı gibi açıldı – şaşkınlık ve tam olarak seçemediğim başka bir şeyle daha karışık... "Haa," diyebilirdi yalnızca.

"Boş ver. Hiçbir şey söylemedim farz et."

"Bu öylece kesip atabileceğin bir şey değil, Lana."

"Sorun yok... gerçekten." Ona arkamı döndüm.

Elimi kavradı. "Dur..."

Ses tonu ciddileşti. Kahkahasından eser kalmamıştı.

"Artık bu oyundan bıktım usandım." Gözyaşlarımı bastırıyor, buradan fırlayıp kaçmak istiyordum.

Beni kendine doğru çekti. "Böyle bir şey söyleyip sonra da kaçıp gidemezsin."

"Hislerimiz karşılıklı değil... Sorun yok. Bırak da gideyim. Hiçbir şey söylemedim farz et. Eve gidip toplanmam lazım zaten. Geri döndüğümde görüşürüz..."

"Neden beni öpmüyorsun o zaman?" diye sordu.

Sorusu aramızda havai fişekler patlıyormuşçasına bir etki yarattı sanki.

"Ne?" İçten mi yoksa nezaketen mi söylüyor diye gözlerinin içine baktım. Tekrar gitmeye davrandım.

Beni geri çekti. "Bir dursana... Söyleyeceklerini söyle."

"Korkuyorum." Sesim çatladı.

"Neyden?"

"Her şeyden," diye fısıldadım.

Kupürler günlüğümü ellerimden aldı.

“Yapma...” Ama günlüğün lastik bandını açıp günlüğü... ve beni gözler önüne sererken ona karşı koymadım. Sayfalar bizimle ve bu yaz yaptığımız her şeyin fotoğraflarıyla doluydu. Sinema biletleri, menüler, fotoğraf kabininde çekilen fotoğraf şeritleri, ben gitmeden önce yapmayı planladığımız şeylerin listeleri, podcast’inin dökümleri.*

Ağzı birkaç kez açılıp kapandı, Tristán Restrepo, her daim söyleyecek bir lafı olan, binlerce dinleyicisi olan, asla duygularını belli etmekten çekinmeyen çocuk dilini yutmuştu sanki. “Bu harika, Lana.” Başını kaldırıp bana baktı, gözlerinin kahverengi irisleri çakmak çakmaktı.

Gözlerinin içine bakamıyordum.

“Sen her şeyi hatırlarsın.” Elini yanağıma götürdü. “*Elefantita.*”

Midem kasılıyordu.

“Hep beyninin çalışma şekline bayılmışımdır. İlkokul beşinci sınıfta kar küresi yaptığımızı hatırlıyor musun?”

Başım la onayladım, konuşacak olursam kusarım diye korkuyordum. Birine âşık olduğunuzu bu şekilde söylemezsiniz.

Midem düğümleniyordu.

Fotoğraflarımıza bakıp gülümsedi. Ay ışığında ağzının şekli çok güzel görünüyordu.

Derin bir soluk aldım ve cesaretimi topladım. Söyle gitsin. Kurtul gitsin. Ona söylemeden Paris’e gidemezsin. “Beni o şekilde *sevebilir misin*? Ya da benden o şekilde *hoşlanabilir misin*?”

Telefonu vızıldayıp Ryde’ın kapıda olduğunu bildirdi.

Olayların gidişatını bu şekilde hayal etmemiştim, kupürler günlüğümde belgelendirmek istediğim şekli böyle değildi, Grace’le masaya yatırdığımız şekli bu değildi. Bu geceye dönüp baktığımda ne denli cesur davranmış olduğumu, ne denli açık

* Gerçek: Birlikte yaptığımız her şey, asla unutmak istemediğim birer hatıra. Her bir espri, her bir dokunuş, her bir deneyim. Defterlerim dolup taşıyor. Onu o yapan her şey... beni ben yapan her şey... birlikte bizi biz yapan her şey defterlere sığmayacak kadar büyük.

ve net ve kendimden emin konuşmuş olduğumu, düşüncelerimi ve duygularımı dile getirme konusunda aynen onun gibi olduğumu hatırlamak istiyordum.

“Siz ikiniz!” Güvenlik görevlisi kapı aralığında dikilmişti, el fenerinin ışığı âdeta gözümüzü kör ediyordu. “Buradan derhal çıkın.”

Güvenlik görevlisi bizi kütüphane çalışanlarının kullandığı çıkışa doğru götürüyordu. Adamın haykırırları ve savurduğu tehditler karanlıkta yankılanıyordu ancak kendi kalbimin küt küt atışlarından dolayı onu işitemiyordum.

Kendimizi sokağa attık. Sokak kapkaranlık ve ürkütücüydü. Ellerim Tristán’a uzandı, onunkiler de bana.

Hatıralarımız gözümde canlandı birdenbire.

Yedi yaşındayken, ebeveynlerimizle birlikte okula giderken tren platformunda el ele tutuşmamız.

Dokuz yaşındayken, ilk teşhis konduğunda Mami’yi ziyaret etmek için hastaneye giderken yan yana yürümemiz.

On iki yaşındayken, dersten kalmayayım diye İspanyolca konuşurken r’lerimi nasıl yuvarlayacağımı bana öğrettiği sırada aynanın karşısında dillerimizi kıvırmamız.

On beş yaşındayken, doğru düzgün bir edebiyat kompozisyonu yazabilsin diye ona *Gurur ve Önyargı*’yı okurken sabahlayışımız.

On yedi yaşındayken, annesinin toprağa verilişini izlerken mezarın başında omuz omuza dikilişimiz.

Ryde şoförü Tristán’ı arayıp köşede beklememizi söyledi. “Hazır mısınız?”

“Hayır.” Titremesini önlemek için altdudağımı ısırdım. Gözyaşlarımı bastırmaya çabalıyordum.

Kendimi bildim bileli ona âşık olduğumu bu şekilde söylemeyi düşlememiştim. Grace’e söylemeye söz verdiğim şekli bu değildi.

Yüzümü inceliyordu. “Onca şeyi hatırlayıp da sana ne denli âşık olduğumu anlayamadın mı? Ezelden beri hep sen olduğunu?”

“Ne?” Gözümden bir damla yaş süzülüverdi. “Aklımın ucundan bile...”

Lafımı tamamlamaya fırsat bulamadan elleri sırtımda gezinmeye, altdudağı boynumda, kulağımda, ardından yanağımda gezinip beni öpmeye başladı. Dokunuşu tüm endişelerin kökünü kazıyordu sanki. Dili tüm sorularımı yanıtlıyordu. Sıcaklığı elektrik kesintisinden kaynaklanan sıcaklık dalgasından bile çok daha ateşliydi.

“Daima seni sevdim fakat kalbinde bana karşılık verecek bir yer olduğunu düşünmemiştim hiç,” diye fısıldadı ve beni yeniden öptü.

Soluklanmak için duraksadık.

Gülümsememe hâkim olamıyordum. “Bunu hatırlayacak mısın?”

“Sonsuza dek.”*

* Bundan çok iyi bir hikâye çıkar.

Uzun Yürüyüş

Dördüncü Perde

Tiffany D. Jackson

Washington Meydanı Parkı, 20:38

ÇITIMIZ ÇIKMADAN Beşinci Cadde'den aşağı ilerliyorduk, Kareem yeterince yavaşlamıştı o yüzden ona yetişmek için koşuyordum gibi hissetmiyordum. Sokaklar insan kaynıyordu, içgüdüsel olarak herkes aynı istikâmete doğru ilerliyordu sanki. Yeniden Kareem'le olmak hem farklı hem de hiç farklı değilmiş gibi geliyordu. Ya da Kareem'in bu versiyonuyla olmak. Bu yeni Kareem, babasıyla duygularını paylaşıp üstüne en sevdiğim dondurma karışımını hatırlıyordu. Geçtiğimiz dört aydır seyrettiğim tüm film ve dizilerden bahsetmek istiyordum ona. Gel gelelim uzun bir taptiden geri dönmüyordu. Biz ayrılmıştık. Artık o tip muhabbetlere girip giremeyeceğimizden emin değildim. Yeniden arkadaş olma ihtimalimiz var mıydı? Gerçekten istediğim bu muydu?

Midtown'dan Union Meydanı'na doğru, iyiden iyiye Village'ın içinden ilerleyip gitgide şehir merkezine yaklaşıyorduk. Köprüye yaklaşıyorduk.

"Sence elektrik kesintisi daha ne kadar sürer?" diye sordum sesimdeki yükselen paniği gizlemeye zahmet etmeyerek. "Yani bütün gece sürmez, değil mi?"

Omuz silkti, aklı başka bir yerlerde gibiydi. "Olabilir."

Bir şey mi oldu diye soracak gibi oldum fakat bana düşmezdi. Ya da en azından ben öyle düşünüyordum.

"Kareem, ben..."

Telefonum titreşti. Bilinmeyen numaraydı. Kareem arayan numarayı görünce birdenbire neşelendi.

"Kahretsin, arayan Twig," dedi ve aramayı hoparlöre aldı. "N'aber!"

"Hey, kanka! Neredesin?"

"Hâlâ şehirdeyim ama yoldayım," dedi saatine göz atarak. "Ne var ne yok?"

"Hiç. Olan bu. Yazın en olay partisini düzenlemek için uğraşıyorum ve her şey ters gidiyor. Bir an önce gel. Görüşürüz!"

Klik.

"Pekâlâ. Pek konuşkan sayılmaz." Güldüm.

"Twig işte," dedi, ardından başını çevirdi. "Hey, duyuyor musun?"

Müzik sesi. Yakınlarda bir yerlerden gümbür gümbür bas sesi geliyordu.

Bana bakıp muzipçe sıırttı ve başıyla ileriye işaret etti. "Hey, bi' parka bakalım mı?"

Karşı çıkmadım. Dolambaçlı yollarda ne kadar vakit kaybedersek, hava daha da kararmadan önce elektriklerin gelme ihtimali de bir o kadar artıyordu.

Washington Meydanı Parkı'nın girişindeki büyük, beyaz kemerin altından geçtik. Elektriklerin kesik olmadığı zamanlarda bu şey bembeyaz ışıklarla aydınlatılırdı, bana Avrupa Tarihi dersinde işlediğimiz, Paris'teki şu büyük, meşhur kemeri anımsatıyordu. Parkın ortasında bulunan, banklar ve çimenlerle çevrili devasa bir çeşmeye çıkıyordu. Burası New York Üniversitesi öğrencilerinin ve Village sakinlerinin takıldığı yerdı. Elektrik kesintisine rağmen etraf hıncahınç doluydu; gruplar çalgı çalıyor, karanlıkta satranç oyunları oynanıyor, gençler kaykay kayıyordu.

"İyy! İnsanların şu iğrenç çeşmede yüzdüklerine inanamıyorum," dedim beyaz bir kadının boynuna dek batmış vaziyette, bulanık havuzun içinde oturmasını seyrederken.

“Onları suçlayabilir misin? Burası hamam gibi,” dedi gülererek. “Hey, NYU ilk tercihin değil miydi?”

Ellerimi elbiseme sildim. “İı, evet.”

Eskiden, şehirde kalmak istediğim zamanlarda.

Eskiden, hâlâ ona yakın olmak istediğim zamanlarda.

Eskiden, hayatıma ve istediğim her şeye onun da dahil olduğu zamanlarda.

Müziğin nereden geldiğini bulduk: Bob Marley’nin “Is This Love” parçasını çalan bir taşınabilir hoparlörden. Hipsterlerden oluşan ufak bir kalabalık dans edip müziğe eşlik ediyordu.

“Aaaaa, tamam ya! Tanıdık bir melodi olduğundan emindim! Sizin oraların müziği!”

Gözlerimi devirdim. “Üniversite kampüsünde ot içen, rastalı beyaz çocukların Bob Marley’den başkasını dinleyecek hâlleri yoktu ya.”

“Hadi ama,” diye takıldı Jamaikalı aksanı yapıp iki adım dansı yaparak beni çağırırken. “Mızımızlanmayacaksın, değil mi?”

“Kessene şunu be!” Güldüm.

Elimi tutup beni döndürdü. “Biraz dans etmekten kimseye zarar gelmez.”

Ânında kollarında buluverdim kendimi ve pek yavaş bir parça sayılmasa da kendi ritmimizde usulca sallanmaya başladık. Kollarım içgüdüsel olarak omuzlarına doğru çıktı. Teni terli ve sıcaktı, elleri belimi kavradı... Boynum alev alev yanıyor, gökyüzü fırıl fırıl dönüyordu ve ayaklarına odaklanıyordum çünkü başımı kaldırıp gözlerinin içine bakacak olursam biliyordum ki, hatta emindim ki onu öpecektim. Dudakları alnıma değiyordu ve bütün bedenim ürperiyordu.

Kızım, kendine gel!

Ansızın geriye doğru sıçradım.

“İyi misin?” diye sordu kaşlarını çatarak, elleri boşta kaldığından kafası karışmışa benziyordu.

“Evet, iyiyim, iyiyim,” diye cırladım, dikkatimi dağıtacak bir

şeyler arayarak. Çeşmenin diğer yanında bir başka hoparlörden bir hip-hop ritmi yükseliyordu. Bir grup genç çember oluşturup rap yapmaya başladı, kalabalık başlarını sallayarak onlara eşlik ediyordu. Kareem de onlarla beraber başını sallıyordu.

“Hey, kimin şarkısı?” diye sordu hoparlörün yanındaki çocuğa. “Yakıyor!”

Sohbet ederlerken kalabalık gitgide büyüüyordu. Bense derin soluklar almakta güçlük çekiyor, tişörtünü çekiştiriyordum. Çok fazla insan vardı. Çoooooooook fazla insan.

“Şey, gitsek iyi olacak.”

“Bir saniye bekle,” dedi bana doğru dönerek. “Telefonunu versene bi’?”

Telefonumu uzattım ve Google’ı açıp tuhaf bir müzik sayfasına girdi, ardından hoparlörün ses kablosunu tuttu.

“Pekâlâ. Bakalım bununla coşacak mısınız?”

Kareem yeni bir parça açtı ve rap devam ederken kalabalık müziğe eşlik ediyor, ona müziğini soruyorlardı. Melodi hoştu, iyiydi, herhangi birinin üzerine rap yapabileceği türdendi fakat aynı zamanda herkesi coşturmuştu da.

“Sağ ol, dostum,” dedi hoparlörü tutan çocuğa, şarkıyı sonlandırırken. “Hey, istediğin zaman ara!”

Yürüyüp çıkışa doğru ilerlerken Kareem otuz iki diş sırtıyordu.

“Bu... acayip iyiydi, Kareem,” diye cıyakladım. “Bu parçayı telefonunda mı yaptın?”

“Evet,” dedi yüzü sevinçle parlayarak. “Birkaç parça için daha beni ararlar gibime geldi. Bir partide DJ’lik için falan.”

“Bu alanda... kariyer yapmak istediğinden haberim yoktu.”

“Nasıl yani, gece gündüz bundan bahsediyordum.”

“Evet ama... ciddi olduğunu düşünmemiştim.”

Kareem’in gülümsemesi solup gitti. “Şey, evet. Öyleydim. Hatta babam ses mühendisliği bölümüne geçmeye ikna etti beni.”

Demek ki staja bu şekilde başvurabilmişti. Bölümünü de-
ğiştirmişti. Ve sanırım bu da, tüm o partilere gitmek için ölüp
bitmesinin nedenini açıklıyordu. Oldum olası müzikle kafayı
bozmuştu.

Çenesini kaldırarak ilerideki bir binayı işaret etti. "Hey,
NYU'dan seni vazgeçiren ne oldu?"

NYU kütüphanesine bakarken alelacele bir yalan uydurdum.
"Bütün paramı annemin evinden birkaç sokak ötedeki bir okula
gitmek için mi harcasaydım yani? Almayayım, sağ ol!"

"Doğru," diye göğüs geçirdi. "Gerçi herhangi bir üniversite-
ye gitmek maliyetli, yerel olanlar bile. O yüzden o Apollo işine
ihtiyacım var. Ve alabileceğim tüm DJ'lik işlerine."

Yerel olanlar mı? O hâlde Imani'yle birlikte St. Johns'a gidi-
yordu kesin. Imani kazandığı tam bursu okulda öve öve bitire-
memişti. Benimle değil de onunla aynı üniversiteye gidebilmek
için staja ihtiyacı vardı. Sırf beni pozisyondan vazgeçirmek için
böylesine iyi ve flörtöz davranıyordu belki de.

Aynen kuzenimin dediği gibi, "Hoş çocuk. O tiplere güven olmaz."

"Neden bu tarafa geldik?" diye çıkıştım kollarımı kavuştur-
arak. "Broadway'de kalmalıydık."

Omuz silkti. "Bilmem. Şöyle bir önünden geçmenin fikrini
değiştirebileceğini düşündüm. Hemen kaçıp gitme diye."

Zoraki bir kahkaha attım. "Hah! Kaçıp gittiğim falan yok!"

Dudaklarını yana doğru büzdü. "Hey, seni tanımadığımı sa-
nıyorsun ama seni *çok iyi* tanıyorum, Tammi. Sırf aramızda olup
bitenler yüzünden erkenden gitmeye can atıyorsun."

Bir şeyler çeviriyordu.

Boğazım düğümleniyor, cildim karıncalanıyordu. Beni um-
madığım yerden vurmuştu.

"Bu doğru değil. Clark Atlanta, gitmemizi istediğim üniver-
siteler arasındaydı hep. Hatta senin için başvuru formu bile dol-
durmuştum!"

Kareem güldü. "Sana bir şey soracağım – bizim için seçtiğin

tüm o okulların maliyetini nasıl karşılayacağımı düşündüğün oldu mu hiç? Senin ailen bankadan kredi falan çekebilir tabii... Ya ben? Biliyorsun ki ailemin beni herhangi bir yere yollayabilecek maddi durumu yok."

Kendimi savunmak üzere ağzımı açtım ancak diyecek bir söz bulamadım. Bir kez bile üniversiteye beraber nasıl gideceğimizin detaylarını düşünmemiştim. Tek odaklandığım şey gitmekti.

Başını iki yana salladı. "NYU'ya gitmek istiyordun. Hayalindi. NYU'ya maddi gücümün yetmeyeceğini biliyordum fakat yine de burada, New York'ta oluruz diye düşünmüştüm... Beraber."

"Eh, işler değişebiliyor!" diye yanıt verdim. "Belli ki."

"Her şey değişmek zorunda değil," dedi.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Neden, Kareem? Aylardır çıtın çıkmadı, neden şimdi susmak bilmiyorsun? Bunca zamandır sustun sustun da neden şimdi bülbül kesildin?"

Yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı, iki elimi birden tuttu.

"Beni bilirsin," dedi. "Kelimelerle hiç aram yoktur. Bu senin işindi! Ama şimdi konuşuyorum işte. Çok mu geç?"

Öne doğru eğildi, alnını benimkine dayadı. İçimden bir ses, *Haklı, onu tanıyorum! Onu kendimden bile daha iyi tanıyorum*, derken soluğumu tutuyordum.

"Çok mu geç?" diye sordu yeniden, usulca dudaklarıma doğru uzanırken ve dünya birdenbire daha hızlı dönmeye başladı sanki.

"Kareem," dedim soluğum kesilerek, tam o sırada çantamdaki telefon çalıp beni gerçek dünyaya döndürdü.

"Ee, arayan annem."

Ben aramayı hoparlöre alırken Kareem doğruldu. "Hey, be-beğim. İyi misiniz? Kareem'in annesi de hatta."

"Selam Tammi!" dedi Bayan Murphy. "Nasılsınız?"

"İyiyiz," diye yanıt verdik bir ağızdan.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Kareem.

"Kareem, unuttun mu? B-Anne çarşamba günü Yukarı Batı Yaka'sındaki bir huzurevine taşındı ya. Arkadaşı Pearl'ün yanına."

Kareem alnına vurdu. "Doğru ya. Unutmuşum!"

"Yukarı Batı Yakası mı? Daha demin oradan geçtik!"

"Biliyorum fakat endişelenmeyin," dedi annem. "Arkadaşımın kızı Nella oraya büyükbabasını ziyarete gitmiş ve B-Anne'nin iyi olduğunu söyledi. Diğerlerini sakinleştirmeye yardımcı oluyormuş."

Kareem geldiğimiz yöne doğru bakarken annemle telefon görüşmemizi sonlandırdım.

"Geri dönelim mi?" diye sordum.

Kareem iç geçirdi. "Yok, neredeyse köprüye geldik. Ve telefonunun şarjı yüzde otuz beş. Brooklyn'e gidebilelim yeter."

Başımla onayladım. "İl, peki."

Batı Dördüncü Cadde'den aşağı doğru ilerlerken müziğin sesi azalmaya başladı. Hep buralarda uzun yürüyüşler yaptığımızı hayal etmişim fakat üniversite öğrencileri olarak. Şimdiyse... artık ne istediğimi bilmiyordum. Bildiğim tek şey onu özlemiş olduğumdu ve her ne kadar sona ermek zorunda olsa da, içten içe bugünün sona ermesini hiç mi hiç istemiyordum.

Tam Broadway'e dönerken kırmızı, çift katlı bir otobüs trafiğe dalıp yola devam etti ve gözüm şoföre ilişti.

"Hey!" diye haykırdım. Peşinden caddeye fırladığım gibi isterik hâlde ellerimi sallamaya başladım. Ancak otobüs çoktan bir sonraki trafik ışıklarını geçmişti bile, Chinatown'a doğru ilerliyordu.

Kareem arkamdan bana yetişti. "Heyyyyy! Yoksa giden..."

"Galiba." Olup bitenlere inanamayarak güldüm.

"Kahretsin! Binebilirdik! Yani, hiç değilse köprüye kadar."

Bugün resmen baştan sona bir faciaydı.

"Yürümeye devam edelim o zaman." Boynumu yelleyerek iç geçirdim.

Bir kez daha sessizliğe bürünüp yürürken Kareem kıs kıs güldü. "Hey, önceden sesimi çıkarmadım ama Times Meydanı'ndaki şu herif nasıldı." Omzuma omzuyla vurarak kahkahayı bastı. "O odun herifi benzetseydim işi kesin alamazdım."

Göz göze geldik, tedirgin tedirgin gözlerimizi kırıştırdık. Anlaşılan her ne kadar belli etmesek de her ikimizin de o işe çok ihtiyacı vardı. Elektrik kesintisi bizi yeniden bir araya getirmişti ama Apollo stajı paramparça mı edecekti?

Brooklyn'e Dek Uyku Yok

Angie Thomas

Çift katlı otobüs, New York City şehir merkezi, 21:07

İŞE GERÇEKLERLE başlayalım:

Jackson, Mississippi ve New York City arası bin iki yüz mil.

New York City'ye gelmek, iki uçuş ve Atlanta havaalanından depar atarcasına bir geçiş gerektirdi.

Atlanta Havaalanı, herhangi bir tür depar için fazla büyük.

Mississippi eyaletinin tamamının nüfusu 2.9 milyon.

Yalnızca New York City'nin nüfusu ise 8.3 milyon.

Ne var ki elektrik kesintisinde bile, siz erkek arkadaşınızın yanında otururken dört koltuk ötede de hoşlandığınız çocuk oturuyorsa New York yeterince büyük gelmiyor insana.

Çift katlı tur otobüsü Manhattan'ın işlek caddelerinden birinden aşağı doğru süzülerek taş kemerli girişi olan bir parkın önünden geçiyordu. Otobüs şoförümüz Bay Wright'ın dediğine göre, Washington Meydanı Parkı'ymış burası. Zaten o da olmasaydı, benim için Manhattan'ın herhangi bir caddesinden farkı yoktu – tepede yükselen gökdelenler, hıncahınç dolu kaldırımlar ve tıkanık trafikli sokaklar.

New York'a vardığımızda ilk izlenimim ne mi oldu? Her şey fena hâlde sıkış tepişti.

İkinci izlenimim mi? Herkes bir şeylerle meşguldü.

Hatta elektrik kesintisi bile buna engel olmamıştı. Elektrikler

kesildiğinde sınıfça bu otobüsteydik. Düşünsenize, sınıf gezisi için Mississippi'den gelen on iki lise üçüncü sınıf öğrencisi artık kariyerinin ilk senesindeki bir öğretmen. Bunun üstünü çizelim – bir “kenar mahalle okulundan” gelen (“dış mahalle” diyen var mıydı?”) on iki siyahi lise üçüncü sınıf öğrencisi, yirmili yaşlardaki beyaz kadın öğretmenleriyle otobüsteyken elektrik kesintisi Büyük Elma'yı vurdu.

Gerçek: New Yorklular “Büyük Elma” demiyorlar tabii ki, tıpkı Atlantalıların “Hotlanta” demedikleri gibi. Biz Mississippi-lilerden bazılarının, “Da Sip,” dediği oluyor gerçi.

Elektrikler kesildiğinde ilk başta hepimiz ürktük hâliyle. Sosyal medyaya göz attığımızda şehir genelinde bir elektrik kesintisi yaşandığını öğrendik. Derken iyi olup olmadığımızı merak eden ailelerimiz telefonlarımıza mesajlar yağdırmaya başladı. Katıksız bir Güneyli Siyahi olan babam, “Dememiş miydim? O karman çorman New York'a hiç güvenmem. Oraya gitmene izin vermememiz gerektiğini biliyordum,” dedi.

Babamın New York'la *ilginç* bir ilişkisi vardı. O ve annem bir keresinde 2003 yılında babamın küçük erkek kardeşi Graham'ı ziyarete geldiklerinde ciddi bir elektrik kesintisine denk gelmişler. Şu anda benim de aynısını yaşıyor olmam ironikti. O gün bugündür babam, annemle ikisinin tam o esnada Brooklyn Köprüsü'nü görmeye gittiklerinden ve elektrik kesintisi yüzünden Manhattan'daki otellerine yürümek zorunda kaldıklarından bahsedip durur. Ayrıca annem bana hamileymiş. Bir hafta öncesinde hamile olduğunu öğrenmiş. Babam hâlâ ayaklarında o geziden kalma nasırlar olduğunu iddia ediyordu.

“Dünyada elektriksiz kalması gereken son şehir,” derdi hep. “Pek bir şeyden korkmam fakat bir daha para verseler elektrik kesintisinde New York'ta bulunmam.”

Kapkaranlıken New York *sahiden de* ürkütücüydü. Farlar ve fren lambaları kilometreler boyunca parıldıyordu, etraftaki en parlak şey onlardı. İnsanlar kaldırımlarda yürürlerken önlerini görebilmek için telefonlarının el fenerlerini tutuyorlardı. Bence

tüm bu olup bitenlerin en tuhaf yanı hayatın devam etmesiydi. Bizim oralarda, elektrik kesintisi dışarıda oturup hiçbir şey yapmamak için iyi bir bahaneydi, bilhassa bugünküne benzer sıcaklık dalgalarında. Buradaysa herkes hayata devam etmenin ve çoğunlukla sakın kalmanın bir yolunu buluyordu.

Bayan Tucker'ın onlardan biri olmadığı kesindi. Zavallı kadıncağzı sinir krizi geçirmenin eşiğindeydi. Elli milyonuncu kez yoklama alıyordu, sanki bir şekilde içimizden biri otobüsten sıvışmış olabilirmiş gibi.

"Rashad?" diye seslendi.

"Burada," sesi geldi ilk sıradan.

"Jazmyn."

"Burada," dedi en yakın arkadaşım arka koltuktan.

"Kayla?"

"Burada," dedim.

"Tre'Shawn?"

"Burada," dedi yanımda oturan erkek arkadaşım. Bana bakıp pis pis sırttı, *Bu kadının keçileri kaçırmasına ramak kaldı*, diye düşünüyordu muhtemelen. Keçileri kaçırdığında, sınıf grup sohbetinde Bayan Tucker her Karenvari* bir şeyler yaptığında doldurduğumuz Karen Bingosu'ndaki bir kare daha dolacaktı. Dün sabahı ele alalım mesela. LaGuardia Havaalanı'na varmış, otele gitmek üzere havaalanı otobüsüne doluşuyorduk, o sırada Bayan Tucker Latin Amerika kökenli şoförümüze nereli olduğunu sordu.

"Jersey," dedi adam.

"Hayır, yani *aslen* nerelisiniz?" diye sordu bir anaokulu öğrencisiyle konuşacağınız bir üslupla. Adamın ona sövüp saymasına şükretmeliydi.

Tre'Shawn'a dönecek olursak. Pis pis sırttıttığında çok şirin olmasından nefret ediyordum. Gamzeleri çıkıyordu –ki zaten

* İnternet jargonunda Amerika'da her şeye burnunu sokan, durduk yere insanları müdürlerine veya polise şikâyet eden, ırkçı, bağnaz beyaz kadınlar için kullanılan terim. –çn

oldukça belirginlerdi- ve açık kahverengi gözlerinde beni eriten bir parıltı belirliyordu. Ona kızgın olmam gerekiyordu, kahretsin. O yüzden gözlerimi devirip karşıya diktim.

Tre'Shawn homurdandı. "Kay, hadi ama. Hâlâ bana kızgı-"

"Micah," diye seslendi Bayan Tucker her zamankinden daha yüksek sesle. Bu, yoklama alırken Tre'Shawn'a sessiz olmasını söyleme şekliydi. Gerçekten anaokulu öğrencileriymişiz gibi davranıyordu bize.

"Burada," dedi Micah hafifçe gülümseyerek. Bizden birkaç sıra ötede oturuyordu. Elektrik kesintisinde bile hoş görünüyordu. Koyu tenli siyahi çocuklar ay ışığında heybetli görünür. Koltukta tek başına oturmuş, upuzun bacaklarını koltuk boyunca uzatmıştı ve sanki geri kalanımız gibi alık alık insanları incelemek istemiyormuş gibi New York'un keşmekeşine sırtını çevirmişti. Fakat bence beni görebilmek için o şekilde oturuyordu.

Mesele şuydu ki, birkaç saat önce bana mesaj atmıştı. Her şeyi altüst edebilecek dört kelime:

Şansım var mı, güzelim?

Mesajı gördüğümünden bu yana cevap yazmamıştım.

Çünkü bilemiyordum.

Ki bu da beni boktan bir kız arkadaş yapıyordu.

Tre'Shawn'a kızgın olmaması gereken bir kız arkadaş.

Çünkü kankalarınınla takılmak için kız arkadaşını ekip bu konuda yalan söylemek, bir başkasıyla yazışmak kadar büyük bir olay değildi.

Ve bir başkasıyla flörtleşmek kadar.

Ve bir başkasıyla vakit geçirmek için bile isteye yollar aramak kadar.

Orada olacağını bile bile çalışma salonuna gitmek mesela.

Ya da sırf onunla röportaj yapmak zorunda kalacağın için okul gazetesinde atletizm takımı üzerine bir yazı yazmaya karar vermek.

Derken günün birinde okul çıkışında seni eve bırakmasına izin vermek.

Ve gülüşüp muhabbet ederken kendini fazla kaptırıp eğilip seni öpmeye yeltendiğinde...

Az daha seni öpmesine izin vermek gibi.

Ancak vermezsin. Ben de vermedim.

Az *daha* izin veriyordum yalnızca.

Ki bu da yeterince berbattı.

Bayan Tucker yoklama almayı bitirdi –evet, kırk beş dakika önce kontrol etmiş olduğu gibi herkes bıraktığı yerdeydi– ve alt kata indi.

“Herkes uslu dursun,” dedi monoton bir sesle. “İnip şoförle konuşup neden ilerlemediğimizi soracağım.”

Eh, trafik ışıkları çalışmadığından ve onun öncesinde bile arabalar tampon tampona ilerlediğinden olabilir miydi acaba? Otobüste bir tek biz kalmıştık. Diğer turistler çok önce inmiş ve yürümeye karar vermişlerdi. Ama başımızda Bayan Tucker varken böyle bir şey söz konusu değildi elbette.

Basamaklardan inip gözden kayboldu ve gider gitmez hepimiz kahkahalara boğulduk.

“Pekâlâ, beş dolarına bahse girerim ki şoföre müdürünüzle konuşmak istiyorum diyecek,” dedi Rashad.

“Offfffff, aptal, onu muhtemelen çoktan demiştir zaten,” dedi Jaysean. Tre’Shawn’la karıştırılmasın. Okulun ilk günü, birbirlerine hiç benzememelerine rağmen Bayan Tucker ikiz olup olmadıklarını sormuştu onlara. Yalnızca isimleri benziyordu ve soyadları aynıydı.

“Hayır, han’fendi,” demişti Jaysean. “Fakat atalarımız muhtemelen aynı köle sahibine aitti.”

Kadının yüz ifadesi paha biçilemezdi.

Aja otobüsün korkuluğundan öne doğru sarktı. “Bu insanlar neden hâlâ restoranlara giriyor yahu? Elektrik kesintisinden haberleri yok mu?”

“Yine de yemek yemek zorundalar, Aja, herhalde,” dedim. Tam turist moduna girdiğimize şüphe yoktu. Sürekli “onlar” ve “onlara” diyorduk çünkü hepimiz insan olmamıza rağmen bize

kiyasla New Yorklular uzaylı sayılabilirlerdi pekâlâ. Onları seyretmek büyüleyiciydi.

Onların da bizden geri kalır yanı yoktu. Sabahleyin otelin restoranında kahvaltı ediyorduk ve garson kız, "Nerelisiniz?" diye sordu.

"Mississippi," dedik hep birden.

"Aman Tanrım!" Sanki Marslıyız demişiz gibi davrandı. "Aksanlarınıza bakın!"

Doğrusu New York'ta konuşmaya başlayana dek aksanım olduğunu fark etmemiştim. Artık kelimelerimin akçaağaç şurubu misali akıp gittiğini fark ediyordum, onlara yabancı gelen bir melodiydi bu. Onlar sanki kelimelerini ağızlarında uzun süre tutmak dillerini yakacakmış gibi çok hızlı konuşuyorlardı. Bir Güneylinin onların hızına yetişebilmek için çaba sarf etmesi gerekiyordu.

Amcam Graham, New York'a ilk taşındığı zamanlar aksanından utandığından dolayı suskun olduğunu söylerdi. İnsanlara "Mississippi'den kıcı alev almış Flo Jo" misali koşarak kaçtığını" ve asla ardına bakmadığını anlatmayı severdi. O ve kocası Jean Claude, Brooklyn'de kızları Lana ve oğulları Langston'la yaşıyorlardı. Bir şekilde Brooklyn'e gidip onları ziyaret etmek istiyordum fakat birkaç saatliğine Bayan Tucker'dan uzaklaşabileceğimi hiç sanmıyordum.

Jaysean tur otobüsünün korkuluğundan sarkıyordu. Parkın bitiminden milim milim ilerliyorduk. Washington Meydanı Parkı sanırım orasıydı. "Pizza olsa da gömsek," dedi Jaysean.

"Pizzayı boş ver, kız tavlama çalışıyorum burada," dedi Rashad. Korkuluktan sarkıp bağırdı, "Hey, fıstık! O ağzın ne marifetleri var?"

lyyy! Böylesine iğrenç şeyler söylemekte üstüne yoktu.

"Dostum, sende hiç terbiye yok mu!" dedi Micah. "Dağdan inmiş gibi davranmasana."

* Atletizm dünyasında Flo-Jo adıyla bilinen Florence Griffith Joyner, ABD'li siyahi bir atletti. 1988'de kırdığı rekorlarla tüm zamanların en hızlı kadın koşucusu olarak kabul edilir. -çn

“Bu salağın dağdan indiğini gayet iyi biliyorsun,” dedi Tre’Shawn ve Micah’la gülüştüler. Tre’Shawn’un bilmediği şeyse, yalnızca bu şakayı değil bazı açılardan beni de paylaştıklarıydı.

Tre’Shawn bana bakıyordu, dudaklarına çocuksu bir gülümseme yerleşti. “Kimseyi tavlamak zorunda olmadığım için şanslıyım. İhtiyacım olan her şey yanımda.”

Beni öpmek üzere eğildiğinde Micah’nın bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum.

Kendimi geriye çektim fakat sorun Micah değildi. Öyle olduğunu sanmıyordum.

Tre’Shawn iç geçirdi. “Yapma, Kayla. Taktın ama ya! Bir hafta oldu neredeyse.”

“Bana yalan söyledin, Tre.”

“Aynen! Nokta,” dedi arkamızda oturan Jazmyn.

Tre’Shawn dönüp ona ters ters baktı. “Sen kendi işine baksana be!” Bana döndü. “Sana üzgün olduğumu söyledim. Bu kadar büyütülecek bir olay mı?”

“Yalan söylediğine göre senin için öyle olmalı,” dedim. “Tek yapman gereken bana kankalarınla takılacağını söylemekti. Sırf beni ekmek için hastayım demene ne lüzum vardı?”

Bunu söylemek bile boğazımı ağrıtıyordu resmen. Bu arada, olaya bir netlik getireyim: Yapışkan bir kız arkadaş değilimdir. Ama öyle olsam bile bu yalan söylemesini haklı çıkarmazdı.

Tre’Shawn önce hiçbir şey demedi. Otobüs biraz hızlanıp döndü, yanımızdaki bir arabanın korna çalmasına neden oldu. Bu, New York City’nin fon müziğiymiş sanki – çalan kornalar. Burada geçirdiğim iki günde, evde ömrümce duymadığım kadar çok korna sesi duymuştum. Şoförümüz Bay Wright otobüsün alt katından söyleniyor, koyu Jamaikalı aksanıyla sövüp sayıyordu. Bayan Tucker daha önce ona da nereli olduğunu sormuştu.

“Dünyalıyım,” demişti adam. “Gerçi hâlâ kalıp kalmayacağımı düşünüyorum.”

Sınıf grup sohbetindeki herkes hemfikirdi – şimdiye kadarki en sevdiğimiz otobüs şoförüydü.

Bir süre sonra Tre'Shawn iç geçirdi. "Sanırım seni kızdırmak istemedim, Kayla. Seni yüzüstü bırakmaktan hoşlanmam bilirsin. Ve madem açık açık konuşuyoruz? Bir oturuşta izlememizi istediğin şu dizi acayip sıkıcıya benziyordu."

"Bil diye söylüyorum, dizi seçimlerim iyidir."

"Aynen iyi futbol takımları tutman gibi mi?" dedi.

"İl, bir Falcons taraftarı olarak diğer takımların kötülüğüne dair konuşmaya hiç hakkın yok," dedim. "Yirmi sekize üç öndeydiniz ve yine de Super Bowl'u Patriots'a kaptırdınız."

Suratını buruşturdu. "Oralara girmen şart mıydı?"

"Saints'imi kötüleyerek sen kaşındın," dedim. "Muhtemelen Mississippi eyaletinin tamamındaki tek Falcons taraftarı olduğun için kızma."

Tre öksürüyormuş gibi yaptı. "The Ain'ts"* deyip yeniden öksürdü.

Elini inceledim. "Super Bowl yüzüğün güzelmiş – aa, pardon. O değilmiş."

Tre hışımla elini çekip uzaklaştırdı, kahkahayı bastım. Bizim oralarda futbol resmen kutsaldı ve Saints de... eh, koruyucu azizimizdi. Resmen siyah ve altın renginin içine doğmuştum. Babamın bana ilk giydirdiği kıyafet bir Saints formasıymış. (Giydirdiği ikinci kıyafetse bir Jackson Eyalet Üniversitesi tişörtüymüş çünkü JEÜ hanemizde bir mezhepti âdeta, Delta Sigma Theta kız kardeşlik birliği ve Omega Psi Phi erkek kardeşlik birliğiyle birlikte.)

Saints'in her maçını ailece seyrederdik –ben, annem, babam, ablam Ciara ve abim Junior– ve sık sık üç saatlik araba yolculukları yaparak New Orleans'a, biricik Superdome'umuza" giderdik. Bir Falcons taraftarı olan Tre'Shawn ve benim bu kadar uzun süre beraber olabilmemiz bir mucizeydi. Ailem onlara

* Saints (Azizler) ve The Ain't's (Hiçler) kelimeleri arasındaki ses benzerliğine dayanan bir kelime oyunu. –çn

** New Orleans'ta bulunan *Caesars Superdome* adlı Amerikan Futbolu stad-yumu. –çn

“Failcons” diye hitap ederdi. Bir keresinde Saints ile Falcons karşı karşıya gelecekti ve babamla Junior, Tre’nin eve girmesini yasaklamışlardı. Maçı verandadan izlemek zorunda olduğunu söylemişlerdi. Annem onu içeriye buyur etmiş fakat odanın diğer ucuna oturtmuştu. En azından kadıncağz uzlaşma yoluna gitmişti.

Tre yanağımı tuttu. “Berbat futbol seçimlerin dışında seni seviyorum,” dedi. “Kankalarımınla takılmak eğlenceliydi fakat günün sonunda senin yanında olmayı tercih ederdim, şu sıkıcı diziyi izlerdik.”

“Hatta bir Saints maçını, değil mi?” diye sordum.

Tre kaşlarını çatı. “Olabilir. Fakat kesinlikle onları tutmazdım.”

“Yazık sana.”

“Her neyse, Kay,” dedi, gülerek. “Beni affedebilecek misin?”

Göz ucuyla baktığımda Micah’nın bizi izlediğini gördüm. İzleyip izlemediğini umursuyor olmam Tre’Shawn’a kızgın olmamı haksız çıkarıyordu.

“Evet. Affediyorum.”

Bu kez beni öpmesine izin verdim. Rahatlatıcı ve alışık olduğum bir duyguydu. Gözlerimi kapatıp yüz kişiyi öpsem bile Tre’Shawn’un dudaklarını diğerlerinden kolayca ayırt edebilirdim. Her şeyin ilkinin onunla yaşamıştım – ilkokul dördüncü sınıfta ilk öpücüğümü, sekizinci sınıfta ilk erkek arkadaş deneyimimi, ilk aşkı, ilk seksi. Öylesine uzun süredir beraberdik ki okuldakiler adlarımızı birleştiriyorlardı. Tre-N-Kay. Herkes son- suza dek beraber olacağımızı düşünüyordu. Beklentilerini karşılamazsam hakkımda ne düşünürlerdi?

Ben böyleydim işte. Kayla Simmons, beklenti karşılayıcı. Bununla birlikte Tre’yi seviyordum. Ömrümün geri kalanını onunla geçirebilirdim pekâlâ.

Oysaki arada bir zihnimde bir ses kendimi bildim bileli be-

* Falcons (Kartallar) ve Failcons (Başarısızlar) kelimeleri arasındaki ses benzerliğine dayanan bir kelime oyunu. –çn

raber olduğum tek kişi olduğu için mi böyle hissedip hissetmediğimi sorguluyordu. Kot pantolon misali. Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum fakat her şeyle giden bir kot pantolon bulduğunuzda ondan vazgeçmek güçtü. O kot pantolon genellikle aynı zamanda bir eşofman altı kadar da rahat olurdu ve başka hiçbir kıyafetin üzerinize olmadığı o sinir bozucu günlerde mükemmel giderdi. İşte benim için Tre'Shawn da böyleydi.

Bir dakika, erkek arkadaşımı ciddi ciddi bir kot pantolonla mı kıyaslıyordum?

Tüm bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp Tre'yi biraz daha öptüm. Dudaklarının tadına bayıldım, tur otobüsüne binmeden önce Times Meydanı'nda birlikte yediğimiz pamuk şekerden dolayı tatlı ve yapış yapıştı. Elini tişörtümün içine soktu, parmakları usulca sırtıma değiyordu. Bu imza hamlesiydi. İçimi ürpertmek hoşuna gidiyordu.

"Hey, hey, hey! Hayır, hayır, hayır!" Bayan Tucker koridorun ucundan fırladığı gibi yanımızda bitti. Beni Tre'Shawn'dan uzaklaştırdı. Az daha ona ne cüretle bana dokunduğunu soracaktım.

"Takılmaca yok, lütfen!" dedi acayip gergin bir sesle. Yani demek istediğim, sesinden Karen'lık akıyordu. "Kayla, Jazmyn'le otur. Tre'Shawn, sen de Micah'yla."

Of, olamaz.

Hayır.

New York City iyiden iyiye dar gelmeye başlamıştı.

★ ★ ★

"Burası SoHo," dedi şoförümüz Bay Wright. "Bir bardak suyu gurme diye kakalayıp size bir aylık maaşınızı ödetirler."

Herkes kahkahayı bastı, hatta Bayan Diken-Üstünde Tucker bile. Nihayet Washington Meydanı Parkı'ndan uzaklaşmıştık. Bay Wright, sokaklarda ilerleyip şehir turumuza devam edebilmek için etraftaki sürücülere sövüp sayıyordu. Ya Bayan Tucker gidip adamcağıza Karenatörlük yapmıştı -namıdiğer Karen'ın

son hâli- ya da adam işine bağlı bir tipti. O adamın Bayan Tucker'dan korktuğundan şüpheliydim, o yüzden muhtemelen işine bağlıydı.

SoHo benim kalemim bir yere benziyordu. Dört bir yanda belki de asla ödemeye gücümün yetmeyeceği kıyafetler satan lüks butikler vardı. Fakat bakmaktan zarar gelmezdi. Sementin mimarisi "entel dantel" diye haykırıyordu âdeta. Aslına bakarsanız, *entel dantel* kelimesi sırf SoHo'yu tasvir etmek için bulunmuş bile olabilirdi. O gün bu gündür annemin anlata anlata bitiremediği yegâne semt burasıydı. Babamla ziyarete geldiklerinde oturup insanları incelemek için en sevdiği yerin burası olduğunu söylemişti.

Şimdi de ben buraya gelmiş, restoranların dışındaki masalarda oturup mum ışığında akşam yemeği yiyen insanları seyreliyordum. Bir çift sandalyelerini birbirine yaklaştırmış, bir telefona bakarak birbirlerine sokulmuşlardı. Telefonun ışığı yüzlerini aydınlatıyordu. Bakmamak için fazla şirin bir manzaraydı.

Bahse girerim biri bir diğerini asla bir kot pantolonla kıyaslamamış ya da bir başkasından hoşlanmamıştı.

Tre ve Micah'ya göz atabilmek için milyonuncu kez boynumu uzattım. Bayan Tucker'ın yeni oturma düzeniyle, Rashad ilk sıradan kalkıp tam karşıma oturdu. Bayan Tucker, "hepimizi yakından görebilmek için" eski yerine oturdu. Ancak geniş omuzlu Rashad görmemi zorlaştırıyordu erkek arkadaşımı ve...

Neyim-olduğunu-bilmediğim-ama-bir-şeyim-olan çocuğu.

"Hey, sen iyi misin?" diye sordu yanımda oturan Jazmyn.

Hiç mi hiç iyi değildim. "Evet. İyiyim."

"İnsanın modunu düşürmekte Tuckaren'in üstüne yok," dedi. Topuzunun altındaki ulaşması-zor-bir noktayı kaşımak için bir tükenmez kalem kullanıyordu.

Bir şeyler daha söyledi fakat kaçırdım çünkü Micah ve Tre'Shawn önde gülüşüyorlardı. Her ikisinin de kahkahalarını onları görmeden ayırt edebilecek denli iyi tanıyordum. Tre'nin kulağa cidden "ki-ki" diyormuş gibi gelen bir kikirdemesi vardı.

Micah ise doğrudan karnından güler ve birinin eskiden sigara tiryakisi olan dedesi gibi bir ses çıkarırdı.

Gerçek: Hoş olmanız otomatik olarak hoş bir kahkahanızın da olduğu anlamına gelmez.

Gülüşmelerini dinlemek, beynimin sinir bozucu bir şekilde ânında en kötü senaryoları yazmasına neden oluyordu. Terapistim bunun anksiyetemin bir parçası olduğunu söylüyordu – canım yanmasın diye iyi şeyler yerine kötü şeyler bekliyordum. Anksiyete insana en sinir bozucu akıl oyunlarını oynardı. Terapistim bununla mücadele edebilmem için bana bazı alıştırmalar vermişti ancak şu anda tek bir yöntem bile işe yaramıyordu. Onun yerine Micah ve Tre'Shawn benim hakkımda mı gülüşüyorlar, diye düşünüyordum. Neticede ana ortak noktalarından biri dim, öyle değil mi? Mantıklı geliyordu.

Micah muhtemelen şöyle diyordu, *Hey, onu ilk kez öpmeye yeltendiğinde sana da tepki göstermiş miydi?*

Ve Tre de şöyle diyordu, *Yok, birader ama ilkokul dördüncü sınıftaydık. N'aptığımızdan bihaberdik. Dillerimiz birbirine değdiğinden dolayı hamile kaldığını sanıp ödü kopmuştu.*

Ve bu da şu anda güldükleri gibi gülmelerine neden oluyordu.

"Kay!" Jazmyn sanki onuncu kez sesleniyormuşçasına adımı söyledi. "Of, kızım. Cidden, neyin var söyle?"

Sahiden kendime gelmeliydim. "Pardon. N'oldu?"

"Dedim ki, Tre'Shawn'la aranız iyi mi?"

"Şimdilik evet."

"Şimdilik derken?" dedi Jazmyn. "Yoksa amsalaklık mı yapıyor?"

Gözlerimi devirdim. "Jazzy. Tre'Shawn amsalak falan değil."

"Arkadaş dediği şu geri zekâlılarla takılmak için sana yalan söyledi. Bana öyleymiş gibi geldi."

Ona bakıp başımı iki yana salladım. Yalan yok, dünyadaki herkesin hayatında bir Jazzy'ye ihtiyacı vardı bence. Daha arkadaş nedir bile bilmediğim zamanlardan bu yana en iyi arkadaşım kendisi. Ebeveynlerimiz, kız kardeş ve erkek kardeş bir-

likleri zamanlarından arkadaşlardı ve tüm JEÜ futbol maçlarına hep beraber giderlerdi. Gerçi Jazzy'nin ebeveynleri birkaç ay önce boşanma davası açmışlardı, o yüzden artık gidemeyeceklerdi. Jazzy her durumda hemen beni savunurdu. Hatta kimi zaman bu konuda fazla hızlı davranırdı. Fakat hey, ben de aynı şekilde onu savunurdum. İkimizden birine bulaşırsanız her ikimize de bulaşmışsınız demektir. Nokta.

Tre'Shawn'a gelince, Jazmyn ondan pek hoşlanmazdı. Açıkçası bu duruma anlam veremiyordum. Hemen hemen herkes Tre'ye bayılırdı. Fakat ilkokul günlerimizden bu yana, Jazzy, TreShawn'ı görür görmez gözlerini devirip şöyle tıslardı: "Öffff, ona katlanamıyorum!"

Yani bir başka deyişle, bu durum çok eskilere dayanıyordu.

"Amsalaklık ettiği yoktu," diye anlattım ona. "Benim dizilerimi bir oturuşta izlemek istememiş yalnızca."

"Bu, yalan söylemek için zavallı bir bahane, Kay," dedi. "Ben de senin sıkıcı dizilerini izleme meraklısı değilim ama en azından yüzüne söylüyorum."

"Anlamadım?"

"Kayla," dedi başını yana yatırarak. Ses tonu sanki bir İsa'yla-imana-gelme toplantısındaymışız gibi geliyordu kulağa. "*Gilmore Girls*'ün tekrarlarını senin dışında izlemek isteyen bir Tanrı'nın kulu yok. Kabul et bari."

"Her neyse. Bazıları gibi *Supernatural*'ın aynı bölümlerini tekrar tekrar izlemekten iyidir."

"Gelmiş geçmiş en iyi dizilerden biridir o, kabul etmelisin," dedi.

"Hı-hı, tabii," dedim telefonum kucağımda titreşirken. Annemler arıyordu. Yine. Simmons çetesinin bebeği olduğumdan dolayı, konu ben olunca ebeveynlerimin bir nebze daha rahat olacaklarını sanabilirsiniz. Neticede diğer çocuklarını tek parça hâlinde büyötmeyi başarmışlardı, anlarsınız ya? Dizginleri bir parça gevşetebilirlerdi pekâlâ. Ama nerede bende o şans. Hatta iki ebeveyn yerine, abim ve ablamı da sayarsak dört ebeveynim

olduğu bile söylenebilirdi. Elektrikler kesildiğinden bu yana aile grup sohbetine mesajlar yağıyordu. Bu kez gelen mesaj ablam Ciara'dandı. Bir sömestrliğine gittiği Tokyo'da saat sabah dokuz sularıydı.

Kay-Kay, hâlâ otobüste mahsur musunuz?

Daha yanıt bile veremedi abim Junior maydanoz oldu.

İn de yürü, kardeşim.

Ardından ekledi, **Sen ve Tre karanlıkta oynaşmasanız iyi edersiniz.**

Aman Tanrım. Çabucak, Yürümüyorum. Nereye gideceğimi bilmiyorum. Ve bizi merak etmeyin, diye yazdım.

Tam elimden bırakmışım ki telefon bir kez daha vızıldadı. Bu sefer babamdandı.

O da ne demek oluyor?

Şu anda onlarla uğraşamayacaktım. Gerçekten.

Neyse ki annem imdadıma yetişti.

Bayan Tucker'ın onları yakın markaja aldığından eminim, Freddie.

O kadın çok rahat Gizli Servis'te çalışabilir, o denli sıkı.

Ardından tekrar babam yazdı, **Yine de o New York keşmekeşi-ne güvenmem. Önemsiz bir elektrik kesintisinden fazlası olabilir. Daha ciddi bir durum.**

2003'te olmamıştı, diye ekledi annem.

Şükürler olsun ki, yazdı babam. Ayrıca, o zamanlar en çok telaş yapan sendin.

Oooo, yazdı Ciara.

İki göz emoji attım.

Annemse ters ters bakarı attı.

Kay-Kay, Graham amcana ulaşmaya çalış, diye yazdı babam. Ona ulaşamazsan ABD Büyükelçiliği'ni bul. Büyükbabanın Vietnam gazisi olduğunu söylersin onlara. Sana yardımcı olurlar.

Bu adam ciddi miydi?

Ciara, Babacığım, New York'ta bir ABD büyükelçiliğine gerek yok. Amerika Birleşik Devletleri'nin bir parçası ya, diye yanıt verdi ona.

Babam, Ben olsam kanardım! Buradan tamamen farklı bir ülke olduğu kesin! dedi.

Derken Junior lafa girdi.

Bu illa kötü anlama gelmiyor...

Ardından babam cevap verdi. Çocuk, Mississippi'de doğup büyüdü. Dallas'tasın diye havalara girme.

Annem, Hah, orası bambaşka bir ülke olabilir işte. Teksas kendine özgü bir kıta gibi, yazdı.

Ciara, Bazı ülkelerden de daha büyük, dedi.

Bir dakika bir dakika. Bu konuşma birdenbire nasıl coğrafya dersine dönmüştü? İç geçirerek, Şarjım bitmesin. Telefonumu bırakıyorum. Sizi haberdar ederim. Sizi seviyorum! yazdım.

Telefonumu sırt çantama sokuşturup yeniden karşıya baktım. Tre'Shawn ve Micah hararetli bir sohbete dalmışlardı. Konuşurken Micah'nın elleri hiç yerinde durmuyordu ve Tre ise sürekli başını sallıyordu. Başka bir evrende en iyi arkadaşlar olabilirlerdi. Aynı bilgisayar oyunlarından, müzikten, spor dallarından hoşlanıyorlardı. Aynı kızıdan.

Bazen acaba bu yüzden mi Micah'dan hoşlandım diye merak ediyordum, alışkın olduğum şeye çok benzediği için. İkisi aynı marka kot pantolonlardı fakat modelleri farklıydı. Gerçi çok geçmeden, söz konusu duygular olduğunda her zaman mantık aramamak gerektiğini anlamıştım. Mantık beyine özgü bir şey sonuçta, kalbinse kendine özgü bir işleyişi var. Beyne ihtiyacı yok. Gerçi ben ihtiyacı olmasını diliyordum.

"Pekâlâ, neler oluyor?" dedi Jazmyn.

Ona baktım. "Ha?"

"Neden Tre orada oturduğu için kafayı yemek üzereymiş gibi duruyorsun?"

"Kafayı yediğim falan..."

"Kay, suratını görmüyor olabilirsin ama ben görüyorum," dedi. "Resmen ter döküyorsun ve bana bunun şu 'sıcaklık dalgasından' dolayı olduğunu söyleme sakın. Eve kıyasla burası serin bile sayılır."

Çok doğru bir noktaya parmak basmıştı. New Yorklular sıcaktan ve rutubetten yakınmayı pek seviyorlardı ve hâlâ hangi

rutubetten bahsettiklerini anlamaya çalışıyordum. Mississippi yılın çoğu zamanında devasa bir sauna gibi olurdu. Bu, onun yanında hiçbir şeydi.

Ensemi ovuşturdum. Ağzımdaki baklayı çıkarana dek Jazzy yakamdan düşmeyecekti. Micah'yla olanlardan kimselere bahsetmemiştim. "Ben ve Micah" diye bir şey olduğundan değildi hani. Fakat aramızda olup bitenler, *şayet* aramızda olup biten bir şeyler vardıysa... Gördünüz mü? Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

O yüzden de başlamadım. Attığı mesajı bulup telefonumu Jazzy'ye uzattım.

Telefonumun ekranı karanlıkta yüzünü aydınlatıyordu ve gözleri yuvalarından fırladı. "Sikt- Kay." Bana baktı. "Bu mesaj..."

Başımla onayladım. "Evet."

"Yani birlikte?.."

"Aramızda hiçbir şey yok," dedim. "Yani, birkaç kez takıldık. Hepsi bu."

"Ne zaman? Bana söylemedin!"

Bunun geleceğini tahmin etmeliydim. "Abartılacak bir durum yok, Jazzy."

"Eh, birilerine göre öyleymiş." Telefonumu havaya kaldırıp bana gösterdi.

Burnumdan soluğumu boşalttım. "Galiba."

"Hislerin karşılıklı mı?"

Omuz silktim.

"Vay be," deyip telefonumu bana uzattı. "Bayağı karmaşık bir durum, Kay."

"Biliyorum. Ve şimdi de..." Başımla, hoşlandığım çocukla yan yana oturan erkek arkadaşımı işaret ettim.

"Kafayı yemene şaşmamalı."

"Aynen." Gözlerimi yumdum. Bütün bu drama yüzünden başım zonkluyordu. "Sence ne yapmalıyım, Jazzy?"

Aylardır birilerine bu soruyu sormak istiyordum ancak kime soracağımı hiç bilmiyordum. Jazmyn genellikle akıl danıştığım

ilk kişi olurdu fakat ebeveynlerinin boşanma davası yeterince canını sıkıyordu zaten. Danışabileceğim ikinci kişiyse Ciara'ydı fakat bu konuda onu darlamak istemedim. Japonya'da yaşayan bir siyahi olarak boğuştuğu sorunların yanında benimki devede kulak kalıyordu. Özelimi bütün okula yaymayacak üçüncü ya da dördüncü bir seçenek yoktu. Annem? *Tanrı'ya bırak, bebeğim*, derdi. Dünyanın dört bir yanında açlık ve hastalıklar kol gezerken Tanrı'nın lise aşk üçgenleriyle ilgileneceğinden şüpheliydim.

Jazmyn gene kalemıyla saçını kaşıyordu. "Sorunun cevabı gün gibi ortada, Kay. Tre'Shawn'u bırak ve şu hoş Micah'yla çık."

Az daha boğuluyordum. "Ne?"

"Beni duydun. O aptalın kıcına *çoktan* tekmeyi basmalıydın. Birlikte olmamanız için binlerce geçerli sebep sayabilirim."

"Jazzy, Tre'Shawn-karşıtı kampanyayı dinlemek istemiyorum. Tarafsız görüşe ihtiyacım var, lütfen."

"Şey, tüm sebeplerimin geçerli olduğunu söyledim. Duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

İç geçirip ona doğru dönerek aşağıdaki bütün o karmaşaya sırtımı çevirdim. "İyi. On tanesini say. Yalnızca on," dedim uyarıcı gözlerle. "Bütün gece bunu dinlemek istemiyorum."

"Pekâlâ, tamam, bir düşüneyim. Birinci sebep: Kendini beğenmiş."

"Hiç de bile!"

"Yuh! Kızım, aynen öyle," dedi. "Okulda sanki Tanrı'nın insanlığa bir lütfuymuş gibi salına salına yürüyor. Tamam şirin ama çok da matah değil."

"Kişiden kişiye değişir," dedim. "Başka?"

"Kahkahası başlı başına bir sebep," dedi Jazzy. "Sanki suda boğuluyormuş da boğazını temizlemeye çalışıyormuş gibi gülüyor."

Pekâlâ, bu kadar yerinde bir tasvir *olamazdı*. "Bence şirin bir kahkahası var."

"Beynin yıkanmış senin, yani tabii ki öyle diyeceksin. Üç, esprileri klişe. Tamam evet, kimi zaman güldüğüm oluyor ama kahretsin, dostum. Daha iyi materyaller bul."

Kahkahayı bastım. "Boklamayı kes."

"Hepsi gerçek, hayatım. Boklama falan yok. Dört, gülümse-
diğinde gözleri ışıldayıp tam bir şapşala benziyor," dedi. "Beş,
dans edemiyor. Sürekli yapıp durduğu şu minik bir dans hare-
keti var fakat ne hikmetse yetenekli olduğunu sanıyor.

"Altı, sabah akşam aynı parfümü sıkıyor. Sürekli, kahretsin,
değiştir şunu, dostum modundayım. Yok, illa Ralph Lauren Polo
sıkacak. Parfümü ne zaman koklasam artık aklıma o geliyor.
Yedi, dudaklarını çok fazla yalıyor, bilhassa düşünüp taşınırken.
Sekiz, elleri fazla yumuşak. Dokuz, dudaklarının üstündeki şu kü-
çük bıyık. Ya uzat ya kes, yahu. On, dudak demişken, onunkiler
fazla dolgun. Ve işte böyle, buyur. On sebep," dedi.

"Vay canına," dedim ona bakarak. "Tüm bunları fark ettin
yani?"

"Evet." Jazmyn omuz silkti. "Fark etmemem mümkün mü?"

Fark etmemem mümkün mü derken?

Jazmyn'in az önce söylemiş olduğu şeylerin yarısı pek de
gözüme çarpmamıştı. Burada, kız arkadaşı olan bendim ve tek
bir dans hareketi olduğunu ya da dudaklarını çok sık yaladığı-
nı fark etmemiştim. Parfüm olayını biliyordum. Ben bayıldığım
için Ralph Lauren kullanıyordu.

Ancak beni asıl rahatsız eden şey, tüm bu ufak ayrıntıların
benim gözümünden kaçmış olması değildi. En yakın arkadaşımın
fark etmiş olmasıydı.

Annemin eskiden söylediği bir şeyi aklıma getirdi bu da. O
ve babam, Jackson Eyalet Üniversitesi'nin birinci sınıfında tanış-
mışlar. Babam üniversitenin bando takımında mızık şefiymiş
ve annem onun kampüste dolaşmadığını, "kendini bir şey sana-
rak" etrafta *kasıla kasıla yürüdüğünü* söylemişti.

"Tanrım, o adama katlanamıyordum," demişti. "Freddie
Simmons'a dair en ufak şeye resmen gıcık oluyordum. Ancak
günün birinde bir şey fark ettim. Tüm o küçük şeyler beni gıcık
ediyordu çünkü onların çekimine kapıldığımdan dolayı kendi-
me kızıyordum. O adama karşı yoğun duygular besliyordum,

evet fakat düşündüğüm şekilde değildi. Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi olduğunu söylemekte haklılar.”

Jazmyn’e bakakaldım. Yıllardır Tre’Shawn’a duyduğu nefrete anlam verememiştim ama sanki artık gizlemiş olduğu bir yanını görebiliyordum. Ya da belki de hep oradaydı ve ben görmek istememiştim.

“Kankayız, değil mi?” dedim.

“Bu da soru mu? Herhalde öyleyiz.”

“Ve bana karşı tamamen dürüst olursun, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Jazzy.

Dudağımı ısırdım. “Sen... içten içe Tre’Shawn’dan mı hoşlanıyorsun?”

Gözleri yuvalarından fırladı. “Ne? Kay...”

“Dur bakalım, ne dedin sen?” diye çıkıştı Tre’Shawn ön taraftan. Koltuğundan fırladığı gibi Micah’nın tepesinde bitti. Micah da ayağa kalkmak üzereydi fakat Bayan Tucker apar topar koştu.

Erkek arkadaşımı geriye doğru çekti. “Kavga yok!” dedi. “Yeni oturma düzeni! Kayla, gelip Micah’nın yanına geç. Tre’Shawn, sen de Jazmyn’in yanına.”

Kahretsin.

Gecem gitgide berbat oluyordu.

★ ★ ★

“Ona ne söyledin?”

“Söyledim ya, Kayla. Pek bir şey demedim,” diye iddia etti Micah.

“Tamam da ne söyledin?”

Otobüs Chinatown’dan aşağı doğru süzülüyordu. Bay Wright, şehrin en iyi dondurmacılarından birinin burada olduğunu söyledi.

Tüm problemlerin bir külah dondurmayla çözülebildiği günleri özlüyordum. Dünyadaki tüm dondurmaları getirirler bile şu anda boğuştuğum sorunlara derman olamazdı.

Göz ucuyla arkaya baktım. Ay ışığı Tre’Shawn’un sıktığı çe-

nesini ve üzerimizdeki gözlerini belli belirsiz gözler önüne seriyordu. Jazmyn koltuğun ta en ucunda sopa yutmuş vaziyette, erkek arkadaşından olabildiğince uzakta oturuyordu.

Bana birkaç tane mesaj attı ama hiçbirini okumadım.

Otobüs geçip giderken Micah, Chinatown'u seyrediyordu. "Şehirde böylesine özgün, farklı farklı bölgelerin olması harika. Sen olsan hangi semtte yaşardın?"

"Konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak ve sorumu yanıtla," dedim. "Tre'Shawn'a ne söyledin?"

Micah omuz silkti. İnanılmaz derecede gamsızdı. Anksiyete teşhisi konmuş biri olarak ona imreniyor, hatta hayranlık duyuyordum. Şu anda ise acayip derecede gıcık oluyordum.

"Ona gerçeği söyledim, Kay," dedi.

Kalbim küt küt çarpıyordu. "Yani?"

"Sırf arkadaşlarıyla takılmak için sana yalan söylemesinin çok boktan bir davranış olduğunu ve eğer gözünü dört açmazsa bir başkasının seni kapacağını söyledim."

Siktir! "Saçmalama. Micah, bunu yapmadın."

Yine omuz silkti. "Bende yalan yok. Bunun beni sevmenin nedenlerinden biri olduğunu söylememiş miydin? Hatta okul gazetesindeki yazında bile buna değinmiştin."

Değinmiştim. Micah'nın koşu takımı arkadaşları, onu takım kaptanı yapmalarında bu özelliğinin büyük rol oynadığını söylemişlerdi – inanılmaz derecede dürüst olmasının ve karşısındakilerden de aynı dürüstlüğü beklemesinin. Her konuda güvenebileceğiniz bir çocuk olmasının. Bir keresinde buna gönül işlerinin de dahil olup olmadığını merak etmiştim.

"Ne olursa olsun," dedim ona ve kendime. "Söylemek sana düşmezdi."

"Önemsediğim biri adına konuşmanın benim için sakıncası yok," dedi Micah.

Bakışlarımı kaçırdım. Böylesi sözler sarf ederken Micah'ya bakmak güçtü. Bu durumu insanın doğrudan gözlerini dikip güneşe bakması şeklinde tarif edebilirdim. Sizin için zararlı ol-

duğunu bilirdiniz fakat yaydığı sıcaklıktan dolayı bir yanınız da bakmaya karşı koyamazdı.

“Yine de söylemek sana düşmezdi,” diye söylendim. “Ne oldu bak? Onu kızdırdın.”

“Kızarsa kızsın. Sana yalan söyleyip seni yok saydığında sen de kızmıştın.”

“Bir süre önce onu affettim,” dedim.

“Bunu yapmak için kendini mi kandırdın yani?”

“Niye kendimi kandıracağımı ki?”

“Onu seri söyleyeceksin,” dedi Micah.

Başımı iki yana salladım çünkü bunu yapmak ona karşılık vermekten daha kolaydı. “Yeter artık, Micah.”

“İyi,” dedi. Aşağıdaki sokakları izlemek için yana doğru döndü.

Micah, geçen sene Noel’den hemen sonra okulumuza geçmişti. O zamana dek birinin parmağını bile kıpırdatmadan hayatımı tepetaklak edebilmesinin mümkün olabileceğini bilmezdim. Koridorda göz göze geldiğimizde yüzüm alev alev oluyordu. Öğretmen bizi aynı gruba koyduğu zamanlarda sırasını benimkinin yanına çektiğinde kollarımızın ya da ayaklarımızın birbirine değmesini diliyordum içten içe. Her karşılaşmamızın ardından, bu tür duygular hissettiğim için kendimi suçluyordum.

Şimdi ona bu denli yakın oturuyorken heyecandan midemde kelekler uçuşuyordu âdeta. Keşke geberip gitselerdi.

Birdenbire, “New York’ta insanların hem burada olup hem de aslında burada olmadıkları gözüne çarptı mı?” dedi Micah.

Ona baktım. “Ne?”

“Mesela şuradakiler.” Turist oldukları aşikâr olan bir çifti işaret etti başıyla. Karanlıkta bile binaları işaret ediyorlardı. “Mesela onlar burada. Etraflarındaki her şeyin farkındalar. Ama şu çocuğa benzer tipler de var.” Yürürken gözlerini tamamen telefonuna dikmiş bir çocuğu işaret etti eliyle. “Onun için Chinatown yalnızca bir kaldırımdan ibaret. Avucunun içi gibi bildiği için ne tarafa doğru gittiğine bile bakma gereği duymuyor.”

"Muhtemelen doğma büyüme New Yorkludur," dedim.

"Muhtemelen. Fakat buralı bile olsaydım onlar gibi olmayı yeğlerdim." Bir kez daha çifti işaret etti. "Artık kanıksadıkları için etraflarındakilerin kıymetini bilmemektense her şeye hayranlıkla bakabilmeyi."

Bunu söylerken bana baktı.

"Lafı nereye getirmeye çalışıyorsun?"

Bir parça bana doğru yaklaştı. "Lafı herhangi bir yere getirmeye çalıştığımı kim söyledi?"

Gerçek: Micah ne zaman bana yaklaşacak olsa, benim onun bana dokunduğu düşüncesiyle hayata dönüyordu sanki, tüylerim diken diken oluyordu. İzin verdiğiniz takdirde beklenti bir işkenceye dönüşebilir.

Kenara kayıp yeniden göz attım. Tre'Shawn bizi izliyordu fakat karanlıkta yüz ifadesini seçemiyordum ki bu daha da beterd.

"Amacım onu gıcık etmek değildi," diye iddia etti Micah.

Ona baktım gene. "Hadi canım?"

"Gerçekten. Seni kapmaya çalıştığımı söylemedim ki. Çocuk, herhangi birinin seni kapma olasılığı var dememe öfkeleni."

"Çünkü birine gidip de kız arkadaşı hakkında böyle şeyler söylenmez, Micah."

"Doğru olsa bile mi?" diye sordu. "Sana sahip olduğu için çok şanslı, bebeğim."

Mantığım, bile isteye başka bir çocukla takılmaya çalışan bir kız arkadaşının olmasının pek de şanslı bir durum olmadığını söylüyordu. "Çok incessin fakat beni pek tanımıyorsun, Micah."

"O hâlde seni tanımama izin ver." Büsbütün bana doğru döndü. "Hadi yirmi soru oyunu oynayalım."

"Ne?"

"Yirmi soru. Oyalanmak için bir şeyler yapmamız şart."

"Micah, kes şunu..."

"Neyi? Hiçbir art niyetim olmadan seni biraz daha tanımak istemeyi mi?" diye sordu. "Hile yok. Söz veriyorum. Dediğim gibi, oyalanmak için bir oyun alt tarafı."

Yeniden *yavaşlamaya* başlamıştık – muhtemelen bu otobüsün ilerlediğinden daha hızlı yürüyebilirdim. Oturup kara kara düşünmemi engelleyecek bir şeyler yapmaktan zarar gelmezdi. Bu otobüs turunun anksiyete cehenneminden fırlayan bir otobüs turu olmasına ramak kalmıştı.

“İyi,” dedim. “İlk ben başlayacağım ama.”

“Olur. Sor.”

“Pekâlâ. En büyük korkun ne?” diye sordum.

“Uf. Daha baştan hassas sorularla geldin,” dedi. “Boğulmak. İki yaşındayken havuza düşmüştüm. Hâlâ dün gibi hatırlarım. O gün bugündür sudan nefret ederim. Seninki ne?”

“Soracak özgün bir soru bulamadın mı? Vay canına,” diye takıldım ve gözlerini devirdi. “Sevdiğim herkesi kaybetmek en büyük korkum. Ablam yurtdışına taşındığında ve abim de Dallas’a gittiğinde zırlı zırlı ağladım. Aptalcaydı çünkü hâlâ hayattalar. Fakat sanırım gidişleri bu korkumu tetikledi.”

Micah başını hafifçe sallayarak onayladı. “Anlayabiliyorum. Eğer kardeşlerim olsaydı ve taşınısaldı muhtemelen ben de bir tuhaf olurdum.”

“Tek çocuk olduğumu unutmuşum.”

“Hiç gocunmuyorum,” dedi. “Sürekli topa tutuluyoruz ama aslında harikayız. Yalnızca paylaşmaktan pek hoşlanmıyoruz.”

“Ailenin en küçüğü olarak şımartıldım ve ben de paylaşmayı sevmezdim, o yüzden anlıyorum. Peki, sıradaki soru: Kedi insanı mısın köpek insanı mı?”

“Kesinlikle köpek. Kediler iblistir.”

Bir şaşkınlık nidası koyverdim. “Ne? Bu ne cüret!”

Micah ellerini havaya kaldırdı. “Hey, elçiye zeval olmaz, tamam mı? Sekiz yaşındayken bir tanesi beni tırmalamıştı ve o zamandan beri de onlara güvenmem. Senin tercihini sormayacağım. Gayet açık. O yüzden sorum: Sabah insanı mısındır yoksa gece kuşu mu?”

“Kesinlikle sabah. Sen?”

“Özgün olmamaktan bahsedene bak,” dedi. Gözlerimi devirdim. “Ben de sabah insanıyım. Sabahın erken saatleri daima en verimli koştuğum saatlerdir. Çikolata mı vanilya mı?”

“Çikolata elbette,” dedim.

“O yüzden mi gözünü benden alamıyorsun? Bu çikolatalı lezzetten?”

Ağzım bir karış açık kaldı ve Micah kahkahayı bastı. “Hemen de yuttun,” dedi.

“Pislik,” dedim ve daha da güldü. “PlayStation mı Xbox mı?”

“Play. Sta. Tion. Sabah akşam, sonsuza kadar,” dedi Micah. “Oynar mısın?”

“Evet. Call of Duty hastasıyım. Abim Junior’la haftada birkaç kez internette oynuyoruz. Ablam da arada bir bize katılıyor fakat saat farkı yüzünden zor oluyor.”

“Vay canına,” dedi Micah, hafifçe gülümseyerek. “Sana ‘New York’ diye hitap etmeye başlamalıyım.”

“New York mu?”

“Evet. Sana dair sevdiğim yeni şeyler keşfedip duruyorum da ondan, tıpkı şehirle aramdaki ilişki gibi.”

Yanaklarım kızardı ve bunun sıcaklık dalgasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Sorun da buydu ya. Göz açıp kapayınca dek Micah’yla kolayca “senli benli” olabiliyordum ki bu da erkek arkadaşım yalnızca dört koltuk ötede otururken göz göre göre yaklaşan bir felaketti.

Hayır, bunu yapmayacaktım. Yapamazdım. Koltuktan kalktım. “Şey, bak ne diyeceğim? Ben... ben başka bir koltuğa geçsem iyi olacak.”

Micah kaşlarını çattı. “Ne? Neden?”

Sırt çantamı aldım. “Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Derken, birisi usulca kolumu kavradı. “Kay?” dedi Tre’Shawn. “İyi misin? Seni rahatsız etmiyor, değil mi?”

“Vay canına. Amma paranoyaksın,” dedi Micah. “Sanki benim onu kapacağımdan korkuyormuşsun gibi davranıyorsun.”

“Senin gibi her şeye burnunu sokan bir tipten mi korkacağım,” dedi Tre’Shawn. “Seni ilgilendirmeyen konulara burnunu sokmasan iyi edersin.”

Bayan Tucker koltuğundan fırladığı gibi soluğu benim, Tre’Shawn’un ve Micah’nın yanında aldı. “Herkes koltuklarına!”

“Kayla’yı önemsiyorum, o yüzden bu konu beni ilgilendirir,” dedi Micah.

“Kayla seni ilgilendirmez!” dedi Tre.

Kendimi Tre’nin tutuşundan çekip kurtardım ve ellerimi havaya kaldırdım. “Bakın ne diyeceğim? Bu konuyu siz ikiniz aranızda halledin. Bayan Tucker, ben aşağıya iniyorum.”

Micah ve Tre’Shawn’un ikisi birden arkamdan seslendiler fakat onları duymazdan gelip otobüsün alt katına indim.

Alt kat bomboştı. Hiç şaşırmadım. Dediğim gibi, diğer tüm turistler bir süre önce inip yürümeye koyulmuşlardı. Artık aşağıda yalnızca şoför Bay Wright kalmıştı. Bana başıyla selam verdi. Radyoda çalan eski bir R&B parçasına mırıldanarak eşlik ediyordu. İnsanlara kolayca sövüp sayan o adam olduğuna inanmak güçtü.

“Ah! Merhaba tatlım,” dedi o koyu Jamaikalı aksanıyla. “O patronluk taslayan kadın şimdi de beni kontrol etmen için seni mi aşağıya yolladı?”

Sırtıp arkasındaki koltuğa geçtim. Söz konusu Bayan Tucker olunca “patronluk taslayan” kelimesi az bile kalıyordu. Güç gösterisinde bulunma konusunda kimse eline su dökemezdi. “Hayır, efendim. Manzara değişikliği olsun istedim sanırım.”

“Ama şehrin en güzel manzarası yukarıda!” dedi. “Aslına bakarsan tam da Belediye Binası’nın önünden geçmek üzereyiz. Siz turistler oraya bayılırsınız.” Mikrofonunu eline aldı ve tüm otobüse duyurdu.

Omuz silktim. “Benim için herhangi bir binadan farkı yok.”

İçtenlikle kıkırdadı ve ben de gülümsedim. Kahkahası bana babamunkini anımsatıyordu.

"Aynen öyle," dedi. "Günün sonunda herhangi bir bina."

Koltuğuma yerleşip camdan dışarıyı izledim. Karanlık tabakası şehrin üzerinden kalkmamıştı fakat sanki herkes yeni normale çoktan alışmıştı bile. New Yorklulara dair sevdiğim şeylerden biriydi bu. Olup bitenlerden asla etkilenmeyip hayatlarına devam ediyorlardı.

Derin bir soluk aldım. Tre'Shawn'la durumum, Micah'yla aramızdaki ihtimaller, Jazmyn'le yüzleşmem... Hepsi yüzünden boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Kendi kendime kalınca ferahlayacağımı hiç düşünmezdim. Şimdi asıl soru şuydu: N'apacaktım?

"Biliyor musun?" dedi Bay Wright. "Turistler tantana yapıyorlar. Manhattan da Manhattan, Manhattan da Manhattan," diye dalga geçti. "Gel gelelim Brooklyn'i ziyaret etmeden, New York City'yi gezip görmüş sayılmazsın."

"Tıpkı amcam gibi konuştunuz. Orada yaşıyor."

"Aa, öyle mi?" dedi dikiz aynasından bana bakarak. "Hangi mahallede?"

Omuz silktim gene.

"Aa, olmaz, olmaz, olmaz. Mahalleyi bilmen lazım. İşin sırrı mahallede, tatlım. Bed-Stuy'da yaşıyorum ben."

Başımı yana yatırdım. "Şu eski rapçi gibi mi?"

"Eski rapçi mi? Aa, hayır, hayır, hayır." Başını iki yana salladı. "Brooklyn'e gelip de Biggie Smalls'a o şekilde hitap etmek olmaz. Yok, yok, yok."

"Biggie. Aynen." Ben doğmadan önce ölen bir rapçinin adını hatırlamamam benim hatamdı tabii. "Sanırım amcalarım ve kuzenlerim de Bed-Stuy'da yaşıyorlar."

"Ve sana bunu öğretmediler mi? Bomboclaat!"

Kulağa sanki küfretmiş gibi geliyordu. "Onları çocukluğum-

* Jamaika'da şaşkınlık veya kızgınlık ifadeleriyle söylenen, *siktir!* anlamındaki küfür. -çn

dan beri görmedim. Bu gezi sırasında onları ziyaret etmeyi umuyordum ama pek sanmıyorum.”

“Neden? Trene binebilirsin.”

“Bay Wright, öğretmenimle tanıştınız,” dedim.

Yeniden kahkahayı bastı. “Anlaşıldı. Elimde olsa şimdi seni köprüye kendim götürürdüm. Bu gece Bed-Stuy’da büyük bir sokak partisi varmış. Siz Güneyli çocuklara tam bir New York esintisi yaşatırdı.”

“Evet, keşke,” diye mırıldanıp göğüs geçirdim. Şu anda hayatımda “keşkelerden” bol bir şey yoktu.

Bay Wright’ın dikiz aynasından başını yana yatırıp bana baktığını gördüm. “Canını sıkıran bir şey mi var, tatlım?”

“İyiyim ama sorduğunuz için teşekkürler,” dedim. Adamın Manhattan boyunca bir çift katlı otobüste direksiyon sallaması gerekiyordu. Benim sorunlarımı dinlemese de olurdu.

“Evlat, ağzındaki baklayı çıkar,” dedi. “Yüzünden okunuyor. Bir erkek mi? Kız mı? Ya da non-binary bir birey mi?”

Açık görüşlülüğüne hayran kaldım. Bizim oralarda muhtemelen sık rastlanan bir durum değildi. “Erkek. İki erkek, aslında.”

“Bir aşk üçgeni,” dedi. “Can sıkıcı olabilir.”

Alnımı tuttum. Bu karmakarışık durumun düşüncesi bile başımı ağrıtmaya yetiyordu. “Evet ve hatta bir aşk dörtgeni olabileceğine dair bir his var içimde.”

Suratını buruşturdu. “Ooooo. Dört misli can sıkıcı.”

“Aynen. N’apacağımı bilmiyorum.”

Ki bu alışık olmadığım bir duyguydu. Her daim sorunlarımı çözmenin bir yolunu bulurdum. Beklenti karşılayıcı olmanın bir parçasıydı bu – kimse kendimi kötü durumlara sokacağıma ihtimal vermezdi çünkü daima doğru kararlar verirdim.

Bu, bir partide kör kütük sarhoş olmamayı seçmek ya da üniversite başvurularımda şekil görecek bir seçmeli ders almaya benzemiyordu hiç. Gönül işiydi. Ancak ne yazık ki gönlümün ne istediğinden bile emin değildim. Hem Tre’Shawn hem de Mi-

cah sokularak gönlümün içindeki küçük kompartımanlara yer etmişlerdi.

"Durumun ayrıntılarını bilmiyor olabilirim, tatlım ama eğer istersen sana bir tavsiyede bulunabilirim," dedi Bay Wright.

"Her türlü tavsiyeye açığım açıkçası."

"Keşke çocuklarım da böyle söylese." Kıkırdadı. "Pekâlâ, anladığım kadarıyla bu delikanlılardan hangisiyle beraber olman gerektiğine karar veremiyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Senin yaşlarında olmamın üzerinden epey uzun zaman geçti, o yüzden bunu söylediğim için ihtiyar bir adam gibi gelebilirim sana fakat niye seçmek zorunda olasın ki?"

İı... New York'un Mississippi'ye nazaran birazcık daha antika bir yer olduğunu biliyordum ama düşündüğüm şeyi mi kastediyordu? "Yani ikisiyle birden mi olmalıyım?"

"Yoo, yoo!" Bay Wright kahkahayı bastı. "Her ne kadar bugünlerde o da bir seçenek olsa da tavsiyem bu değil. Demek istediğim, ikisinden birini seçmek yerine kendini seçebilirsin, tatlım. İlla bir ilişki yaşayacaksın diye bir şey yok."

Dudağımı ısırdım. "Her ikisine karşı duygu beslesem bile mi?"

"Kendine zaman tanıman için daha da iyi bir neden," dedi. "Yüreğinin sesi seni asla yanlış yönlendirmez ancak söylediklerini duyabilmek bazen güç olabilir. Konuşması için ona biraz alan tanıman lazım. Bu da bir çeşit sevgidir."

Merdivenlerden tıkır tıkır ayak sesleri geliyordu ve çok geçmeden Tre'Shawn'un inen upuzun bacakları görüldü. Beni görebilmek için başını eğdi. "Kay? İyi misin?"

Dikiz aynasında Bay Wright'la göz göze geldik. Yalnızca dudaklarını oynatarak üç kelime söyledi: *Yüreğine yardımcı ol.*

"Evet," dedim Tre'Shawn'a. "Olmaya çalışıyorum."

Bay Wright'a kibarca gülümseyip yanıma oturdu. "Neler oluyor? Cidden?"

Elimi, koltuğun üstünde duran elinin üzerine koydum. Yu-

muşak elleri, kötü dans figürleri ve gamzeleri olan; şirin, seven, klişe erkek arkadaşım benim.

"Bence neler olup bittiğini içten içe biliyorsun," dedim.

"Ha? Hayır, bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," dedim. "Bak, yalan söylediğin için üstüne gelmiyorum, tamam mı? Fakat *neden* yalan söylemiş olduğunu kendine bir sor. Kalbimi kırmamak için olduğunu söyledin fakat..." Boğazımdaki yumruyu bastırdım. Bir süredir oradaydı, yüzleşmek istemediğim bir gerçekle birlikte. "Benimle TV dizileri izlemek istememenden dolayı kalbim kırılmazdı, Tre. Yalnız kalmak istedin ve bunun kalbimi kıracağını düşündün."

"Kayla..."

"Öyleyse de sorun yok," dedim lafını keserek. "Gerçekten sorun yok. Fakat eğer beni seviyorsan itiraf edersin. Olayın diziyile falan alakası yoktu, öyle değil mi?"

Gözlerini yere dikip başını usulca iki yana salladı, sanki kendiyle münakaşa ediyordu.

Ancak aradan bir süre geçtikten sonra, "Hayır. Konu o değildi. Kahretsin," diye tısladı. "Kay, üzgünüm. Bu yaptığım çok adice..."

"Önemli değil, Tre. Benim de yalnız kalmaya ihtiyacım var,"

Başını kaldırıp bana baktı. "Ne?"

"Evet," dedim, böyle bir anda zerre kadar mânâsı olmayan bir şekilde hafifçe gülümseyerek. "Son zamanlarda düşünüyorum da herkes bizden birlikte olmamızı bekliyor. Acaba bu yüzden mi hâlâ birlikteyiz diye merak etmiyor değilim."

"Olur mu öyle şey, Kay? Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım. "Seninle birlikte olmadığımı hayal etmesi bile güç ve bu... beni korkutuyor. Senin kız arkadaşın sıfatım olmadan kim olduğumu bilmiyorum. Ve bu böyle olmamalı diye düşünüyorum."

Tre elimi tuttu ve başparmağıyla avucumun içini usulca okşadı.

"Olmamalı," dedi.

Bir süre sessizliğe bürünüp New York'un aramızdaki sessizliği doldurmasına izin verdik.

Gerçek: Micah bana bir şey yaptı ve bu durumun ona beslediğim duyguların çok ötesinde olduğunu yeni yeni fark ediyorum. Benim için, kalbim için pek çok olasılık olduğunu görmemi sağladı. Kimin benden ne beklediği kimin umurunda: Düşünmem gereken tek kişi benim.

Açıkçası şu anda ne istediğimi bilmiyordum. Fakat Bay Wright'ın söylediği gibi, belki de yüreğime birazcık alan tanımalıydım.

"Değişim iyidir," diye mırıldandım.

Tre'Shawn yanağıma bir öpücük kondurdu. "Evet. Öyle."

Başımı omzuna yasladım. Bu bir ayrılıkmış gibi gelmiyordu, bir araydı yalnızca.

"Vay be," dedi Tre'Shawn bir süre sonra. "Eskiden hayalimizdeki New York gezisini nasıl planladığınızı hatırlıyor musun?"

Güldüm. "Elektrik kesintisi yoktu, orası kesin."

"Özgürlük Heykeli ve Empire State Binası'nı görmek istiyordun, değil mi? Ve..."

"Brooklyn Köprüsü'nü geçmeyi," dedim. "Evet. Ebeveynlerim bir keresinde elektrik kesintisinde köprüde yürümüşler. Anem bana hamileymiş hatta."

"Cidden mi? Vay canına. Bir şekilde gidip görebilseydik harika olurdu."

Bay Wright boğazını temizledi. "Beni ilgilendirmeyen meselelere burnumu sokmak istemem fakat yanlışlıkla sağ sola sapabilir ve sizi köprüye götürebilirim. Hatta sana bahsettiğim şu sokak partisine bile, tatlım."

Tre'Shawn bir parça doğruldu. "Sokak partisi mi?"

"Aklından bile geçirme," dedim çünkü heyecanlandığını görebiliyordum. "Bayan Tucker, elektrik kesintisinde bir sokak partisine gitmemize hayatta izin vermez."

"Nereye gittiğimizi bilmesi gerektiğini kim söyledi?" diye sordu Bay Wright.

Tre'Shawn yumruk yaptığı eliyle ağzını kapatarak kahkahasını bastırdı. "Heyy. Otobüsü parti mekânına çeksek ve onu kalmaya ikna etsek? Ona bir çeşit kültür festivali olduğunu söyleriz."

"Siz Güneyliler için bir New York sokak partisi bir kültür festivalidir zaten," diye ekledi Bay Wright.

Buna gücendim mi yoksa hayran mı kaldım bilemedim. Fakat itiraf etmeliydim ki... "İşe yarayabilir."

Bay Wright yoldan saptı. "Tüh, şu işe bak. Görünüşe göre yanlış yola saptım ve Brooklyn'e doğru gidiyoruz."

Tre'Shawn'la gülüştük. Elimi hafifçe sıktı.

Kim bilir, belki gelecek birkaç ay içinde insanlar yeniden adlarımızı birleştirecek ve sonsuza dek beraber olmamızı bekleyeceklerdi. Belki öyle de olacaktı. Ya da belki de Micah'yla çıkmaya başlayacaktım.

Bilmiyordum. Fakat şimdilik, yalnızca Kayla olmaktan memnundum.

Uzun Yürüyüş

Beşinci Perde

Tiffany D. Jackson

Brooklyn Köprüsü, 21:46

YOLDA KALAN yüzlerce Brooklynli yaya geçidine akın edip evlerine dönmeye uğraşırken, elektrik kesintisi yüzünden Brooklyn Köprüsü Doğu Nehri'nin tepesinde yükselen, ürkütücü ve hayaletimsi bir gölgeden ibaretti.

Kareem'le caddenin karşısından, Belediye Binası durağının yanındaki parktan seyrediyorduk. Trenler hâlâ çalışmıyordu. Babama ulaşmaya çalıştım fakat otobüs güzergâhında çalışırken telefonuna nadiren bakardı. "Peki. Şimdi ne yapacağız?"

Kareem kaşını kaldırıp kıkırdadı. "Nasıl yani? Yürüyeceğiz tabii ki."

Tekrar dönüp kan ter içindeki zombi sürüsüne baktım; karanlıkta milim milim ilerleyerek omuz omuza yürüyorlardı. Adamlar kravatlarını çözmüştü, kadınlar topuklu ayakkabılarıyla aksayarak yürürken koltuk altları sırlıklam olmuştu. Hepsi sızlanıyordu.

Film dünyasında buna filmin doruk noktası denirdi. İyi ve kötü arasında gerçekleşen nihai çarpışmada başkahramanın rakip karakterle karşı karşıya gelip yüzleştiği an.

Ve işte karşımdaydı. Beni öldürmeye can atıyordu.

Göğsümde yükselen panikle âdeta kendimden geçerken di-

lim damağım kuruyordu. "Eh," dedim el sallayarak. "Seni tekrar gördüğüme sevindim!"

Arkamı döndüğüm gibi hızla yürüyüp uzaklaşmaya başladım, Kareem de gülerek peşimden koştu. "Hey, ne yapıyorsun? Neredeyse eve geldik!"

"O köprüyü geçmem. Hayatta olmaz!"

Önüme atılıp yolumu kesti. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun!"

Kareem afallamış vaziyette bakakaldı, derken nihayet kafasına dank edince alnuna şaplak attı. "Yüksek! Yüksekten korkarsın! Kahretsin, unutmuşum."

"Evet, o yüzdeeeen... sana güle güle."

Yürüyüp gitmeye davrandım fakat omuzlarımdan tutup beni durdurdu.

"Sabahtan beri oyalanmanın nedeni bu muydu? Köprüyü geçmek istememen mi? Neden söylemedin peki?"

Kendimi savunmak için ağzımı açtım ancak diyecek bir şey bulamadım.

"Hadi ama, Tammi, çabucak gideriz. Söz veriyorum. Deli gibi hızlı yürüyeceğiz. Gerekirse koşarız!"

Gözlerim doldu, hıçkırıklara boğulmamak için kendimi zor tutuyordum. "Yapamam!"

İki elimi birden tuttu, gözlerimin içine bakmak için eğildi.

"Gayet de yapabilirsin. Sanki... yürüyüşlerimizden biriymiş gibi düşün. Şey, oynayacağız, perukluyu bul! Ya da..." Ayakkabılarıma baktı. "Air Max!"

Kendimi tutamayarak kıkır kıkır güldüm. Kareem uzun yürüyüşlerimiz için hep ufak oyunlar uydururdu. Kâh kırmızı kapısı olan tuğla binaları bulur, kâh "nezihleştircileri say" oyunu oynardık.

"Air Max mi?" alaycı alaycı güldüm.

"Evet. Başaracaksın! Ayrıca, başka çaremiz yok. Tamam mı?"

Derin soluklar alıp verirken, âdeta tek vücutta birleşen iki korkulu kâbusuma dönüp baktım: Havada asılı duran bir köp-

rüden geçen insan kalabalığı. Ne var ki köprünün diğer ucunda evim beni bekliyordu. Kareem haklıydı; eve öylesine yaklaşmış-tık ki annemin parfümü burnuma çalınıyordu âdeta. Denemek zorundaydım.

“Elimi... tutabilir misin?”

Kareem şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Evet. Elbette. Tuta-bilirim.”

Akın akın yürüyen insanların arasına usulca karışıp yaya köprüsü rampasına çıkarak Manhattan’ı ardımızda bıraktık. Derken bir anda göğsüm sıkışıp kalbim güm güm çarpmaya başladı. İleride, tepede köprü kemerlerinden ilki yükseliyordu, destekli çelik halatlarla kaplıydı.

“Gözlerini yerden ayırma,” diye fısıldadı Kareem, elimi tutan eli terden yapış yapış olmuştu. “Bak, gördün mü, şurada? Air Max, beyaz. Aa ve sağ taraftaki şu kız neftî yeşilini giymiş. Ya da siyah da olabilir.”

Bakışlarımı yere çevirip bütün dikkatimi etrafımızdaki ayak-kabılara yoğunlaştırdım. Bu köprü hepimizi taşıyabilir miydi ki? Ya birisi aşağıya düşerse? Yüzme bilmiyordum!

“İşte böyle, gayet iyi gidiyorsun,” dedi Kareem elinin içinde-ki elimi iyice sıkarak. “Eve geldik sayılır.”

Pes perdeden mırıltılar çalınıyordu kulağıma, kalabalıktaki insanlar kendi aralarında konuşuyorlardı.

“Metroda iki saatten fazla mahsur kaldım,” dedi önümüzde-ki bir kadın soluk soluğa. “Tren raylarının üzerinden yürüttüler bizi. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.”

“Daha önce köprüden böyle yürüyerek geçmiştim, 9/11 za-manı. İkinci kule düştükten hemen sonra,” dedi arkamızdaki bir adam. “Öylesine hıncalınc doluydu ki sanki köprü sallanmaya başlamış gibi geliyordu. Hatta insanlardan kimisi koşup kaçma-ya başlamıştı.”

Kareem pat diye başını çevirdi. “Hey, böyle konuşmasan mı acaba, dostum! Milleti korkutmaya mı çalışıyorsun?”

Yer sallanıyordu. Yer değil, köprü sallanıyordu. Ahşap ve tuğladan yapıldığı için her an hepimiz nehri boylayabilirdik. Dizlerim jöle kıvamındaydı âdeta. Göğsüm hızla inip kalkarken bayılmak üzereydim.

“Ben... yapamayacağım,” dedim soluk soluğa. Bir yandan da hayır der gibi elimi sallıyordum. “Nefes. Alamıyorum. Aman Tanrım!”

Gözyaşlarım gitgide sicim gibi süzülürken Kareem bir elini sırtıma dolayıp beni tuttu.

“Hey, hey, hey, iyi misin?”

Karaya doğru koşmak ya da olduğum yerde çakılı kalmak arasında gidip gelirken, kenara doğru çekilip yere yığıldım, çelik kirişlerden birine sımsıkı tutundum.

“Olamaz... olamaz... olamaz...” diye inildedim. “Köprü sallanıyor mu? Hareket mi ediyor?”

“Hayır! Sallanmıyor. Yemin ederim. Gevşe, tamam mı? Bana güven.”

Ona güvenmek mi? Bu dünyada ona, herhangi birine ya da herhangi bir şeye nasıl güvenebilirdim ki?

“Sen git, Kareem!” diye acı acı feryat ettim, etrafımızdaki insanları ürküterek. “Tüm yeni arkadaşların ve yeni kız arkadaşınla partine git! Git hadi!”

“Of, başlarım partisine! Seni bırakmayacağım! Bu hâldeyken olmaz.”

Zangır zangır titreyen ellerimle metale daha da sıkı tutundum. “Korkuyorum! N’olur, yapma.”

Kareem imdadıma yetişerek beni kendine doğru çekip kucakladı. “Tamam! Tamam! Geçti. Hadi gel... bak şurada! Şurada bir bank var. Hadi!”

“Hayır! Yapamam, kalkamıyorum... kalkamıyorum.”

Kareem tek koluyla beni belimden tuttuğu gibi ayağa kaldırıp banka doğru taşıdı. “Hadi. Otur. Soluk alıp ver. Derin soluklar, hatırlasana? Bayan Kelly’nin sana öğrettiği gibi.”

Soluk alıp vermeye çalıştıkça ciğerlerim tıkanıyordu sanki,

kendime hâkim olabilmek için Kareem'in tişörtüne yumrukla-
nımla asılmıştım. Bayan Kelly, ortaokuldaki okul hemşiremizdi.
Böyle hissettiğim zamanlarda nasıl soluk alıp vermem gerekti-
ğini bana ilk öğreten o olmuştu. Her seferinde Kareem yanı ba-
şımda olurdu.

"Başını bacaklarının arasına alman gerekmiyor mu?" diye
sordu Kareem.

Başımınla onayladım, o pozisyona geçip ayakkabılar geçidini
seyrederken uyluklarımı tutuyordum. Bir çift gri Air Max gör-
düm. Hatta leopar desenlisini bile. Soluk alıp verişlerim yatıştır-
ken sayı saymaya devam ediyordum. Topraklanma deniyordu
buna. Yanı başımda oturan Kareem sessizdi, sırtımı sıvazlıyor-
du. Bunu daha önce yapmışlığı vardı. Hem de birkaç kez. Yürü-
yüşlerimizin her biri kendimi tamamen koyuvermemi önlemek
amacıyla yaptığımız bir tür dikkat dağıtıcıydı.

Birkaç dakika sonra doğrulduğumda başım döndü.

"Yavaş yavaş," diye talimat verdi Kareem.

Etrafıma bakındım, daha köprünün ilk kemerine bile varma-
dığımızı gördüm. "Sağ ol," diye fısıldadım.

Kareem kıkırdadı. "Baksana, yüksekten bu kadar korkarken
Atlanta'ya nasıl gitmeyi planlıyorsun?"

"Otobüs ve trenler hâlâ çalışıyor, öyle değil mi?" diye mırıl-
dandım.

Kıkır kıkır güldü. "Dostum, amma inatçısın. Ve... güzelsin."

Birdenbire sırtımı dikleştirdim ve ona baktım, gözyaşlarımı
sildim.

İnanılır gibi değildi. Şu anda bile, dibe vurmuş hâldeyken...

"İyi, Kareem," diye çıktım onu iteleyerek. "Öyle olsun! Staj
senin olsun, tamam mı?"

"Ne?"

"Bana böylesine iyi davranmanın nedeni bu, değil mi? Ken-
dini uyanık sarıyorsun ama yanılıyorsun. Artık umurumda bile
değil. Al senin olsun!"

Kareem bana bakakaldı, gözlerinde hüznün okunuyordu.

“Böyle mi düşünüyorsun?” Başını iki yana salladı. “Yuh, Tammi. Onca şeyden sonra bile... neden bana güvenmiyorsun?”

Ellerini birleştirip kollarını dizlerine dayadı. İçimde yükselen suçluluk duygusuyla boğazım düğüm düğüm oldu. Yine şu kelime – *güven*. Ve şu anda... hiçbir anlam veremiyordum. Ne zaman panik atak geçirsem beni hiç yargılamazdı, kimselere söylemezdi, hatta annesine bile. Bu konuda ona güvenirdim ve yüzümü asla kara çıkarmamıştı. Her konuda her zaman yanımdaydı. Peki ben neden aynı desteği gösteremiyordum ona? Neden ona güvenemiyordum?

Hoş çocuk. O tiplere güven olmaz.

Hayır! “O tiplerden” değildi ve asla da olmamıştı. O, Kareem’di. Onu herkesten iyi tanırdım. Hiç kimsenin ondan şüphe duymama neden olmasına izin vermemeliydim.

“Üzgünüm. Öyle demek istemedim.” İç geçirdim. “İşi sen almalısın.”

“Sorun yok,” dedi dargın bir edayla, yüzüme bakmayarak. “Şu özel programa kabul edildin, değil mi?”

“Evet ama sen haklısın. Beni *tanıyorsun*. *Kaçtığım* doğru. Fakat artık bunu yapmak istemiyorum. Senden kaçmak istemiyorum. Kareem, sen yalnızca erkek arkadaşım değildin. Benim en yakın arkadaşımydın ve ben... sana güvenmedim. Daha iyisini hak ediyorsun. O yüzden de staj senin olmalı. Bırak da en azından bunu yapayım. St. John’s için paraya ihtiyacın var, öyle değil mi?”

Kaşlarını çattı. “Ha? St. John’s’a gitmiyorum ki.”

“Imani oraya girmedi mi?”

“Bilmem. Mezuniyetten sonra Imani’yle ayrıldık. Annen sana söylemedi mi?”

ANNE! Kurallara uyacak başka zaman bulamadın mı?

“Aa. Ben... üzüldüm?”

Omuz silkti. “Önemli değil.”

Bu müjdeli haber karşısında kalbimin pır pır edişini görmezden gelip zoraki gülümsemeye çabaladım.

“Ne olursa olsun Apollo işi senin olmalı, Kareem. Okul için

paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum. Hangi üniversiteye gidersen git. Ve bu şehrin seni mutlu ettiğini ve burada kalmak istediğini biliyorum. Senin... mutlu olmanı isterim."

Kareem uzaklara dalıp gitti, şehrin tuhaf bir tablo misali hâlen karanlıkla örtülü silüetine bakıyordu.

"Clark Atlanta'ya girdim," dedi.

Zınk diye başımı çevirip ona baktım. "Ne? Neden daha önce söylemedin?"

Omuz silkip sırttı. "Hep aynı okula gideceğimizi söylemiyor muyduk?"

"Evet ama... işler değişti."

"Her şey değil. Kulağa acayip sapıkça geldiğini biliyorum ama... oraya yalnız gitmene izin veremezdim." Kahkaha attı. "Yalan yok. Bugün seni görmeyi beklemiyordum, hamlemi yapmak için daha zamanım var diye düşünmüştüm. Baloda dondurma hamlesi yapmayı planlıyordum."

Bunu söylerken gözlerinde yumuşak bir ifade okunuyordu. Bütün gün oradaydı da ben mi görmemiştim?

Bu tip şeyler hayatta bir kez olur ama sen bir saniyeliğine başını kaldırıp bakmıyorsun bile.

"Hâlâ... benimle olmak istiyor musun? O mesajda söylediklerime rağmen? Tüm... bunlara rağmen?"

Kareem eğilip kollarını bana doladı. "Neden istemeyecekmişim ki?"

Birdenbire gözyaşlarına boğuldum. "Çünkü ben bildiğin enkazım, Kareem! Kahrolası bir köprüden bile geçemiyorum. Tam bir ev kuşuyum ve ne partileri ne de kalabalıkları severim ve sense, çok tatlısın, sen başka tip kızlarla..."

"İyi ama sen *benim* enkazımsın. Hayatımda olmamandansa her gün bu enkazla baş etmeyi yeğlerim."

"Ya diğer kızlar?"

"Benim gözüm senden başkasını görmezken diğer kızlardan bana ne? Şapşal!"

Gözlerimi kırptırdım ve kahkahayı bastık.

Doğru insanı bulmak böyle bir şeydi işte. Birisi sizi sevdiğinde tüm o arızalı yönleri gözünüzde hiç büyümezdi. Çünkü o kişiyi sevmek her gün yapmanız gereken bir seçimdi, o gün umduğunuz gibi gitmemiş olsa da.

O yüzden tişörtünü kavrayıp onu kendime doğru çektim ve öptüm. Sorunlu, unutkan, şapşal eski erkek arkadaşımı öptüm. Ve suyun üzerinde dururken öpüşüme karşılık vermesiyle tüm kaygılarım birdenbire uçup gitti.

"Vay canına." Parmak boğumlarını çenemde gezdirirken kıkırdadı. "Köprülerde daha sık öpüşmeliyiz."

Güldüm. Sonra tuhaf bir ışıltının bir hale misali Kareem'in etrafını sardığını gördüm ve hayretle bağırdım.

"Kareem, bak! Elektrikler gelmiş!"

Kareem arkasına döndü ve derken, şehir yeniden hayata döndü âdeta. Artık her binayı seçebiliyordunuz.

"Vay canına! Evet!" Tersî yöne doğru döndü. "Ama... görünüşe göre Brooklyn'de hâlâ elektrikler kesik. Belki biraz daha uzun sürüyordur."

Başımı Kareem'in boyun oyuğuna yasladım ve şehrin silüetine bakıp asla bıkmayacağım muhteşem şehrimin manzarasını içime çektim. Kareem alnıma bir öpücük kondurdu. "Çok güzel bir manzara," dedim.

"Evet," diye katıldı. "Senin kadar güzel değil diyeceğim ama acayip klişe kaçacak."

Güldüm, bütün gün hiç olmadığım kadar rahatlamış hissediyordum kendimi, hatta Doğu Nehri'nin üzerinde oturuyor olsak bile.

"Kareem?"

"Evet?"

"Sence hâlâ partiye yetişebilir miyiz?"

Sırıttı. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Kareem elimi tuttu ve yolun geri kalanını yürümeye koyulduk. Birlikte.

Seymour ve Grace

Nicola Yoon

Brooklyn, 22:05

[Felsefe Şimdi! PODCAST]

SUNUCU: Podcast'in bugünkü bölümünde mühim konulardan birini ele alacağız: Kimlik meselesini. Sizi siz yapan nedir?

Konuya Theseus'un Gemisi alegorisiyle, namıdiğer Theseus Paradoksu'yla başlayalım. Pekâlâ, belki liseyi bitireli çok olmuştur ve Theseus'un kim olduğunu unutmuşsunuzdur, o yüzden kısaca hatırlatayım. Yunan mitolojisinde, Theseus Atina'nın efsanevi kralıydı. Dillere destan bir kahramandı fakat en çok Minotor'u –yarı-insan, yarı-boğa yaratık– Girit Labirenti'nde bozguna uğratmasıyla nam salmıştı.

Efsanenin bir versiyonuna göre Theseus, Minotor'u mağlup etmesinin ardından bir gemiyle evi Atina'ya yelken açar. Halkı zaferinin müjdesiyle öylesine sevinçle dolarlar ki gemisini limanda koruyarak onu onurlandırmaya karar verirler. Yıllar geçer ve zamanla geminin durumu kötüleşmeye başlar. Gemiye muhafaza etmek için halkı geminin parçalarını yenilerler; hasar gören kalasları yenileriyle değiştirirler. Binlerce yıl süren onarımların ardından geminin tüm parçaları, özgün tek bir parçası bile kalmayana dek değiştirilir.

Yanlış duymadınız: Özgün tek bir parçası bile kalmamış.

Şimdi size soruyorum, felsefeci dostlarım: Binlerce yılın ardından, Theseus'un limanda duran gemisi hâlâ Theseus'un Gemisi midir?

Eğer yanıtınız hayır ise, ne zaman Theseus'un Gemisi olmaktan çıkmıştır? İlk kalas değiştirildiğinde mi? İkincisi? Sonuncusu?

Eğer yanıtınız evet ise, eski kalasları kullanarak bir gemi inşa edip ona Theseus'un Gemisi diyebilir miyim?

Grace

Lana'ya mesaj atmayı bırakıp koltuğumda öne doğru eğildim. "Hey, sesi biraz kısman mümkün mü?" diye sordum Ryde şoförüne.

Dikiz aynasından bana baktı. Gıcıklık ettiğimi sanmasın diye ona yarım ağızla gülümsedim. Kendim de kısabilirdim. Neticede Ryde'in şirket sloganı "Ryde kullanıcısının Ryde'a hâkim olduğu yolculuk" idi. Ancak radyosuna müdahale etmek düpedüz kabalık olurdu.

Yine de aracında yolcu varken radyoyu son ses açmasını haklı çıkarmazdı tabii bu.

"Felsefeyle pek aran yok galiba," dedi.

Bunu tavırlı bir tonla mı söylemişti yoksa bana mı öyle geliyordu? Hiç keyfim yoktu ve hassas bir dönemden geçiyordum. Alınganlık ediyor olabilirdim.

"Sesi biraz fazla açık," dedim. Diplomatik bir edayla.

"Tabii. Mesajlaşmana yoğunlaşman lazım. Emojilerinin dünyayı kurtardığı kesin."

Anlaşılan tavrını kafamdan uydurmamıştım. "Anlamadım?" dedim. Sesimi öylesine soğutabilirdim ki insanlar resmen buz kesebilirlerdi.

Ne var ki o buz kesmedi.

Dikiz aynasından tekrar bana baktı. "Dinliyor muydun?" diye sordu. "Harika bir podcast'tir. Adı *Felsefe Şimdi!* Theseus'un

Gemisi alegorisi, özetle bir insanın ne kadar değişebileceğine ve hangi oranda aynı kişi sayılabileceğine değiniyor.”

Telefonum Lana’dan gelen bir başka mesajla titreşti.

LANA: !!!!!

LANA: Az önce onu gördüm! .

LANA: Yola çıktın mı? .

LANA: Ne zaman burada olursun?!

“Burada” ile kastettiği şey gittiğim sokak partisiydi. “Onu” derken de eski erkek arkadaşım Derrick’i kastediyordu ki bu partiye gitmemin tek nedeni oydu. Yaklaşık iki sene çıkmıştık. Altı hafta önceyse benden ayrılmıştı.

Telefonumun ön kamerasını açıp evden çıkarkenki kadar hoş görünüp görünmediğime göz attım. Gerçi nasıl göründüğümün pek bir önemi yoktu. Elektrik kesintisi devam ederken, beni doğru düzgün göremeyecekti bile.

Şoför yine başladı. “Mesele kimlik sorunu,” dedi. “On yıl önceki, beş yıl önceki, hatta dünkü hâlimizden farklıyız. Farklı yiyecekleri seviyoruz. Eskiden âşık olduğumuz insanlara âşık değiliz ve onlar da bize değiller.”

O son kısım –“Eskiden âşık olduğumuz insanlara âşık değiliz ve onlar da bize değiller” kısmı– başımı telefonumdan kaldırmama neden oldu.

Bir an için arkasına dönüp bana baktı. Yüzde yüz emin olacak denli uzun süre göremedim yüzünü fakat hoş bir çocuk olduğu belliydi.

“Eski benliklerimizle hiçbir ortak noktamız kalmamış. Ee, o hâlde neden aynı kişiler olduğumuzu söyleyip duruyoruz?” diye sordu.

İlginç bir soruydu aslında. Başka zaman olsa ilgimi çekerdi ancak şu anda onu gördüğümde Derrick’e neler söyleyeceğime karar vermekle çok meşguldüm.

Lana yeniden mesaj attı. Görünüşe göre, son zamanlarda Derrick’in sosyal medyasından hiç eksik olmayan şu Trish de ora-

daydı. Amacım partiye gidip eskiden yaşadıklarımızı ona anımsatarak onu geri kazanmak değildi. Pekâlâ, yaptığım tam olarak buydu. Kulağa ne denli acınası geldiğini bilsem de beni görür görmez, benden ayrıldığına pişman olmasını umuyordum.

Bu partiye giden yol bitmek bilmeyecekti. Elektrik kesintisi saatlerdir devam ediyordu ve durduğumuz hiçbir trafik lambası çalışmıyordu bu yüzden. Arabalar kavşaklara yaklaşırken sırayla, milim milim ilerliyorlardı.

“Daha çılgınca bir şey duymak ister misin?” diye sordu şoförüm.

Kaldırıp sallayarak telefonumu gösterdim ona. “Kusura bakma, gerçekten meşgulüm. Lütfen biraz sesini kısabili–”

Ama susmamakta kararlıydı. “Her yedi yılda bir tüm hücrelerimiz, *her şeyimiz* yenileniyor. Şu an vücudumu oluşturan hücrelerle iki yaşındaykenki hücrelerimin hiçbirisi aynı değil,” dedi. “Eğer şu anki benliğimle geçmişteki benliğin aynı değilse, o zaman herhangi bir şeyi planlamanın ne anlamı var ki? Gelecekteki benliklerimizin bizimle uzaktan yakından alakaları olmayacak. Farklı zevkler, farklı arkadaşlıklar, farklı hücreler. Gelecekteki benliğimiz tamamen yabancı biri, tamamen farklı biri olacak. Ee, o hâlde neden bunca zamanı hiç tanımadığımız biri adına planlar ve bir şeyler yaparak harcıyoruz ki?”

Felsefe yapmaya kendini öylesine kaptırmıştı ki önümüzdeki arabanın ilerlediğini fark etmedi. Arkamızdaki araba kornaya asıldı. Kornanın sesiyle oturduğu yerden sıçradı ve gaza biraz fazla asıldı.

Ryde uygulamamı açtım. Şoförün adı Seymour’dı. Ona tek yıldız vermeyi düşünüyordum. Yorum kısmına ne yazacaktım? *Şoför varoluş krizinde.*

Ona tek yıldız vermektense şirketin sloganından yararlanmaya karar verdim. Uygulama aracılığıyla podcast’ini kapattım ve kendi Abba çalma listemi açtım.

“Knowing Me, Knowing You” parçasının giriş sözleri arabayı doldurdu.

Şoförüm kahkahayı bastı. "Sanırım bu susmam için bir işaret," dedi.

Pencereden dışarıya baktım. Saat 22:00'yi biraz geçiyordu ancak elektrik kesintisinden dolayı daha geç bir saatmiş gibi geliyordu insana. Sokak lambaları yanmıyordu ve tüm mağaza vitrinleri karanlıktı. Ara sıra bir araba farı ya da sokaktan gelip geçenlerden birinin telefonu bir mağaza vitrinine ya da birilerinin yüzüne vuruyor ve ansızın vuran ışık sıradan şeylerin bir şekilde daha farklı ve şaşırtıcı görünmelerine neden oluyordu. Onu gördüğümde Derrick de gözüme farklı gelecek miydi acaba?

Lana'dan tekrar mesaj geldi.

LANA: Dans ediyorlar

LANA: Vücutları birbirine değmiyor

LANA: Şu an için

Başımı koltukta arkaya yaslayıp gözlerimi sımsıkı yumdum ve birlikte dans etmelerinin ne anlama geldiğine çok fazla kafa yormamaya çalıştım.

Şoförüm Abba'ya eşlik ederek şarkı söylemeye başladı. Sesi öylesine berbattı ki durumu komikleştiriyordu. İnanılmaz derecede detoneydi. Koltuğumda arkaya doğru yaslanıp ona eşlik ettim. Sesim titremiyordu – ayrılığın hiçbir zaman kolay olmadığından dem vuran kısmı söylerken bile.

Seymour

Üçüncü Abba parçasına geçtiğimizde artık kendi arabamdan kaçıp kurtulmanın bir yolunu arıyordum. Felsefe yaparak klasik bir Prima Donna yolcuyu sinirlendirip bunu hak etmişim. (Prima Donna'lar en zor dört müşteri kategorisinden biriydi. Diğerleriyse:

Sosyopat – ön yolcu koltuğunda yanınızda oturur fakat konuşmaz.

Birader – ne istersen onu çalmanı söyler ve çalmak istediğinin

rap olduğunu varsayar. Tupac ve Biggie'den bahsedip kendine paye çıkarır. Her ikisinin de hayatta olmadıklarından bihaberdir. Hava atmak için arka koltukta göze sokarcasına dans eder. Bunu yalnızca erkekler yapar. Beyaz erkekler.

İblis Çocuk – durmadan koltuğunuzun arkasını tekmeler. Eğer tutup bakacak olursanız, kulaklarının hemen arkasında 666 yazdığını görürdünüz.

Prima Donna'lar ise şu anki gibi kızlardır – güzel ve suskun. Arabaya binerken ne bir merhaba der ne de göz teması kurarlar. Tek heceli sözcüklerle yanıt verirler. Sanki hayatın anlamı orada saklıymışçasına başlarını telefonlarından kaldırmazlar.)

Gerçi, bu kız sıradan bir Prima Donna'dan çok daha hoştu. Güzeldi. Koyu kahverengi tenliydi; uzun, ince rasta örgüleri vardı; iri gözlüydü ve kenarları yukarı doğru kıvrılan dolgun dudakları vardı. Sık sık gülümseyen birine benziyordu. Komikti de. "Knowing Me, Knowing You" parçasını, dinlediğim podcast kimlik üzerine olduğundan dolayı açtığından adım gibi emindim.

Şayet çoktan vermediyse bana tek yıldız vereceği kesindi. Belki de özür filan dilemeliydim. Onunla uğraşmamın tek nedeni, dün gece Tommy'yle ettiğimiz kavganın hâlâ canımı sıkmasıydı. Gerçi modumu yükseltmenin bir yolunu bulmam şarttı. Puanlamamı düşürmeyi göze alamazdım. Bu işe ihtiyacım vardı.

Ryde haritasına göre bu kızı gideceği yere götürmeme yaklaşık bir saat vardı. Normal şartlarda bu yolculuk taş çatlasa yarım saat sürerdi. Fakat elektrik kesintisi yüzünden öyle bir araç kuyruğu vardı ki caddeyi gören biri otopark sanabilirdi. Çalma listesinde başka parçalar da olmasını umdum. Bir saat Abba dinlemek için uzun bir süreydi.

Dikiz aynasından bir kez daha ona göz attım. Telefonundan yansıyan ışık yüzünü aydınlatıyordu. Artık beni susturmaya çalışmadığından, yüzünde hüznün okunduğunu görebiliyordum.

Hayat hikâyesini merak ediyordum. Bu işe ilk girdiğimde, bana getirilerinden biri şehrin dört bir yanından, her kesimden

insanla tanışabilecek olmamdı. Aracımın, insanların koşturmacı içindeki hayatlarına bir es verebilecekleri bir tür baloncuk olacağını düşünüyordum. Onları konuşturacak ve belki de insanlara ve hayata dair gerekli bir şeyler öğrenecektim.

Ancak insanlar genellikle konuşmak istemiyordu. Herkes bir yerlere gidiyordu. Hayatlarının keşmekeşine dalıp gitmişti hepsi. Kısa bir süreliğine yollarımız kesişiyordu ve ardından herkes kendi yoluna gidiyordu. Kimi zaman insanlara tutunup kalmalarını sağlamak istiyordum.

"Pardon, ne dedin?" diye sordu Prima Donna arka koltuktan.

Dikiz aynasında göz göze geldik. "Bana bir şey mi dedin?" diye sordum.

"Senin bana bir şey dediğini sandım. İnsanların kalmasını sağlamakla ilgili bir şeyler söyledin."

"Kusura bakma," dedim. "Bazen bunu yaparım. Aklımdan geçenleri sesli söylerim."

"Peki o zaman," dedi ve pencereden dışarıya, karanlığa doğru bakmaya devam etti.

Telefonum çalıyordu. Bugün Tommy'nin altıncı arayışıydı. Sesli mesaja yönlendirdim. Birkaç saniye sonra telefon ekranım gelen bir mesajla aydınlandı. Birkaç saniye sonra da bir kez daha aradı.

"Telefona bakabilmem için İsveçli pop harikası Abba'ya biraz ara verebilir miyiz?" diye sordum.

"Sorun değil," dedi hafifçe gülerek.

Gülerken nasıl görüldüğünü görebilmek için koltuğumda hızla arkaya doğru döndüm. Hoş... görünüyordu.

Kulaklıklarımı takıp telefonu açtım. "Tommy, n'aber?"

"Sabahtan beri seni arıyorum, dostum," dedi.

"Evet, neredeyse tüm gün telefonum yanımda değildi." Neden yalan söyleme zahmetine girdiğimi bilmiyordum. Konuşmak istemediğimi söylemekten daha kolaydı galiba.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. "Dün gece söylediklerim için özür dilerim, dostum. Öyle demek istemedim."

Tek kelime etmedim çünkü elbette öyle demek istemişti. Kelimeler anlam ifade ederdi.

“Daha sonra bir şeyler yapalım mı?” diye sordu.

“Olmaz, dostum. Çalışıyorum.” Başka bir şeyler daha söylemek istediğini duyar gibiydim. “Dinle, kapatmam lazım. Bir Ryde müşterisi almak üzereyim.”

Telefonu kapadım, kulaklıklarımı çıkardım ve yolcu koltuğuna fırlattım.

Şu geçtiğimiz seneye dek Tommy’yle kardeş kadar yakındık. Ebeveynlerimizin tanışıklığı olduğundan ilkokul beşinci sınıfta tanışmıştık. Onlar da benimkiler gibi Jamaikalıydı. Her şeyi beraber görüp geçirmiştik. Hayatlarımız daima paralel ilerliyordu. Her ikimiz de ebeveynlerimizin bizim için yaptığı planlar doğrultusunda hareket ediyorduk: Lisede başarılı ol, en aşağı bir tane burs kazan ve bir miktar da maddi yardım al ve ailenin maddi gücünün yettiği eyalet üniversitelerinden birine git. Derken, geçen sene ben burada kalıp bu işi yaparken o Binghamton’a gitti. O gün bugündür aramız eskisi gibi olmadı.

İlerlemesi için önümdeki taksi şoförüne hızla korna çaldım. Galiba uyuyakalmıştı. Kısmen kıza doğru döndüm. “Arama için kusura bakma,” dedim. “Yeniden müziğini açabilirsin.”

“Önemli değil,” dedi. “Yine podcast’ini açabilirsin.”

“Gerçekten mi? Nasıl yani?”

Omuz silkti. “Önceden kapattığım için üzgünüm. Boktan bir gün geçiriyorum.” Bakışlarını çevirip bana baktı gene. “Hem sanırım sen de benim gibi kötü bir gün geçiyorsun,” dedi.

Bunu beklemiyordum. Belki de sıradan bir Prima Donna’dan çok daha nazikti. “Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Sokak partisine. Erkek arkadaşım ile buluşacağım,” dedi. Kızların ayağınızı denk almanızı istediklerinde yaptıkları şekilde, *erkek arkadaş* kelimesinin üstüne basa basa söylemişti.

Kendi kendime güldüm. Kız kardeşlerimden biri olan Serena da aynısını yapardı. Lisesindeki tüm çocukların da bildiği gibi Ghana’da ciddi bir uzak mesafe ilişkisi vardı.

"Jamaikalı mısın?" diye sordum. "Biraz aksan duydum sanki."

"Fark ettin mi?" dedi şaşkınlıkla.

"Ailem Mobaylı. Nerede duysam o aksanı tanırım. Buraya ne aman taşındın?"

"İki sene önce. On altı yaşındayken."

Sesindeki bir şey sormama neden oldu: "Özlüyor musun?"

Penceresinden dışarıya baktı. "Evet. Ailemin büyük kısmı hâlâ orada yaşıyor. Arkadaşlarım."

Sesindeki hasreti sezinleyebiliyordum. Arkadaşlarıyla hâlâ yakın olup olmadığını merak ettim. İki sene uzun bir süreydi.

İnsanlar bundan çok daha kısa süre içinde birbirlerinden kopuyorlardı. Kendimden biliyordum.

Grace

Lana son birkaç dakikadır mesaj atmamıştı. Nihayet, nihayet ona açılmasının ardından o ve Tristán'ın çılgınlar gibi öpüştüklerine şüphe yoktu. Görünüşe göre bunca zamandır o da ona âşıkmiş meğer.

Derrick ve Trish arasında neler olup bittiğini düşünüp durmayayım diye dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı. Derrick onda bende bulamadığı ne buldu diye düşünüp durmayayım diye.

Telefonu ters çevirip şoförüne baktım. "O podcast'i nereden buldun?" diye sordum.

"İlgimi çekiyor yalnızca," dedi omuz silkerek. O telefon görüşmesinin ardından, podcast hakkında konuşmaya önceden olduğu denli hevesli değil gibiydi.

"Şey, söylediğine katılmıyorum," dedim.

Bu, onu kendine getirdi. Arkasına dönüp bana baktı ve gülmüseddi. "Hangi kısma?" diye sordu.

"Vücudumun ya da tüm hücrelerimin eskisine göre tamamen değişmiş olmasının bir önemi yok," dedim. "Hâlâ aynı insanım."

Vücudum değişmiş olabilir fakat hatıralarım değişmedi. Dün kim olduğumu hatırlıyorum ve yarın kim olduğumu bileceğim.”

Bana daha da kocaman bir şekilde gülümsedi. Bu tip ezoterik konular hakkında tartışmayı sevdiği hissine kapıldım. Benim de hoşuma gittiğini itiraf etmeliydim. Derrick’in böyle bir muhabbet yaptığını hayal bile edemiyordum.

“Peki, diyelim ki berbat bir şoförüm ve şu anda bir kaza yaptık ve hafıza kaybı yaşadın, o zaman aynı kişi olmayacak mısın?” diye sordu.

“Hâlâ aynı kişi olacağım, yalnızca hafıza kaybı yaşıyor olacağım,” dedim.

“Emin misin? Çünkü bu durumda kaza-öncesi benliğimle hiçbir ortak nokta olmayacak. Aynı vücuda sahip olmayacaksın. Aynı hücrelere sahip olmayacaksın. Hatta aynı hatıralara bile sahip olmayacaksın. Hiçbir şey.”

Koltuklarımızın arasındaki boşluğa doğru uzandım. “O hâlde asıl soru şu: Seni *sen* yapan nedir?”

“Aynen,” dedi, vurgulamak için direksiyona hafifçe vurarak.

“Peki, bu soruya bir cevabın var mı?”

Gülüp başını iki yana salladı. “Yok.”

“Bu seni delirtmiyor mu?” diye sordum.

“Hayır,” dedi. “Soruları sorma kısmını seviyorum.”

Başka bir arabanın farları doğrudan bizimkine vururken bana dönüp gülümsedi. Beynim çocuğun ne denli tatlı olduğunu algılamaya çalışırken gözlerimin bir çizgi film kahramanı misali irileştiğini hissediyordum. Orta kahverengi tonlarında ten rengi, iri, koyu gözleri ve muhteşem elmacıkkemikleri vardı. Reklam panolarına yaraşır bir yüzdü.

Bakışlarımı kaçırdım, sonra yeniden ona döndüm fakat o çoktan yüzünü çevirmişti. Ensesini ve profilini inceledim. Anlaşılan bir insanın ne denli hoş olduğuna, ensesine ve profiline bakarak karar veremiyordunuz. “Kaç yaşındasın?” diye sordum.

“Birkaç gün önce on dokuzuma bastım.”

“Geçmiş doğum günün kutlu olsun.”

Dikiz aynasından bana bakıp gülümsedi. "Sağ ol."

Bir kavşağa doğru yaklaştık ve sinyal verdi.

"Podcast'i üniversite için falan mı dinliyorsun?" diye sordum.

Bir süre yanıt vermedi, başparmağını direksiyonun üzerinde gezdirdi yalnızca. Sessizlikte, dönüş sinyalinin tik-tak sesi kulağa daha da yüksek geliyordu.

Derken nihayet, "Üniversiteye gitmiyorum." dedi. Derin bir soluk aldı. "Babam iki sene önce vefat etti." Öylesine alçak bir sesle konuşuyordu ki onu zar zor duyabildim.

"Çok üzgünüm," dedim.

"Sağ ol, minnettarım," dedi. "Bu tip bir şey söylediğinde çoğu insan kalakalıyor, inanamazsın. Neyse, planım hep Binghamton'a gitmekti. Babam öldükten sonra kız kardeşlerime bakması için annemi bir başına bırakmaya gönlüm el vermedi. Annem geçimini sağlamak için iki, üç, dört ek işte çalışan bir tiptir ancak pestili çıkana kadar çalışmasına izin veremezdim. Burada kalıp bu işe girerek üniversite olayını unutmak benim için daha hayırlı oldu."

Ne diyeceğimi bilemiyordum, o yüzden gene üzgün olduğumu söyledim.

"Hani bir telefon görüşmesi yaptım ya?"

"Açmak istemediğin ama sonra açtığın ve sonra da kapatmak için can attığın görüşmeden mi bahsediyorsun?"

"Aynen o," dedi, kahkahayı basarak.

Bana arkadaşı Tommy'den bahsetti. Birlikte büyüdüklerinden ve aynı hayatı sürdürmeyi planladıklarından, ancak babasının başına gelenler yüzünden o burada kalırken Tommy'nin üniversiteye gittiğinden.

"Dün gece dışarıdaydık ve atıştık. Şehir merkezinde kazık bir giriş ücreti olan lüks bir gece kulübüne gitmek istedi." Penceresinden dışarıya bakıp iç geçirdi. "Bense yalnızca takılalım istiyordum, eskiden yaptığımız gibi bilgisayar oyunu oynamak falan. Çok tuzlu olmayan bir şeyler yapmak istediğimi söyledi-

ğimde, ihtiyar bir adama dönüştüğümü söyledi. Ne ara bu kadar bayağılaştığımı sordu. Bugünlerde bir farklılaştığımı söyledi."

"Telefonu açmak istememene şaşmamalı," dedim.

"Evet," dedi ve ardından kendi kendine güldü. "Kusura bakma, seni dertlerimle boğmak istememiştim."

"Önemli değil," dedim ben de gülerek. "İnsanlar bana hep bir şeylerini anlatırlar. O tip bir yüze sahibim."

"Hem o hem de iyi bir dinleyicisin," dedi. "Eh, artık hakkımda her şeyi bildiğine göre resmî olarak kendimi tanıtmamın zamanı geldi bence," dedi. "Ben Seymour."

"Ben de Grace," dedim. "İnsanlar sürekli isminle kelime oyunları yapıyorlar mı?"

"Mesela 'Hey, Seymour, can you see more?' gibi mi?"

Sırttım. "Evet, aynen," dedim.

Otomobillerin yanımdan geçip giden farları gözlerine vuruyordu.

"Asla," dedi ve dikiz aynasından bana bakıp sırttı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Grace," dedi.

Seymour

Kendimizi tanıttığımızdan bu yana çıtı çıkmıyordu. Galiba babam ve Tommy'den bahsederek içini karartmışım. Şayet önceden tek yıldız vermediyse artık kesin verecekti. "Şoför acayip derecede iç karartıcı," yazacaktı yorumlara.

Ben ortamı yumuşatacak bir espri veya başka bir şeyler bulmaya çalışırken benzin göstergem biplmeye başladı. Gösterge ibresine göz attım. Kesinlikle B(oş)'u gösteriyordu.

Siktir.

Yalnızca-bir-ikaz biplemesi miydi? Yoksa üçüncü artık-kenara-çekmelisin biplemesi miydi? Sanki ibreyi tekrar "Dolu" yazısına alacakmış gibi parmağımla göstergeye vurdum usulca.

* *Hey Seymour, daha fazla görebiliyor musun? "Seymour" ve "see more" ifadelerinin ses benzerliklerine dayanan bir şaka. -çn*

“Lütfen benzininin bittiğini söyleme,” dedi Grace arka koltuktan.

“Benzinim tamamen bitmedi,” dedim göstergeye yeniden hafifçe vurarak. “Seni partine götürecektik kadar benzinimiz var,” dememe kalmadan araba yavaşlamaya başladı.

Bakışlarını ensemde hissedebiliyordum.

Kenara çekebilmek için sağ şeride geçmem gerekiyordu. Benzinin bitmesinden daha berbat olabilecek tek şey, sokağın orta yerinde benzinin bitmesi olurdu. Şerit değiştirmek için sinyal verdim de arkamızdaki kişi gaza basıp beni solladı. İnsanlar cidden yolun ilerledikleri kısmının kendilerine ait olduğunu sanıyorlardı.

Nihayet, tam dönüş yapıp yerleşim bölgesi bir sokağa saptım. Boerum Hill mahallesinin yakınlarındaydık. Lüks olması haricinde Brooklyn’in bu taraflarını pek bilmiyordum. Her şey ya organik ya da el yapımıydı. Kaldırımlarda sıra sıra ağaçlar diziliyordu. Tuğla apartmanlar koskocaman ve pahalı görünümlüydü. İçlerinden yalnızca birkaçının penceresinde mumlar yanıyordu. Kaldırımlarda çok az insan vardı. Etraf kapkaranlıktı. Tenhaydı.

Arabanın durmasına ramak kala bir yer bulup park ettim. Anahtarımı kontakta çıkardım ve ne denli öfkeli olduğunu anlayabilmek için dikiz aynasından şöyle bir göz attım. Şakaklarını ovuyor ve derin soluklar alıp veriyordu.

Arkaya doğru döndüm. “Tam bir ahmağım,” dedim.

Gözlerini kısarak bana baktı ve tek kelime etmeden arabadan indi.

Ben de indiğim gibi peşinden giderek kaldırımda ona yetiştim. Çoktan uygulamayı açmış, yeni bir Ryde aracı çağırmaya çalışıyordu.

“Görüp görebileceğin en berbat Ryde şoförüüm,” dedim. “Bana kesinlikle bir yıldız vermelisin. Aslına bakarsan, sıfır yıldız vermelisin.”

Başını telefonundan kaldırıp bana baktı. “Bu mümkün mü?” diye sordu.

"Şaka yapıyordum."

"Ah," dedi. "Çok komiksin."

"Of," dedim.

Başını iki yana sallayıp yeniden uygulamaya döndü. Elektrik kesintisi hâlâ devam ederken bu saatte bir başka Ryde bulabileceğinden pek emin değildim.

"Dinle," dedim, "partin buradan yalnızca otuz beş dakika yürüme mesafesinde. Sana eşlik edeyim."

Başını olumsuz anlamda salladı. "Kendim yürüyebilirim."

"İyi ama etraf kapkaranlık," dedim.

"Ayaklarım karanlıkta da yürüyebiliyor," dedi.

"Can güvenliğinden bahsediyorum." Gıcık bir abi gibi konuştuğumun farkındaydım fakat umurumda bile değildi. "Bu civarı biliyor musun?"

"Hayır," diye itiraf etti etrafa bakınarak. Kollarını kavuşturup ayağını hafifçe yere vuruyordu. "Fakat seni de tanımıyorum, o yüzden..."

"Haklısın, o yüzden izin ver yardımcı olayım," dedim. "Babam hakkında bir şeyler biliyorsun zaten. Adı Walter'dı. İngilizce öğretmeniydi. Felsefe ve şiir meraklısıydı. Annemin adı Carol, tarih öğretmeni. Buraya taşınmadan önce Jamaika'da aynı okulda öğretmenlik yaparken tanışmışlar. İki tane kız kardeşim var. Serena on beş yaşında, Melanie on iki yaşında." Soluklanmak için kısacık bir duraksayıp ardından devam ettim. "Artık beni biraz olsun tanıyorsun ve bu durum tamamen benim hatamken seni burada bir başına bırakmama izin vermemen için sana yalvarıyorum. Annem duysa beni öldürür. Kız kardeşlerim duysa beni öldürürler. Lütfen izin ver de sana eşlik edeyim ki ölümüm hayatımdaki kadınların elinden olmasın."

Gülmeye başladı. "Peki," dedi. "Fakat sırf ölümünden vicdan azabı duymamak için."

Rahatladım ve bunun tek nedeni ona eşlik etmeme ve sağ salim gitmesine yardım etmeme izin vermesi değildi. Rahatladım çünkü şimdi bir süre daha onunla sohbet etme fırsatım olacaktı.

Plakamın ve ardından benim ve ardından da plakanın yanında dikilirken benim fotoğrafımı çekti. "Bunları arkadaşım Lana'ya gönderiyorum," dedi. "Böylece eğer ölecek olursam kimin yaptığını bilecekler."

Grace yürüyüş talimatlarını ayarlarken kahkahayı bastım. Birkaç dakika boyunca, sanki her ikimiz de bu yeni mekânda olmamıza alışmaya çalıştığımızdan konuşmadan yürüdük. Uzakta havai fişeklerin patladığını işitebiliyordum, yazın başından bu yana olduğu gibi. Sesler binalardan yansıyor fakat göremeyeceğim kadar uzaktaydılar.

Atlantic Caddesi'nden geçerek bir başka yerleşim bölgesine çıktık. Bu seferki hareketliydi, sokak sakinleri kaldırımlarda dolaşiyor ya da apartmanlarının girişlerinde oturmuş, sohbet ediyorlardı. Buradaki evler benim yaşadığıma çok benzer dar, üç katlı tuğla apartmanlardı. Her tarafta mumlar vardı, pencere pervazlarında ve dizi dizi veranda basamaklarında. Yüzlerine el fenerlerini tutup hayaletmiş numarası yaparak kaldırımlardan bir aşağı bir yukarı koşup birbirlerini kovalayan pek çok küçük çocuk vardı. Hatta kimi insanlar eski tip taşınabilir teypler getirmişlerdi. Rap'ten pop'a, calypso'dan dancehall'a her türlü müzik türünü duyuyordum. Kutlama havası vardı âdeta. Sanki elektrik kesintisi herkese gevşemeleri ve birlikte vakit geçirmeleri için bahane olmuştu.

Tepedeki ay hemen hemen dolunay fazındaydı. Ki bu harikaydı çünkü etrafı yeterince aydınlattığından ona göz ucuyla kaçamak bakışlar atabiliyordum. Tanrım, çok güzeldi. Ara sıra ay ışığı rasta örgülerindeki boncuklara vuruyor, sanki parıldıyorlarmış gibi görünmelerine sebep oluyordu.

"İşaretlere inanır mısın?" diye sordu bana.

"Tanrı'dan ya da evrenden gelen işaretler gibi mi?"

"Evet," dedi. "Belki de bu elektrik kesintisi ve benzininin bitmesi bir işarettir."

"Neye?"

"Bu partiye giderek aptallık ettiğime."

“Niye gitmek istemeyesin ki?” diye sordum. “Orada erkek arkadaşınla buluşacağını söylememiş miydin?”

“Eski erkek arkadaşım,” dedi. “Sırf bana asılma diye *erkek arkadaşım* dedim.” Bana yan yan bakıyordu. “Sırf konuşuyorsun diye erkeklerin kaçının onlardan hoşlandığını düşündüklerini tahmin bile edemezsin.”

Doğru düzgün gülebilmek için durmak zorunda kaldım. “Sana asılmayacaktım,” dedim haklı olmasına rağmen. Eğer erkek arkadaş olduğunu söylememiş olsaydı ona çoktan asılmıştım.

Bakışlarından yalan söylediğimi anladığını anladım.

“Pekâlâ,” dedim. “Bana şu eski erkek arkadaş durumundan bahsetsene.” *Eski* kelimesinin üstüne basa basa söylemeye özen gösterdim.

“Yok artık,” dedi başını iki yana sallayarak. “Hiç tanımadığım bir yabancıya aşk hayatımdan bahsedecek değilim.”

“Hadi ama. Bu gecenin bir işaret olduğunu sen söyledin. Belki de işaret, çözebilirsin diye hiç tanımadığın bir yabancıya problemlerini anlatmandır,” diye karşı çıktım. “Kaldı ki otuz dakika içinde, seni bıraktıktan sonra birbirimizi bir daha görmeyeceğiz.”

Bu son kısmı söyler söylemez midem tuhaf bir şekilde kasıldı. Onu bir daha görmeyecek olma düşüncesinden hoşlanmamıştım.

Yine yan yan baktı bana fakat bu kez karar vermeye çalışıyormuş gibiydi. “Neyi bilmek istiyorsun?”

“Her şeyi,” dedim.

Amerika’ya taşındıktan hemen sonra çıkmaya başladıklarını ve ilişkilerinin yaklaşık iki yıl devam ettiğini anlattı. Çocuk hiç vakit kaybetmeden onunla arkadaşlık etmiş ve ona liselerinin geleneklerini gösterip onu tüm arkadaşlarıyla tanıştırmış. Hatta şu anda en yakın arkadaşlarından biri olan Lana’yla da o tanıştırmış.

“Ayrılık gerekçesi neydi?” diye sordum.

Bir kez daha şüpheli gözlerle, neden-bir-yabancıyla konuşuyorum bakışı fırlattı bana.

Ona elimden geldiğince en güven verici sırların-aramızda kalacak bakışımı attım.

“Aramızda herhangi bir sorun olmadığını ancak artık yollarımızı ayırma vaktinin geldiğini söyledi.”

“Tanrım, bu da ne demek?” Bu çocuk tam bir pislikti belli ki. Ve bunu yalnızca Grace’in zeki ve komik ve güzel olduğunu düşündüğüm için söylemiyordum.

Birdenbire ellerini havaya kaldırdı. “*Ben de aynen öyle dedim,*” dedi.

“Peki o ne dedi?”

“Yakında üniversiteye gideceğimizi ve uzun mesafe ilişkilerinin yürümediğini söyledi.” Durdu ve gökyüzüne baktı. “Fakat benden ayrılmasının asıl nedeni bu değildi. Üsteleyince, artık beni sevmediğini söyledi.” Hâlâ olup bitenlere inanamıyormuşçasına başını iki yana salladı. “Artık değiştiğimi söyledi. Sanki kötü bir şeymiş gibi.”

“Şu anki hâlin harika bence,” dedim gayriihtiyari şekilde.

Başını öne eğip mahcup olmuş gibi güldü.

“İşin komik yanı ne, biliyor musun? Geçen gece Tommy de bana aynı şeyi söyledi. Artık değiştiğimi. Halbuki aynıyım. Değişen *kendisi.*”

“Belki de bu yüzden ona bu denli kızgınsındır,” dedi.

“Anlamadım.”

“Belki de kızgın olduğun şey, onun senin hayal ettiğin yaşamı sürmesidir. Üniversiteye gidecek ve değişmiş hâlde dönecektin. Pahalı zevkler, yeni fikirler edinmiş olacaktın ve sırf birkaç ders aldın diye her şeyi biliyormuş havalara girecektin.”

Ona bakakalarak durdum. Kaykaylı beyaz bir çocuk yanımdan geçip gitti.

Haklı mıydı? Öfkem bundan mı kaynaklanıyordu? “Onu kıskandığımı mı söylüyorsun?” diye sordum.

“Diyorum ki belki de eski hayallerini bir kenara bırakıp yeni hayaller kurmalısın.”

★ ★ ★

Grace

Ona Seymour'un ve plakasının fotoğraflarını atmamın üzerinden on beş dakika geçtikten sonra Lana nihayet bana cevap yazdı.

LANA: Yok artık, BU çocuk Ryde şoförün mü?

LANA: Acayip seksiymiş

LANA: Tristán kadar seksi değil tabii

LANA: Ama yine de seksi

LANA: Acele et ve onu buraya getir de daha yakından inceleyebileyim

LANA: Cddn, biraz daha hızlı yürüyemez misin?

Telefonuma bakıp güldüm. An itibarıyla, Seymour ve upuzun bacaklarına yetişebilmek için koşar adım yürüyordum zaten.

Gece ne acayip geliyordu. Karanlıkta Brooklyn sokaklarında yürüyerek ayrılık hikâyemi tamamen yabancı birine anlatacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Ona yeni hayaller kurması gerektiğini söylediğimden bu yana pek sesi soluğu çıkmıyordu. Acaba onu kızdırmış mıydım?

Telefonuma göz attım. Artık partiden yalnızca on iki blok ötede-
deydik. Havai fişekler patlıyordu. Aynı kırmızı tulumları giymiş ve aynı kabarık afrolu iki küçük siyahi kız durup göğe baktılar. Gökyüzünde hiçbir şey göremeyince onun yerine bize bakıp yanımızdan gülüşüp geçerlerken yüksek sesle öpüşme sesleri çıkardılar.

Seymour'la birbirimize bakıp biz de gülüştük.

"Bir fikrim var," dedi. "Konuşmanı bana yaparak hazırlanabilirsin."

"Ne konuşması?" diye sordum.

"Onu gördüğünde Derrick'le yapacağın konuşma."

"Hazırladığım bir konuşma yok açıkçası."

Birdenbire durdu. "Hadi ama. Oymuşum farz et." Kamburunu çıkardı ve yanaklarını içine çekti. "Benden kısa mı? Daha mı zayıf? Daha az mı yakışıklı?"

Başımı iki yana salladım fakat yine de ona uydum. "Hey, Derrick," dedim.

"Hey, Grace, seni gördüğüme sevindim," dedi fakat kendi sesini kullanmaktansa, tüm kızların erkek arkadaşlarıyla alay ederken çıkardıkları şu kalın, aptal erkek sesiyle konuştu.

Kahkahayı bastım. "Eğer ciddi olmayacaksan nasıl yapacağım bu konuşmayı?"

"Tamam, tamam," dedi. "Devam."

"Yazın nasıl geçiyor?"

"İyi. Ama sensiz aynı değil tabii."

"Derrick asla böyle bir şey söylemez," dedim. "Daha sessiz bir tiptir." Aslında bu, sevmediğim huylarından biri olmuştu hep. Asla duygularını dile getirmezdi.

Bir yaya geçidine geldik. Trafik öylesine sıkıştı ki karşıdan karşıya geçmek için yeşil ışığı beklememize gerek yoktu. Trafikte bekleyen arabaları yara yara geçip ilerledik.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Kız arkadaşın var mı?"

"Yok. Bekâr bir adamım."

"Peki bir kız arkadaşın olsun *istiyor* musun yoksa sürekli farklı farklı kızlarla takılan şu erkeklerden biri misin?"

"Doğru kişinin karşıma çıkmasını bekliyorum yalnızca," dedi.

Samimiyeti hoşuma gidiyordu. "Ne tip kızlardan hoşlanırsın?" diye sordum. *Doğru kişi* derken neyi kastettiğini merak etmiştim.

"Hoşlandığım belli bir tip yok aslında," dedi.

"Herkesin hoşlandığı bir tip vardır."

"Gerçekten öğrenmek istiyor musun?" diye sordu yavaşlalarak.

"Evet," dedim. Hatta tahmin ettiğimden bile fazla merak ediyordum açıkçası.

Ellerini ceplerine soktu ve sanki bir şeye hazırlanıyormuşçasına uzun bir süre duraksadı. "Tamam ama söyledikten sonra bana klişe demeyeceksin," dedi.

Artık meraktan çatlamak üzereydim. "Söz veriyorum," diyerek söz verdim.

"Meraklı kızlardan hoşlanırım."

"Bir dakika. Meraklı derken... Hangi açıdan?" diye sordum, tam olarak neyi kastettiğinden yüzde yüz emin olma ihtiyacı duyarak.

"Çok fesatsın," dedi gülerek. "Yani, etrafında olup bitenler hakkında demek istedim. Arabada dinlediğim şu podcast vardı ya? O tip şeylere bayılırım. O tip, hayata dair derin sorular üzerine düşünmeye bayılırım. Babam da öyleydi. Verandamızda anemin aldığı şu sallanan sandalyelerde otururduk. O Red Stripe birasını, ben de ananaslı gazozumu içerdim ve aklına gelebilecek her konuda sohbet ederdik, baş başa."

Başını kaldırıp göğe baktı. Ay ışığı, yüzünün gümüşü-kahverengi şekilde parıltmasına neden oldu. Bana hafifçe gülümse-di. "Çoğu insan felsefe üzerine konuşmanın aptalca olduğunu düşünüyor, sanki pratiğe dökemeyeceksen konuşmanın ne anlamı var gibisinden. Fakat babam öyle düşünmezdi."

"Anlattıklarına bakılırsa harika biriymiş," dedim, ben de başımı göğe çevirerek.

"Gerçekten de öyleydi," dedi, usulca iç geçirerek. "Neyse, benimle birlikte bu tür konular üzerine kafa patlatacak kızlardan hoşlanıyorum. Mesela arabada konuşurken Theseus'un Gemisi'nin gerçekten ilgini çektiğini anladım. Ve zekisin. Hafızanın, kimliğin bir parçası olduğuna dair iyi noktalara parmak bastın. Ve Tommy'ye asıl kızgın olma nedenim ve kendim için yeni hayaller kurmam gerektiğine dair söylediklerin hoşuma gitti. Ayrıca bana birkaç kez de kahkaha attırdın."

Birdenbire sustu ve ne yaptığı kafasına dank edince elini ağzına götürüp hafifçe vurdu. Böylece hoşlandığı tipin *ben* olduğumu söylemiş bulundu.

"Of," dedi bakışlarını ayaklarına çevirerek. "Yemin ederim amacım sana asılmak değildi. Derrick meselesiyle uğraştığını

biliyorum. Ve uğraşmıyor olsaydın bile, muhtemelen böyle konuşmamam ge—”

“Gerçekten sorun değil. Özür dilemene gerek yok,” dedim elimi havaya kaldırarak. “Her neyse, bunu söylemen çok hoştu.”

Birdenbire başını kaldırıp bana baktı. “Öyle mi?” diye sordu. “Öyle,” dedim.

Birbirimize bakıp gülümsedik fakat ardından ortam bir tuhaf-
laştı. Yeniden telefonumu çıkarıp yol tarifine göz atarak ikimize
de kendimize gelebilelim diye birkaç saniye kazandırdım. İyi ki
göz atmıştım çünkü bir blok sonra sağa dönmemiz gerekiyordu.

Tam ona söylemek üzereyken sokağın karşısındaki benzinliği
işaret etti. “Uğrasak olur mu?” diye sordu. “Benzin pompaları-
nın ışıkları hâlâ yanıyor. Belki yedek jeneratörleri vardır ve araba
için bir teneke benzin alabilirim.”

Sokağın karşı tarafına geçtik ve o, satıcıyla konuşmak için
ufak dükkâna girerken ben de dışarıda bekledim.

Benden birkaç metre ileride, bir yangın musluğundan göğ
doğru su fışkırıyordu. Dokuz on yaşlarında, üç küçük siyahi
oğlan çocuğu sıırsıklam olmuş, güle oynaya suyun içinde dans
ediyorlardı.

Birisi –içlerinden birinin ablası olabilirdi– telefonundan mü-
zik açmış, onların maskaralıklarına gülüyordu. Birbirimize gü-
lümstedik.

Bir süre daha çocukları seyrettim. Cılız, küçük bacakları her
yerdeydi. Yalnız küçük çocuklara özgü o özgür, gamsız edayla
kıkırdıyorlardı; sanki dünya onlara aitmiş, sanki her şey hiç bu
denli harika olmamış gibi.

Elektrik kesintisinden dolayı şehir sanki beklemede gibiydi,
sanki birileri devasa bir duraklat düğmesine basmıştı. Derrick
benden ayrıldığından bu yana son zamanlarda ben de kendimi
aynen böyle hissediyordum. Sanki hayatımın yeniden başlama-
sını bekliyormuşum gibi.

Birkaç dakika sonra, Seymour elinde kırmızı bir benzin tene-
kesi ve beş adet külah dondurmayla çıktı dükkândan. “İçerideki

kadın dondurmaları bedavaya verdi," dedi. "Dondurucu çalışmadığından dolayı erimeye başladıklarını söyledi." Muhtemelen içlerinden birinin ablası olan kıza baktı. "Çocuklara bunlardan vermemin sakıncası var mı?" diye sordu.

"Çok naziksiniz!" dedi kız.

Küçük çocuklar külâh dondurmalarını alırlarken ciyak ciyak bağırıyorlardı, hatta öncesine nazaran daha da mutluydular. İçlerinden biri –en kısa boylu ve kepçe kulaklı olan– Seymour'u tepeden tırnağa süzdü. Bana baktı. "Erkek arkadaşın mı?" diye sordu bana.

"Aman Tanrım, Owen, bu seni ilgilendirmez," dedi muhtemel ablası.

"Önemli değil," dedim kıza gülerek.

"Hayır, Owen," dedim, ona doğru eğilerek. "Erkek arkadaşım değil." Ryde olayını izah etmeyi düşündü fakat vazgeçtim. Artık şoför ve yolcudan daha fazlasıymışız gibi geliyordu.

"Arkadaşız," dedim. Seymour'un bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Tamam o zaman," dedi Owen ve dondurma külâhını yalayıp suyun kenarına doğru gitti hoplaya zıplaya.

"Arkadaş mı?" dedi Seymour. "Bu, benzinim bittiği için beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

"Ona daha zaman var," diye takıldım.

Güldü. "Bana kendinden bahset o hâlde, arkadaşlığımız pekişsin."

Ona tek çocuk olduğumdan, o yüzden ailemin, ben ve ebeveynlerimden ibaret olduğundan bahsettim. Babamın Tribeca'daki şık bir Fransız restoranında yardımcı şef olduğundan. Annemin bir muhasebeci olduğundan. Hayallerinin bir noktada lüks bir Jamaika restoranı açmak olduğundan.

"Jamaika'nın en çok nesini özlüyorsun?" diye sordu.

İnsanlar bana bu soruyu sorduklarında, genellikle üstünkörü bir yanıt verirdim –söylememi bekledikleri bir şeyler geveler-

dim- ailemi ya da sahili ya da yemekleri gibi. Ve tüm o şeyleri *özlüyordum* da fakat en çok burnumda tüten şey onlar değildi.

"Bir yere ait olma duygusunu özledim," dedim.

Seymour usulca başıyla onayladı. "Evet, anlıyorum," dedi ve bunu içtenlikle söylediğini hissedebiliyordum.

Yeniden havai fişekler patladı ve bu defa bir binanın arkasından yükselen kırmızı kıvılcımları bir an için gördüm.

Yaşça büyük beyaz bir çift el ele yürüyerek bize doğru geliyordu.

"Çok güzel bir akşam, değil mi?" dedi adam.

Seymour başıyla onayladı. "Harika gidiyor," dedi, çift yanımızdan geçip giderken.

Seymour

Artık partisinden bir blok ötede falandık. Müziğin sesi gitgide artıyordu. Bulunduğumuz yerden Jamaika mutfağına özgü baharatlı tavuk ve domuz etinin kokuları burnuma çalınıyordu. Partiye varana dek yürümeye devam ettik. Kahkahalar atan ve dans eden insanlarla tıklım tıklım doluydu. Sanki ışıkların oldukça loş olduğu büyük, açık hava bir gece kulübündeymişiz gibiydi. İnsanların dışarıya dizdikleri tüm mumlar ve fener lambalarından dolayı bütün sokakta hafif turuncu bir ışıltı hâkimdi. Önceki sokakta olduğu gibi, burada da birbirlerini el fenerleriyle kovalayan çocuklar vardı. Hatta etrafında çocukların oynadıkları su fişkırان bir başka yangın musluğu daha vardı. Kaldırım boyunca, içleri ağızlarına dek bira ve gazlı içeceklerle dolu buz kovaları olduğunu gördüm.

Orada dikilmiş, bu şen şakrak manzaraya, elektrik kesintisinin insanları iyi vakit geçirmekten alıkoymamış olmasına gülümsüyordum. Grace'in yeni hayaller kurmam konusunda söylediklerini hatırladım.

"Şey, geldik," dedi Grace ve bana doğru döndü.

“Seni buraya sağ salım getirmeme izin verdiğin için sağ ol,” dedim.

Gülüp etrafına bakındı. “Elektriklerin hâlâ kesik olduğuna inanamıyorum.”

Ne diyeceğimi bilemedim fakat daha fazla takılıp sohbet edebilelim diye bir şeyler söylemek istiyordum.

“Hâlâ kesik olmasına seviniyorum,” dedim böyle bitmemesini umarak. Bu partiye onunla birlikte girmeyi dileyerek.

Telefonu vızıldadı.

Artık onu kendi hayatına bırakmamın vakti gelmişti. “Gitsem iyi olacak,” dedim. Benzin tenekesini usulca salladım. “Benzin doldurup işe dönmeliyim.”

“Tekrar sağ ol,” dedi.

Birkaç adım ilerledim ilerlemesine ama ayaklarım resmen geri geri gidiyordu, şansımı denemeden olmazdı.

“Sana bir şey sorabilir miyim? Hani resmen tipim olduğumu itiraf ettim ya?”

Eliyle yüzünü kapattı. Galiba yüzü kızarıyordu. “Evet,” dedi.

“Derrick meselesi olmasaydı, kimliğin doğası üzerine ezoterik, felsefi podcast’ler dinleyip tartışarak vakit geçirmek ister miydin benimle?”

Birkaç saniye boyunca bana baktı. Yüzü ardında duran mumlarla aydınlanmıştı ve orada öylece dikilip seve seve uzun bir müddet onu izleyebilirdim. Bir şey diyecek gibi oldu. Fakat daha söyleme fırsatı bulamadan bir kız paldır küldür yanımıza geldi. Takıp takıştırmıştı, takılarının hepsi deli gibi şingirdiyordu.

“Selam,” dedi takıp takıştıran kız beni baştan aşağı süzerek. “Sen arabaların benzine ihtiyacı olduğunu bilmeyen şu Ryde şoförü müsün?”

“Benim,” dedim kahkahayı basarak. “Sen de ukala en yakın arkadaş olmalısın?”

“Ta kendisiyim,” dedi reverans yaparak. “Arkadaşıma eşlik ettiğin için sağ ol.”

"Rica ederim," dedim. İçten içe fırsatı kaçırdığımı bilsem de sorumu yanıtlayacağını umarak hâlâ Grace'e bakıyordum.

Arkadaşı birkaç kez bir bana bir ona baktı. "Grace," dedi fısıldamayla karışık bağırarak. "Derrick, baharatlı tavuk sırasında."

Artık gitme vaktim gelmişti. "Seninle birlikte benzinimin bitmesi güzeldi, Grace," dedim. "Bol şans."

"Sana da," dedi.

Grace

Yürüyüp gidişini izlerken kendimi biraz kötü hissettim. Bir sınavda yanlış şıkkı işaretlediğimi fark ettiğimde –iş işten geçtiğinde– hissettiğim duyguyla aynıydı.

Kalabalığın içine karışıp gitti.

Lana parmaklarını yüzümün önünde şaklattı. "Bu da neyin nesiydi?" diye sordu.

"Galiba farazi bir çıkma teklifi aldım."

"Peki farazi yanıtın ne oldu?"

"Yanıt vermedim," dedim ve ardından o daha fazla üstelemeden konuyu değiştirdim. "Tristán nerede?"

Yüzüne koskocaman bir gülümseme yerleşti. "Bana içecek bir şeyler almaya gitti," dedi.

Onu kendime doğru çekip sımsıkı kucakladım. "Sizin adınıza çok sevindim, çocuklar," dedim.

Bir tür tuhaf doğaçlama dans yapan beyaz bir ocuk kazara bize çarptı. Lana ocuğa bakıp gözlerini devirerek nispeten daha az insanın bulunduğu kaldırıma doğru sürükledi bizi.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi. Kolyemi düzelitti ve örgülerimi omuzlarımdan geriye doğru çekti. "Hazır mısın?"

Elini tutup sımsıkı sıktım. "Ne yapacaktım ki?"

"Neyin var senin?" diye sordu. "Kimi kaybettiğini Derrick'in gözüne sokacaksın ya. İstediğin bu değil mi?"

Başımla onayladım çünkü Lana haklıydı. Tam altı haftadır bunu istediğimi söyleyip duruyordum. Fakat artık bundan pek

de emin değildim. Burada ne yaptığımı ya da ne olmasını istediğimi bilmiyordum.

“Tavuk kamyonu şu tarafta, sağda,” dedi sokağın aşağısını işaret ederek. Derrick kırmızı bir çift katlı tur otobüsünün yanında dikiliyordu. Garipti. Lana bana şans diledi ve ardından gittim.

Defalarca “pardon” ve “kusura bakmayın” diye diye, kala-balığı yarararak ilerliyordum. Bu esnada da Derrick’e ne söyleyeceğimi düşünüp taşınyordum. Nostaljik bir şeyler mi söylemeliydim? Eskiden neden çıkmaya başladığımızı ona anımsatacak bir şeyler?

Ne var ki aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Aklımdaki tek şey, Seymour’un aptal-erkek sesi taklidi ve beni konuşmamı ona yapmaya teşvik etmesiydi. Gülüp başımı iki yana salladım. Komik çocuktu.

Nihayet yemek kamyonuna varmayı başardım. Acıkmamış olsam da tavuğun tütsülü, baharatlı kokusundan canım çekmişti, bir iki tabak sipariş verecektim.

Sıraya hızla göz attım ve Derrick’in sıranın ön taraflarında olduğunu gördüm. Kalbim birkaç kez küt küt çarptı fakat ardından sakinleştım. Onu son gördüğümünden bu yana değişmişti. Yanmıştı; hoş, koyu kahverengi bir bronzluğu vardı ve yüzüne renk gelmişti. Aptal, ufak bir keçisakalı bırakmıştı. Gerçi bunun dışında hoş görünüyordu.

Ona doğru yürüdüm ancak başını eğmiş telefonuna bakıyordu ve beni hemen fark etmedi. “Hey, Derrick,” dedim.

Sanki hep ağır çekimde hareket ediyormuş gibi görünmesine neden olan bir şekilde başını ağır ağır kaldırdı. “Gracie,” dedi ve beni baştan aşağı süzdü. “Vay canına, harika görünüyorsun.”

“Sağ ol,” dedim, “sen de öyle.”

Birkaç saniye boyunca öylece tuhaf tuhaf dikildik. Kendini ilk toparlayan o oldu, bana bakıp gülümsedi ve beni kendine doğru çekip kucakladı. “Seni gördüğüme sevindim,” dedi. “Seni hangi rüzgâr attı buraya? Eskiden böyle şeyleri hiç sevmezdin.”

Derken o anda nihayet kafama dank etti – Derrick’le aramız-

daki problem. Problem, Derrick'in benim hep aynı kalmamı istemesiydi. Jamaika'dan ayağının tozuyla gelen, her şeyden bihaber ve kimseyi tanımayan o çekingen kız olarak kalmamı istiyordu. Her konuda ona ihtiyaç duyan kız olarak kalmamı. Benden ayrılmakta haklıydı. *Farklıydım. Değişmiştim.*

Ve bu kötü bir şey değildi.

Tam o sırada bir kız –Trish– yanımıza geldi. Derrick'in sosyal medyasındaki gönderilerinden tanıdım onu. Derrick'in gözlerinin içine bakıyordu ve ondan çok hoşlandığı aşikârdı.

En sonunda bir bana bir ona baktı. Tedirgin gözlerle, usulca alnını kırıştırdı.

Onu ortada endişelenecek bir durum olmadığına temin etmek için hızla harekete geçtim. "Trish olmalısın?" dedim tolaşmak için elimi uzatarak. "Tanıştığımıza memnun oldum. Derrick de tam senden bahsediyordu."

Gözlerinin içi güldü âdeta. "Öyle mi?"

"Evet," dedim. Gözlerinin içi gitgide gülüyordu.

Derrick'e döndüm. "Gitmeliyim fakat karşılaştığımıza sevindim," dedim. "Görüşürüz."

Kaşlarını çatıp bir şey söyleyecek gibi oldu ama ben çoktan uzaklaşmaya başlamıştım bile. Yeniden kalabalığa karışıp bir süre o ânın tadını çıkardım.

Lana beni göz hapsine almış olmalıydı çünkü ansızın soluğu yanımda aldı. Artık yanında Tristán da vardı ve onun yüzüne de aynı koskocaman gülümsemeden yerleşmişti.

"Nihayet doğru kızı buldun," dedim.

Gülümsemesi gitgide yayılıyordu.

"Ee?" dedi Lana parmak uçlarında zıplayarak. "Derrick'le nasıl geçti?"

"Onu görmek güzeldi," dedim, hâlâ tam olarak ne hissettiğimi idrak etmeye çalışıyordum.

"Onu görmek güzeldi mi?" dedi sesimi taklit ederek. "Bana baksana sen, geçtiğimiz bilmem kaç haftadır bana onu ne denli özlediğini söyleyip duran sen değil miydin?"

“Biliyorum,” dedim, “fakat sanırım yanılmışım.”

“Ve bunu şimdi mi fark ettin?”

“Evet,” dedim.

“Konu şu Ryde’cı çocuk, değil mi? Sana nasıl baktığını gördüm.”

Ben de görmüştüm. Benden hoşlanıyordu. Hem de olduğum gibi.

Umarım çok geç kalmamıştım. Eğer koşarsam, belki arabasına dönüp gitmeden önce ona yetişebilirdim.

Ona planımdan bahsettim. “Benimle gelir misin?”

Tristán’a baktı. “Sakıncası var mı?” diye sordu ona.

Tristán bizimle gelmeyi teklif etti fakat Lana ona kalıp Twig’in milleti coşturmasına yardımcı olmasını söyledi.

“Hadi gidelim,” dedi.

Kalabalığı yara yara ilerliyorduk. Sanki son birkaç dakika içinde partideki insan sayısı iki ya da üç misline çıkmıştı, sanki New York’taki herkes buraya gelmeye karar vermişti –Brooklyn’de yalnızca mum ve ay ışığıyla aydınlanmış bir sokakta partilemek. Twig ve bir çocuk daha bir platformun üzerinde, bir çift döner-tablanın üzerine eğilmişlerdi. Twig gözlerini yumup âdeta müzikle transa girerken, diğer çocuk da sınıfımdaki diğer Jamaikalı kıza, Tammi’ye dil çıkarıyordu. Kız kahkahasına hâkim olamadı. Yakınlarda Nella bir hoparlörün üzerine tünemiş, tanımadığım bir kıza bakıp gülümsüyordu. El ele tutuştuklarını görünce gülümsedim.

Bisikletli iki çocuk aramıza daldı. Onca insanı yara yara geçip, Seymour’a veda ettiğim yer olan partinin girişine geri dönmemiz beş dakika sürdü. Hâlâ orada bekliyor olduğunu umduğum yoktu tabii ama yine de hayal kırıklığına uğradım.

Lana elimi çekiştiriyordu. “Hadi gidip onu bulalım.”

“Bu partiye gelmek için saatlerce uğraştın ve daha şimdiden gidiyor musun?” dedi bir ses arkamdan.

Lana’yla ikimiz birden usulca arkamıza döndük. Seymour, bir elinde bir tabak köfte bir elinde benzin tenekesini tutuyordu.

“Ryde’cı çocuk,” dedi Lana.

“Ukala en yakın arkadaş,” dedi Seymour.

Bir noktada onları resmî olarak tanıştırmam gerekecekti. Fakat şimdi olmazdı.

Lana elimi sıktı. “Tristán’ın yanına gidiyorum,” dedi ve uzaklaşp gitti.

“Neden gidiyorsun?” diye sordu Seymour. “Derrick’le işler umduğun gibi gitmedi mi?”

Başımı iki yana salladım. “Gayet iyi gitti.”

“O zaman neden gi—”

“Seni arıyordum,” dedim.

“Arabamda bir şey mi unuttun?”

Of, illa bana söyletecekti. “Hani az bana farazi bir soru sormuştun ya?”

Şaşkınlıktan kaşları alına dek tırmandı ve güneş ışığı misali ısıll ısıll, neşeli bir gülümseme yerleşti yüzüne.

Bana doğru birkaç adım attı, aramızda yirmi-otuz santimlik bir mesafe bırakarak. “Yani nihayet farazi soruma bir yanıt buldun mu?” diye sordu.

“Evet,” dedim aramızdaki mesafeyi kapatarak.

Derken birdenbire elektrikler geldi ve dört bir yanımızdaki herkes sevinçle haykırmaya başladı.